

MĂRTURIILE UNUI VECHI SOLDAT

CĂTRE CAMARAZII LUI

Anul XV -1909/1910

de

GEORG von VIEBAHN

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

BERLIN N. 1910

Societatea Evanghelică Germană
de cărți și tractate

Ackerstrasse 142

CUPRINSUL

TITLUL	CITATUL	CONȚINUTUL
1. La ce folosește	Matei 21,22	Dumnezeu Se arată celui care crede, ca fiind un ajutor și Salvator prezent; El răspunde rugăciunii credinței chiar și în nevoile și în greutățile pământești.
2. După ce se recunosc creștinii?	Matei 10,32	Creștinismul adevărat se manifestă printr-o mărturisire clară, cu umblarea și cu cuvântul în fața copiilor lumii; el este verificat în necaz, în încercări și ispite și trece aceste probe.
3. Întâmplare sau providența lui Dumnezeu?	Exod 34,6-7	De multe ori Dumnezeu îi trage înapoi în mod uimitor din pragul pieirii pe sinucigași, ca să nu sfârșească în iad.
4. Cum îi mântuiește Dumnezeu pe păcătoși	Luca 19,10	Dragostea lui Dumnezeu merge pe urmele păcătosului înstrăinat de Dumnezeu, ca acesta, în măsura în care este sincer, să poată fi mântuit; este mântuit câte unul, în cazul căruia oamenii socotesc lucrul acesta imposibil.
5. Fericirea pierdută	Luca 19,42	Chiar dacă un om și-ar fi distrus din neastâmpăr toată viața pământească și și-ar fi făcut bucăți fericirea pământească, pentru el harul tot mai este deschis, pentru a găsi fericirea veșnică.
6. Privește la viața modernă a unui păcătos	Isaia 65,1	Majoritatea oamenilor nu bănuiesc în ce adâncimi de păcat trăiesc alții, dar nu știu nici că dragostea lui Dumnezeu se ocupă de păcătosul vinovat pentru a-l mântui.
7. Salvată de două ori	Ezechiel 18,23	Nu ajunge să fii salvat de la moartea sigură - la viață și sănătate într-un mod minunat – omul abia atunci este ajutat, dacă sufletul lui este salvat pentru viața veșnică.
8. Ultima latet! - ultimul ceas este ascuns	Isaia 38,1	Moartea ne este tuturor mult mai aproape decât credem; ea intervine de multe ori zguduitor în toiul vieții – grăbește-te și salvează-ți sufletul!

9. Este bine să se vorbească cu bolnavii despre moarte?	2 Timotei 1,10	Este datoria sfântă a fiecărui credincios să mărturisească cu dragoste evanghelia salvatoare bolnavilor care se îndreaptă spre moarte sigură. Bolnavii sunt mult mai primitivi față de ea decât bănuiesc majoritatea oamenilor.
10. Ești creștin?	1 Petru 2,9	Creștinii adevărați spun chiar și în suferință adâncă și neașteptată: „Sunt fericit în Domnul!” Câte unul, care a întâlnit creștini adevărați, este convins că el însuși n-a fost până acum un creștin adevărat.
11. Minciuna extraordinară de mare	1 Timotei 6,9	Că fericirea ar fi de găsit în aur, aceasta este o minciună uriașă a lui satan; el amăgește cu ea o generație după alta, deși se vede pretutindeni că oamenii care sunt în posesia celor mai mari comori, sunt profund nefericiți.
12. Robia păcatului	Romani 3,13-18	Există adâncimi ale păcatului și prăpăstii ale mizeriei, în fața cărora ne înfiorăm. Dar și pentru omul aparent cumsecade se pune problema, dacă el personal a căutat și a găsit la Isus mântuirea, ca un păcătos vinovat.
13. Fără îndurare	Iacov 5,11	Majoritatea nu știu de câtă duritate crudă este capabil omul, dar nu știu nici ce îndurare se găsește în inima lui Isus.
14. Căci ce este viața voastră?	Iacov 4,14	Ești pregătit să te întâlnești cu Dumnezeu?
15. Vrei să știi viitorul?	Ioan 3,36	Există vise și presimțiri care, într-adevăr, sunt profetice; cine este atent la ele nu va îndrăzni să susțină că visele întotdeauna sunt iluzii.
16. Să dai lumină – pentru a salva vieți	Filipeni 2,15	Dumnezeu i-a așezat pe creștinii credincioși în mijlocul vieții, ca ei să le mărturisească oamenilor că la Isus se găsesc mântuire și viața veșnică.
17. Există siguranță pentru mântuirea sufletului?	1 Ioan 5,13	Cine crede, într-adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu și se bazează pe sângele ispășirii de pe Golgota, primește prin Duhul Sfânt siguranța iertării oricărei vini, pacea cu Dumnezeu și viața veșnică.

18. Mort de tifos – însănătoșit pe vecie	Faptele Apostolilor 16,31	Cum a ajuns un om, care a fost biruit de harul lui Dumnezeu, la fericirea inimii înaintea apropiatei sale morți.
19. Ce se află în spatele măștii tale?	1 Samuel 2,3	Despre excesul carnavalului, despre seriozitatea veșniciei și despre împăcarea pentru păcătoșii vinovați.
20. Din nefericire	Isaia 55,7	Ce trebuie să facă un om pentru a găsi o viață fără dezamăgiri, în locul multelor dezamăgiri ale vieții pământești.
21. Semănatul și seceratul	Galateni 6,7	Despre secerișul veșnic, care crește din comportamentul pământesc; despre sămânța rea a cinematografului, teatrului și a romanelor de colportaj.
22. Este sănătatea bunul cel mai de preț?	Ioan 4,10	Pacea în inimă și în casă este un bun mai de preț chiar și decât sănătatea.
23. Un proces de senzație	Ioan 3,3	Cine are un drept dat de Dumnezeu, să se numească copil al lui Dumnezeu? Cine este cu siguranță încrezătoare moștenitor în casa Tatălui?
24. De ce nervos?	Daniel 5,23	Înstrăinarea de Dumnezeu îi face pe oameni nervoși, pentru că în griji, în nevoi și în osteneli nu au nici un refugiu, iar calea rugăciunii nu o cunosc.
25. Cel mai mare înșelător	Geneza 3,13	Pofta carnală, aurul și alcoolul sunt cele trei mari mijloace de înșelare, cu care satan îi amăgește pe oameni pentru a le răpi mântuirea veșnică.
26. Mort pe câmpul onoarei	Apocalipsa 1,17-18	Oamenii își cinstesc eroii și biruitoarii, dar n-au inimă și mulțumire pentru Fiul lui Dumnezeu, care S-a jertfit pe cruce pentru păcătoșii vinovați.
27. Confucius, Buda, Mahomed	Matei 1,21	Confucius, Buda și Mahomed au fost mari întemeietori de religii; Hristos, Domnul, n-a adus oamenilor o religie nouă, ci viața veșnică.
28. Răspunsul lui Dumnezeu	Proverbe 19,29	Dumnezeu știe să răspundă batjocoritorilor.

29. Oameni care își cinstesc câinii mai mult decât pe Dumnezeu	Romani 1,25	Ce să spunem în fața dragostei lui Dumnezeu, care s-a arătat pe cruce, despre oamenii care dau o cinstire mai înaltă câinilor decât lui Dumnezeu?
30. Cum mor oamenii care au viața veșnică	1 Ioan 5,12	Despre triumful în clipa morții al adevăraților copii ai lui Dumnezeu.
31. Timpul harului	Psalmul 95,7-8	Dumnezeu dă câte unui om, în îndelunga Lui răbdare, în mod foarte deosebit o prelungire a timpului de har; folosește-o pentru a te pocăi.
32. Cât de mult trăiește un om	Psalmul 90,10	Viața lungă pe pământ este un dar de har al lui Dumnezeu. Dar întrebarea este: ce fac oamenii cu acest dar de har?
33. Cine îți cârmește corabia	Proverbe 23,26	Isus, Domnul, El trebuie să fie Cel care îți conduce cârma corăbiei vieții, ca din mijlocul stâncilor și din toate primejdiile să ajungă în cursul cel bun.
34. A strălucit soarele în inima ta?	Ioan 1,4-5	Multor copii le lipsește lumina soarelui dragostei paterne și materne și în majoritatea vieților celor maturi lipsește lumina soarelui fericirii și a păcii. Dar dacă dragostea lui Dumnezeu răsare pentru inimă, atunci lumina soarelui este nepieritoare.
35. Ochiul lui Dumnezeu este îndreptat asupra ta	Iov 34,21-22	Cum se odihnește ochiul lui Dumnezeu pe om, chiar și asupra aceluia care umblă departe de Dumnezeu.
36. Cum se câștigă lozul cel mare?	1 Timotei 6,6	Cine vrea să câștige lozul cel mare, trebuie să-și pună viața în mâinile lui Isus.
37. Corăbii care se scufundă	Psalmul 34,6	Multe vieți omenești se scufundă în disperare, nenorocire, mocirla păcatului, sinucidere, pentru că n-au nici o legătură cu Dumnezeul salvator.
38. A fost odată	1 Petru 1,24-25	Despre speranțele sfărâmate și despre fericirea vieții oamenilor ajunsă în ruine și despre Acela la care se găsește o vindecare desăvârșită și o viață nouă.

39. Opt realități importante pentru națiunea germană	Romani 10,13	Despre blestemul alcoolului, despre nemărginita nenorocire pe care el o aduce în poporul nostru și despre Mântuitorul salvator.
40. Cuvântul eliberării	Isaia 61,1	Despre nenorocirea din familiile bețivilor și cum Domnul este capabil să îndrepte toată amărăciunea.
41. Bogat în bani sau bogat în Dumnezeu? Cum este mai bine?	Luca 12,20,21	În cine te încrezi? Cine se încrede în Domnul, acela Îl face stăpân și peste bani, și peste bunuri și peste câștig.
42. Eroarea fatală	Marcu 12,27	Cât de tare se rătăcesc oamenii care pun la socoteală numai boala trupească și moartea trupească, dar care nu înțeleg că în viața pământească este vorba despre viața veșnică sau moartea veșnică, despre mântuirea sufletului.
43. De ce este omul în stare	Romani 3,14-16	Inima omul nu este bună din fire, ci rea; satan exercită putere și stăpânire asupra tuturor oamenilor neîntorși la Dumnezeu.
44. Ce poate și ce nu poate omul	1 Petru 5,5	Spiritul omenesc face lucruri mari și minunate, dar nu știe să găsească drumul spre cer; Dumnezeu l-a găsit pentru oameni. Ferice de acela care se smerește înaintea lui Dumnezeu cu păcatul lui!
45. Minunile creației	Psalmul 8,3-4	Despre minunile lumii stelelor și despre dragostea Aceluia care a creat toate acestea.
46. Scăpat de spaima morții	2 Timotei 1,10	Și păgânii pot muri eroic, dar pacea cu Dumnezeu, viața veșnică și o nădejde sigură a slavei se găsește numai în Hristos.
47. Teama de comete și de sfârșitul lumii	Psalmul 46,1	Sfârșitul lumii nu va veni atâta vreme cât Adunarea lui Isus este pe pământ. De așa-zisul „sfârșit al lumii” nu trebuie să se teamă nimeni, în schimb trebuie să se teamă de o moarte fără împăcare și fără pace cu Dumnezeu.
48. Limbajul lui Dumnezeu în trăsnet și furtună	Iov 38,35	Dumnezeu vorbește cu omul prin trăsnet și furtună, ca să-l întrebe dacă este în ordine cu Dumnezeu și dacă-L cunoaște pe Dumnezeu ca Tată.

49. Dumnezeu iubește adevărul – îl iubești și tu?	Ioan 18,37	Aici pe pământ are loc o mare luptă între adevăr și minciună. De care parte ești tu?
50. Cum îngrijește Domnul de ai Săi	Psalmul 103,13	Minunata purtare de grijă a Domnului pentru ai Săi, în lucrurile mari și mici.
51. Este mințitul păcat?	1 Cronici 29,17	Cât de mult este pătrunsă de minciună viața publică și cea particulară! Este nevoie de mult har pentru a merge prin viață cu toată sinceritatea.
52. Se mai petrec astăzi minuni?	Ieremia 32,27	Minunatele experiențe pe care le face un om dedicat Domnului, în legătură cu minunatul ajutor al lui Dumnezeu.
53. Este aici cineva care știe să se roage?	Matei 7,7	Rugăciunea credinței este cheia care deschide vistierile lui Dumnezeu.

Nr. 1 LA CE FOLOSEȘTE SĂ TE ROGI

„Tot ce veți cere în rugăciune, crezând, veți primi.”
(Matei 21,22)

Este cam un an de atunci, când în nordul Berlinului o familie se afla în mare nevoie. De vremurile de bunăstare mai aminteam, într-adevăr, câteva piese de mobilier bun, care supraviețuiseră până atunci. Dar portofelul gol, stomacurile goale și datoria iminentă pentru chirie mărturiseau mult mai tare despre nevoia prezentă, decât vorbea frumosul dulap de bucătărie cu geamuri de sticlă din vremuri mai bune, trecute. Dulapul era gol; odinioară nu conținea numai bucuria gospodinei, frumosul porțelan și sticla frumoasă, chiar au existat timpuri când o monedă după alta, economisite, de douăzeci de mărci, și-au găsit locul de păstrare în această vitrină.

Eforturile și munca fuseseră zadarnice; bărbatul și femeia nu mai știau pe nimeni căruia să poată să i se adreseze și nu mai știau ce să întreprindă. Astfel că venise ceasul în care și-a găsit împlinirea proverbul: **Nevoia te învață să te rogi**. Da, acest cuplu, care înainte nu se rugase niciodată, a căzut de acord că trebuie să-L cheme pe Dumnezeu, pe Dumnezeul atotputernic, ca El să-i ajute în marea lor nevoie. Au îngenuncheat lângă masă și au strigat copilărește către Dumnezeu, ca El să-i ajute. S-au ridicat. În timp ce bărbatul se scula de pe genunchi, pe când se sprijinea de masă, prin neîndemânarea mișcării sale s-a produs o anumită zguduitoră în cameră și în această clipă bărbatul și femeia au auzit în vitrină un clinchet ca o bucată de metal care cade. Femeia s-a dus la dulap și imediat a văzut o monedă de douăzeci de mărci. În orice caz, în timpul scurs ea a fost împinsă în spațiul din spatele uneia dintre policioare, dar pe atunci pierderea n-a fost observată. Acum, în clipa rugăciunii, a căzut din ascunzătoarea ei. – **Dumnezeu a răspuns la rugăciunea copilărească a acestui cuplu**. – Vorbește despre întâmplare, dacă poți. Acești doi soți nu vorbesc despre întâmplare, ci s-au smerit înaintea Ascultătorului prezent al rugăciunii, I-au mulțumit Dumnezeului atotputernic, care le-a răspuns atât de plin de har.

O, lasă-te și tu convins de prezența Dumnezeului sfânt, Dumnezeul Bibliei, care S-a revelat în Hristos pentru păcătoșii sărmani, pierduți, vinovați. El intervine în chip minunat cu mână atotputernică în viața aceasta pământească, astfel ca oamenii să-și dea seama **că Dumnezeu într-adevăr există**, Dumnezeul care L-a dat pe singurul Său Fiu la suferința morții prin cruce, pentru a ne salva pe veci pe noi, păcătoșii vinovați, de blestemul vinei noastre: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16). Da, acest Dumnezeu adevărat, viu, atotputernic s-a descoperit în ascultarea rugăciunilor credinței prin ajutorul Lui în micile nevoi zilnice ale vieții noastre. „Domnul este lângă toți cei care Îl cheamă, lângă cei ce Îl cheamă în adevăr” (Psalmul 145,18). Lumea nu bănuiește cât de minunat, cât de credincios este acest Mântuitor și Prieten, căci nu-L cunoaște.

Un prieten povestește: „În februarie 1909 am primit într-o dimineață două scrisori de la copii ai lui Dumnezeu. În una mi se împărțasea o mare nevoie. Unor scumpi copii plini de abnegație ai lui Dumnezeu le lipseau grabnic, ba chiar arzător de urgent 2000 de mărci pentru continuarea lucrării Domnului. În cealaltă scrisoare un credincios întreba ce să facă cu 2000 de mărci, care erau deja de mult pregătiți la el, pentru a fi folosiți pentru Domnul. Ambele scrisori fuseseră scrise cu credință și rugăciune. Pentru mine a fost prețios să văd cât de minunat îngrijește Domnul de ai Săi, care au încredere în El, **chiar și în trebuințele exterioare, ba chiar și acolo unde este vorba despre bani**. El a spus: „Poporul Meu niciodată nu va mai fi dat de rușine” (Ioel 2,26.)

Acest caz s-a terminat prin aceea că cei nevoiași, care ceruseră de la Domnul 2000 de mărci, au obținut 2500 de mărci la puține zile după ce a fost scrisă prima scrisoare.

„Odată eram,” așa relata dr. Torrey, „într-o stare financiară foarte strâmtorată. Așa fusesem călăuzit, să renunț la tot venitul și trăiam propriu-zis de la mână la gură, aceasta înseamnă: din mâna lui Dumnezeu la gura mea. Fiecare îmbucătură o primeam direct de la Tatăl meu ceresc ca răspuns la rugăciunea mea. Chiar și toate hainele necesare pentru soția mea, pentru copii noștri și pentru mine le obțineam prin rugăciune. Totul ne-a fost dat de Dumnezeu. În toată viața mea nu fusesem niciodată așa de liniștit. De multe ori ascultarea rugăciunii venea abia în ultima clipă a nevoii. Când ne așezam la micul dejun, nu știam de unde ne va veni prânzul. Îmi amintesc că într-o dimineață soția mea mi-a spus: „Măcelarul este jos; am nevoie de niște bani.” Am spus: „N-am.” Ea a continuat: „N-avem nimic pentru prânz – ce să fac?” Am răspuns: „Spune-i să plece – n-avem nevoie de nimic. Până la prânz vom primi bani la timp.” Ea s-a dus jos și i-a spus măcelarului că în dimineața aceasta nu cumpărăm nimic. Câteva clipe după aceea s-a întors cu o scrisoare în mână. N-o deschisese încă și nici nu știa de unde venea, dar a spus consolată: „**Aici sunt banii tăi!**” – Am deschis scrisoarea și banii erau acolo - și încă destul de mulți. – Dacă ne rugăm corect lui Dumnezeu, dacă suntem copiii Lui, dacă privim la El și ne punem încrederea în El, atunci nu ne vor lipsi niciodată cele necesare!”

Este important ca orice om să înțeleagă limpede, **lucid, că puterea și ajutorul lui Dumnezeu nu sunt în nici un caz la capăt acolo unde este vorba despre bani**; dimpotrivă, acestea sunt lucrurile cele mai mărunte. Ai încredere în Dumnezeu, bizuiește-te pe făgăduințele Lui, bazează-te pe El din toată inima și vei face cele mai minunate experiențe în legătură cu ajutorul și puterea salvatoare a lui Dumnezeu!

Lasă-te vindecat de eroarea lumii necredincioase, că Dumnezeu n-ar exista, ca și când El ar fi numai o idee născocită, o poveste, o fantezie – nu, pricepe faptul că **Dumnezeu este o realitate, un Prieten prezent, minunat, credincios, îndurător**. El este în stare de mai mult și ajută mai minunat decât oricare binefăcător, doctor sau prinț bogat.

De câte ori n-am văzut că Domnul a răspuns rugăciunii credinței când nici un doctor nu mai avea nici o soluție! Acum câțiva ani, un creștin tânăr și sincer era mâhnit pentru logodnica lui. Devenise foarte melancolică. Toate leacurile și tratamentele au fost zadarnice, nici un medic nu știa s-o vindece. În melancolia ei adâncă a desfăcut logodna; astfel, fericirea vieții acestui bărbat

tânăr, plin de speranțe, părea frântă. Dar el și ai lui aveau intrare la Dumnezeu oricărui har. Rugăciunea lor de credință și rugăciunile multor copii ai lui Dumnezeu s-au suit la Domnul, căruia îi aparțineau mireasa și mirele cu toată inima și viața lor. Deja trecuseră aproape 15 luni și starea părea tot mai deznădăjduită. Apoi a venit ziua în care Dumnezeu a îndepărtat boala definitiv, cu o singură lovitură. Cum într-o cameră întunecoasă mai înainte, lumina vie a soarelui năvălește dintr-odată înăuntru, luminând orice colțișor atunci când draperiile groase sunt date la o parte, așa au fost luate acestui copil al lui Dumnezeu melancolia și apăsarea sufletească dintr-o singură lovitură. Harul lui Dumnezeu a dat deplină ascultare rugăciunii credinței, fără medic și fără tratament. După ce această mireasă i-a fost dată înapoi mirelui ei, a pronunțat acest cuvânt din cea mai personală experiență: „Îți vei uita suferințele și-ți vei aduce aminte de ele ca de niște ape care s-au scurs. Zilele tale vor străluci mai tare decât soarele la amiază și deși ești învăluit în întuneric, vei fi ca lumina dimineții” (Iov 11,16-17).

Tu, cel care astăzi nu-L cunoști pe „Dumnezeul mântuirii” (Psalmul 68,20), caută-ți adăpost la El cu deplină încredere. A crede, așa cum Biblia înțelege lucrul acesta, înseamnă: a te încredința lui Isus, Mântuitorului, cu tot ce ești și ai, atât cu păcatele și cu anii iroșiți ai trecutului – Isus ridică vina și blestemul de pe viața celui care crede – cât și cu toate trebuințele, speranțele, dorințele de viitor, pentru timp și veșnicie.

Spune-ți chiar tu, ce ți-ar folosi dacă Dumnezeu te-ar salva acum din: boală, nevoi, dificultăți, strâmtorare de bani, dacă tu după timpul acesta n-ai avea nădejde pentru veșnicie. Fii înțelept! Prinde, crezând, salvarea din vina păcatului și din blestem! Privește, crezând, la crucea de pe Golgota, unde Fiul lui Dumnezeu a fost pentru tine în judecata lui Dumnezeu! El a purtat pedeapsa ta, sângele Lui a curs pentru vina ta. Abia când ești mântuit prin credința în El vei recunoaște toată dragostea și puterea lui Dumnezeu. Atunci vei trece prin această viață pământească cu convingerea că Dumnezeu atotputernic este Tatăl tău și poți să spui: „Știu că Dumnezeu este pentru mine!” (Psalmul 56,9.)

Nr. 2 DUPĂ CE SE RECUNOSC CREȘTINII?

„Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 10,32)

Un cunoscut medic berlinez, dr. M. Bl., de 41 de ani, a vizitat-o în după-amiaza zilei de 29 ianuarie 1908 pe soția unui patron de fabrică, H., care zăcea bolnavă. Domnul H. și soția lui L-au găsit în anul 1907 pe Mântuitorul lor. De când erau proprietatea lui Isus, au agățat mai multe versete biblice în dormitorul lor. Medicului, care fusese și mai înainte în această casă, i-a sărit imediat în ochi această schimbare; el a spus femeii: „Aceste versete nu mai înseamnă nimic pentru oamenii luminați; renunțați la această tendință!” Această creștină a tăcut, din nefericire, la cuvintele arogante ale medicului necredincios – ah, avea să-și dea seama cât de gravă a fost această omisiune a credincioșiei față de Domnul ei. Ce-i drept, ea i-a relatat cu mare agitație soțului ei care a venit acasă, cuvintele medicului; dar cum s-au speriat amândoi când au aflat în ziua următoare că dr. M. Bl. murise încă în aceeași seară în care el tratase așa de disprețuitor Cuvântul harului! Ce trist că această femeie nu i-a spus medicului o mărturie deslușită a credinței ei și nu i-a dojenit necredința și nu i-a spus cine este Isus și ce găsisese ea la Domnul ei. Copiii lui Dumnezeu să se lase încurajați prin astfel de evenimente, pentru a da mărturie lumii arogante despre seriozitatea veșniciei și despre bogăția harului!

La întrebarea: „După ce se recunosc creștinii?” s-ar putea răspunde: creștini adevărați se recunosc după aceea, **că nu pot minți** – dar există și câțiva oameni respectabili, care nu-L cunosc pe Isus și care totuși sunt sinceri și drepecți. S-ar putea spune de asemenea: **creștinii se**

recunosc după aceea, că sunt smeriți, milostivi și loiali – dar și aceste caracteristici se găsesc la fiii veacului acestuia, care au un caracter nobil. **Dar când găsești caracteristicile de mai sus legate cu o mărturie limpede pentru Isus, Fiul lui Dumnezeu, fii convins că ai în fața ta creștini adevărați.** Cine se rușinează de Mântuitorul lui și de credința lui, ori **nu este creștin**, ori este un **creștin bolnav**. Lumea, care-și exprimă liber, fără rușine necredința, slujirea păcatului, batjocura, nu vrea să permită copiilor lui Dumnezeu să-L mărturisească pe Domnul lor și credința lor. Dar Domnul spune: „Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.”

Dintre marii bărbați ai Angliei din timpul modern face parte ministrul sir Robert Peel (a trăit între 1788-1850). Despre el se povestește că a fost de față ca prim-ministru la o masă de prânz, în timp ce unul dintre oaspeți a povestit o istorioară care ironiza creștinismul. Peel s-a sculat și a spus: „Vreau să-mi chem trăsura.” Gazda s-a sculat imediat și s-a străduit să-l convingă pe ministru să rămână. Dar acesta a răspuns: „Domnii mei, încă mai sunt creștin!” - și a părăsit anturajul. Creștinii adevărați nu ascultă tăcând dacă se vorbește disprețuitor sau batjocoritor despre credință. Ei nu rămân într-o societate în care se glumește și se râde în legătură cu lucruri murdare; ei nu tac atunci când este batjocorit Cuvântul lui Dumnezeu. Ei nu pot suporta să se spună ceva împotriva Dumnezeului și Tatălui lor sau împotriva marelui lor Domn și Mântuitor, Isus. Este scris: „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori” (Psalmul 1,1). Creștinismul adevărat cere mărturisirea credinței în fața ochilor și a urechilor lumii.

Locotenent-colonelul Knobelsdorff, plecat acasă în anul 1904, povestea cum mult timp înaintea convertirii sale, pe când mai trăia în lume ca un copil al lumii, a văzut într-o zi că un ofițer tânăr, străin a închis ochii și a înclinat capul la masa de prânz a ofițerilor, pentru a se ruga tăcut înainte de mâncare. Knobelsdorff spunea că aceasta i-a făcut o asemenea impresie, încât el, când a ajuns seara acasă i-a spus soției lui: „Astăzi am văzut ceva ce n-am văzut niciodată. La noi la masă a fost X. X. și imaginează-ți, s-a rugat înainte de mâncare la masa ofițerilor. Knobelsdorff socotea aceasta ca făcând parte dintre primele impresii despre creștinismul viu, pe care le-a întâlnit pe drumul vieții lui.

Dacă în călătorie sau în casa de oaspeți întâlnești oameni care se roagă tăcut înainte de mâncare, atunci poți presupune cu mare probabilitate că aceștia sunt creștini adevărați, copii fericiți ai lui Dumnezeu. Uneori poți să-i recunoști și din faptul că în orele liniștite de călătorie cu trenul își deschid Biblia, dar în orice caz vei auzi mărturia credinței lor de îndată ce se vor batjocori sau defăima lucrurile dumnezeiești. Pe cel ce tace chitic la aceasta, Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu îl numește „câine mut” (Isaia 56,10).

Un plutonier credincios povestea în ce fel devenise ucenic și mărturisitor al lui Isus, pe când încă era soldat tânăr: „Aveam în compania noastră un soldat credincios, căruia îi făceam viața cumplit de amară. Eu însumi eram pe atunci ca posedat de diavol, așa că-l chinuiam pe acest coleg de cameră în orice fel. Pe atunci nu știam ce știu acum, că satan mă avea în posesia lui și că el mă mâna să-mi prigonesc astfel colegul. Într-o seară, când era o vreme foarte ploioasă, s-a întors de la serviciu obosit și ud de tot. Înainte de a se culca, a îngenuncheat și s-a rugat. Mi-am luat cizmele ude și murdare și l-am lovit peste urechi cu ele. Dar el a continuat să se roage. În dimineața următoare mi-am găsit aceste cizme strălucitor de curate, stând lângă patul meu. Acesta a fost răspunsul camaradului meu credincios. Atunci m-am prăbușit și încă în acea zi am devenit un copil mântuit al lui Dumnezeu.”

Dacă acest text ajunge în mâinile unor credincioși, ei să se lase încurajați să devină martori credincioși ai Mântuitorului lor; El Însuși ne dă ocazia pentru aceasta, ne rânduiește permanent viața așa și aduce El Însuși asemenea ocazii, ca noi să putem mărturisi pentru El. Acel soldat a învățat să recunoască ce este o ocazie dată de Dumnezeu și dacă noi trăim în părtășie strânsă cu

Isus, atunci și noi, dacă vine o asemenea ocazie, o vom recunoaște și o vom apuca imediat. Dumnezeu ne dă asemenea ocazii din când în când și dacă le apucăm în mod curajos, vom câștiga sufletele oamenilor pentru creștinism. **Să fim devotați și să nu pierdem din vedere puterea lui Dumnezeu, care stă în spatele nostru!** –

Într-un interogatoriu judiciar trebuia să depună mărturie o femeie care fusese intimidată de prietenii acuzatului. Judecătorul de instrucție a observat că ea se temea să spună tot ce știa, din cauza consecințelor cu care fusese amenințată. Atunci judecătorul a spus: „Spuneți tot ce știți și gândiți-vă că în spatele dumneavoastră stă toată puterea guvernului pentru a vă apăra; deci nu trebuie să vă temeți.” Tot astfel stă toată puterea lui Dumnezeu în spatele martorului Lui, pentru a-l apăra. Nu întotdeauna este ușor să depui mărturie pentru Isus în mijlocul lumii; dar avem întotdeauna toată puterea armatei lui Dumnezeu în jurul nostru. „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor care se tem de El și-i scapă” (Psalmul 34,7).

Dar mărturia creștinilor adevărați în mijlocul lumii nu este necesară numai de dragul credincioșiei, ci și a dragostei. Oamenii care trăiesc în păcatele lor batjocorind și defăimând, sunt pe calea spre veșnica pierzare - și nimeni nu le-o spune. Noi, cei care am fost mântuiți prin puterea harului lui Dumnezeu și prin sângele lui Isus, n-ar trebui să avem atâta îndurare pentru a spune păcătoșilor pierduți că există un Mântuitor prezent, care vrea și poate să-i mântuiască?

Tu, prietene, încă nu ești împăcat cu Dumnezeu? Încă mai porți povara vinei tale ca un păcătos neîmpăcat? Înțelege vestea că Fiul lui Dumnezeu a murit pe cruce pentru vina ta, ca tu să găsești iertarea păcatelor tale și viața veșnică. Înțelege toată seriozitatea acestui mesaj: „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36).

Nr. 3 ÎNTÂMPLARE SAU PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU?

„Domnul, Domnul Dumnezeu este plin de îndurare și milostiv, încet la mânie și plin de bunătate și adevăr; El, care Își ține îndurarea până în mii de generații, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat.” (Exod 34,6-7)

Există o realitate adevărată prin multe dovezi, că numărul oamenilor pe care harul lui Dumnezeu i-a salvat de la sinucidere în mod minunat este uimitor de mare. Dumnezeu, care vrea ca nici un om să nu se piardă, trimite de multe ori mesageri miraculoși, intervine în mod uimitor pentru a-l trage înapoi din prăpastia iadului pe vreun om înșelat de satan, care vrea să-și reteze singur timpul de har. În anul 1895, un bărbat distins a fost dat în vileag cu cele mai josnice păcate. Un așa-zis prieten, un om nelegiuit, i-a trimis imediat acestui infractor nobil un revolver, pentru a pregăti „un sfârșit decent” vieții sale pătate de vină, cum credea acel prieten, prin sinucidere. Dar Dumnezeu, în harul Său minunat a făcut ca primul și al doilea foc să eșueze când acest bărbat și-a pus revolverul la tâmplă. Abia a treia împușcătură a pornit și l-a rănit grav la tâmplă. Astfel a fost dus la spital. Da, Dumnezeu a făcut și mai mult pentru a dovedi că El a intervenit ca să salveze sufletul acestui bărbat. El i-a trimis la patul de suferință un martor al Evangheliei salvatoare aproape imediat după faptă. Dar rănitul a respins chemarea la pocăință, prin aceea că a invocat că este un om religios; chiar și părinții lui fuseseră religioși! Dumnezeu l-a chemat pe acest om la pocăință cu toată seriozitatea și limpezimea și apoi i-a menținut viața încă opt ani. În plus, rana de la tâmplă i-a rămas deschisă, așa că orice privire în oglindă îi amintea acestui bărbat, cât de minunat îl smulsese harul înapoi din prăpastia iadului. Apoi, în sfârșit, moartea l-a apucat subit; fără nici un simptom premergător a căzut mort într-o dimineață

în biroul comercial în care lucra. Ce descriere din viața practică pentru a înțelege acest cuvânt al lui Dumnezeu: „Domnul, Domnul Dumnezeu este plin de îndurare și milostiv, încet la mânie și plin de bunătate și adevăr; El, care Își ține îndurarea până în mii de generații, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, **dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat.**”

Iată un alt caz preluat literalmente din ziar:

Un muncitor de 23 de ani, Sch. din F. a moștenit de curând 1000 de mărci. El a vrut să-și facă „o zi plăcută” și a plecat la Berlin. Dar din această zi s-au făcut mai multe zile și după o săptămână moștenirea a fost risipită până la ultimul pfenig. Sch. rămăsese acum fără bani și fără loc de muncă. Dacă n-a reușit să găsească un nou loc de muncă, a hotărât să-și pună capăt vieții.

El s-a dus la o cârciumă din Frankfurter Allee și voia să se **împuște** acolo cu un revolver. Dar arma i-a fost luată. Apoi a încercat să se **înece** în Spree, dar a fost scos din apă fără să fi suferit vreo pagubă. Apoi s-a dus la F. și s-a aruncat pe stradă, puțin înainte de intrarea în oraș, chiar în fața unui automobil care se apropia cu viteză mare. Dar șoferul a reușit să oprească autoturismul chiar în fața corpului celui sătul de viață. Acum Sch. a fost dus la arestul preventiv.

Acum spune: a fost aceasta o întâmplare sau dragostea căutătoare, salvatoare a vegheat asupra acestei vieți? Lumii nu-i pasă dacă un asemenea om trăiește sau moare – doar există destui oameni pe pământ – dar Dumnezeu... El gândește altfel, El nu vrea să distrugă, ci să salveze.

O, înțelege că această dragoste veghează și asupra vieții tale! Este aceeași dragoste care s-a dat la moarte de cruce pentru păcătoșii vinovați. Isus întinde mâinile spre tine și El a vegheat an de an asupra vieții tale și a așteptat – o, recunoaște-L ca să fii mântuit! „Să credeți că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire!” (2 Petru 3,15.)

O creștină sinceră povestește cel mai mare eveniment al vieții ei după cum urmează:

Trăiam împreună fericiți și mulțumiți. Soțul meu era econom și harnic, chiar și eu câștigam și prosperam bine. Un băiat de zece ani era toată bucuria noastră și când ședeam seara împreună în cămăruță, la lumina familiară a lămpii, cu greu ai fi găsit o familie mai fericită. – Apoi s-a strecurat boala și nevoia în casă. Un grav reumatism articular m-a ținut în pat mai bine de un an. Acestea au fost zile grele, săptămâni și luni grele, cu atât mai grele pentru noi, cu cât încă nu-L cunoșteam pe Doctorul și pe Cel care ajută de sus. – Soțul meu muncea mobilizând toate forțele pentru a o scoate la capăt cu noi. Zadarnic! Câștigul era prea mic, îngrijirea mea era prea scumpă. Astfel am tot regresat. O melancolie adâncă l-a lovit pe bărbatul așa de voios de altfel. Se scula cu suspine și cu suspine se culca. Singura rază de soare care mai lumina din când în când acest întuneric al grijii și al nevoii era băiatul nostru. Când se cuibărea la genunchii tatălui cu flecăreala lui copilărească, atunci trecea ca lumina soarelui peste fața întunecată de griji a soțului meu; sărutându-l își puneă apoi mâna pe creștetul băiatului și putea, într-adevăr, pentru o clipă să privească senin în ochii copilului. – Mie băiatul îmi era aproape și mai drag decât soțului meu. M-a ajutat să trec peste multe ore grele când se juca așa de vesel în jurul patului meu de suferință și mi-a alinat multe dureri. Și totuși, tocmai dragostea pentru copilul și pentru soțul meu a făcut să prindă chip în mine cel mai negru gând de care este capabilă o inimă omenească. – „Iată”, mi-a șoptit încet ispititorul, când zăceam așa acolo în noaptea tăcută, fără somn, cu foarte multe dureri. „Iată, tu ești în fond vinovată de toată nenorocirea și nevoia. Boala ta v-a aruncat pe toți în cea mai cruntă mizerie, a făcut din soțul tău bun ca pâinea caldă, un lucrător morocănos, înăcrit; ea îi răpește copilului tău mult din hrana de care el are așa de urgent nevoie. Și cum se va sfârși aceasta? Ce se va alege de copil? El decade tot mai mult și mai mult. Uită-te numai cât de palid și de slăbit arată deja! Leapădă-ți viața și menține viața alor tăi!” În prima clipă m-am speriat de aceste gânduri de sinucidere. Am încercat să mă rog. O, de-aș fi putut! Reveneau tot mai violente – aceste gânduri rele! Sufeream cumplit. Dar nu mai puteam să scap de ele. Zi și noapte răsună numai aceasta iar și iar în urechile mele: „leapădă-ți viața și atunci ai tăi vor fi ajutați!” Paisprezece zile și paisprezece nopți m-am luptat cu acest gând. Atunci a fost hotărât; ispititorul a biruit! - Și miraculos, am devenit mai liniștită. Puteam să-i arăt soțului meu o față zâmbitoare și să glumesc cu copilul meu. Gândul îmi făcea o bucurie personală: „Vă voi scăpa în

curând de nenorocirea voastră prin moartea mea.” Începând de atunci am căutat o ocazie potrivită să-mi pun în aplicare intenția. Aceasta a fost găsită curând: la ora 6 dimineața soțul meu pleca la muncă, la ora 9 băiatul trebuia să plece la școală. Deci între orele 9-11 eram absolut singură. Ziua pe care o destinaseam intenției mele, se apropia. La despărțire am strâns mâna soțului meu pentru ultima dată mai afectuos, înainte să plece la munca zilei. Apoi mi-am mângâiat băiatul pentru ultima oară, înainte să dea fuga la școală - și acum eram singură - pregătită să mor de propria mea mână. Am mai ezitat o clipă. Încă îmi mai răsună în urechi râsul vesel al copilului meu iubit. Am căzut în adâncă meditare, toate imaginile frumoase din timpul fericii noastre vieți de familie au trecut iar prin fața minții mele. Deodată am tresărit ca dintr-un vis. Trecuse deja un sfert de oră de la plecarea băiatului meu. Era nevoie să mă pun pe treabă. - M-am sculat cu greu din pat. M-am târât înainte, pe mâini și pe picioare, pentru a ajunge în pod. Am ajuns până la scara podului în dureri de nespus. M-am oprit epuizată o clipă pentru a aduna puteri noi. Atunci - am tresărit de spaimă - ușa s-a deschis și băiatul meu a năvălit înăuntru strigând de bucurie. Când m-a văzut pe scară a rămas încremenit; dar numai o clipă. În clipa următoare era deja la mine și i-au țâșnit din gură cuvintele: „Avem liber, măicuță dragă! Domnul rector a spus să ne întoarcem acasă că învățătorul nostru este bolnav și să repetăm ultima poruncă, pe care o aveam pentru astăzi. Știi, mamă, pe aceasta o știu de mult, porunca: „Să nu ucizi!” și explicația la ea.”

Un puhoi de lacrimi mi-a țâșnit din ochi. Dumnezeu mi l-a trimis pe fiul meu tocmai la timpul potrivit, pentru a mă păzi de pasul care mă ducea în veșnica pierzare. Ca niște solzi mi-au căzut de pe ochi. Eram salvată, salvată în primul rând de sinucidere și de veșnica pierzare. Salvată pentru slava veșnică am fost abia după ceva timp, când L-am cunoscut pe **Isus** ca **Mântuitor** și **Răscumpărător** al meu. -

Cu ajutorul copilului meu, pe care Dumnezeu l-a trimis acasă de la școală, m-am culcat iar în pat; și ca și când acesta ar fi fost punctul culminant al întregii noastre suferințe - boala a slăbit și după câteva săptămâni am putut să mă scol și să-L laud pe Dumnezeu împreună cu soțul meu; eram sănătoasă și salvată în trup și-n suflet.

Prietene, precis ești mișcat de această intervenție minunată a lui Dumnezeu, de acest limbaj minunat al lui Dumnezeu din gura copiilor. Dar scopul acestui text nu este ca tu să citești ceva captivant, impresionant. Nu, ci trebuie să fii convins de prezența, de dragostea și de puterea Dumnezeului sfânt, care L-a jertfit pe crucea de pe Golgota pe singurul Său Fiu, pentru a-i salva pe păcătoși din blestemul și pedeapsa vinei lor. Ești nefericit? Este conștiința ta împovărată? Este inima ta apăsată de griji? Ascultă glasul harului lui Dumnezeu: Isus a murit pentru tine, Isus te iubește, Isus este aproape de tine! Cheamă Numele Lui, crezând! El îți va răspunde, te va mântui. Vei găsi pace și o viață nouă ca un copil iertat și binecuvântat al lui Dumnezeu!

Nr. 4 CUM ÎI MÂNTUIEȘTE DUMNEZEU PE PĂCĂTOȘI

„Pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” (Luca 19,10)

J....s era un dușman al creștinismului. Era muncitor în industria de cuțite, Solingen, dar aproape că era muncitor mai mult în slujba lui satan, pentru a-i mâna pe oameni la vrăjmășia față de Dumnezeu. Inteligența și elocvența lui făceau ca semănatul lui rău să nu rămână fără rod. Succes deosebit avea la prietenul lui cel mai apropiat, un om superficial, care îi fusese el însuși de multe ori un ajutor la rău. Sub influența lui J....s, acest prieten a aruncat peste bord tot ce posedea privind teama de Dumnezeu, credința și conștiința. Curând după aceea a devenit tuberculos și se îndrepta spre moarte într-o suferință lungă. Între timp s-a petrecut ceva ciudat cu J....s. În august 1894 s-a însurat și ca dar de nuntă i s-a dat o Biblie. Când a deschis-o, ochii lui au căzut pe cuvintele: **„Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și crezi în inima ta că**

Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți, vei fi mânuit. Căci cu inima ta crezi și ești îndreptățit și prin mărturisirea cu gura ajungi la mântuire, după cum zice Scriptura: „Oricine va crede în El nu va fi dat de rușine” (Romani 10,9-11). J....s și-a amintit imediat că în urmă cu ceva vreme cineva i-a arătat un Nou Testament și la deschiderea lui a văzut același text tipărit aldin. J....s a închis din nou Biblia de nuntă. Câteva săptămâni după aceea, în septembrie 1894, a fost la bâlciul cu ocazia hramului bisericii din Solingen. Acolo un colportor de Biblii i-a oferit un Nou Testament în format mare; l-a deschis și în fața lui a văzut Romani 10,9-11. A luat în mână o ediție mai mică și a deschis-o: Romani 10,9-11. Cu o a treia ediție a pățit la fel. A plecat de acolo.

Când a ajuns acasă și a povestit soției lui, aceasta a înțeles că Dumnezeu îl chema pe soțul ei ca să creadă în Isus, ca să cheme Numele Lui sfânt, să găsească mântuirea și să devină un mărturisitor al lui Isus. Ea l-a rugat pe soțul ei printre lacrimi: „Să avem încredere în Cuvântul lui Dumnezeu!” Puțin după aceea J....s a primit din mâna unui necunoscut o revistă care vorbea despre Romani 10,9-11; în ea, păcătosul vinovat era chemat la Isus, pentru a l se încredința Lui din inimă, ca să fie mântuit și să găsească viața, căci: „Oricine va crede în El nu va fi dat de rușine”. Acest cuvânt l-a biruit pe J....s. Împreună cu soția lui și-au căutat adăpostul în har; el a găsit pace și a devenit, într-adevăr, un mărturisitor al Fiului înviat al lui Dumnezeu.

Astfel a venit, ca un om nou, la prietenul lui bolnav pe moarte, pe care îl ademenise înainte la tăgăduirea lui Dumnezeu. Acum voia să-i depună mărturie că numai la Isus este mântuirea pentru oricine care crede. Dar bărbatul bolnav pe moarte s-a ridicat în capul oaselor cu cuvintele: „Tu ești de vină că nu pot să găsesc salvare!” J....s a ieșit pe ușă ca un om judecat și a găsit acasă în Biblie cuvântul: „Dar oricui va face să se poticnească unul singur din acești micuți care cred în Mine, îi este de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară și să fie scufundat în adâncul mării” (Matei 18,6). Acest cuvânt a fost pentru J....s ca o sentință distrugătoare venită de la Dumnezeu; era în pragul disperării. Acum se lupta cu Dumnezeu pentru sufletul prietenului său. Câteva zile după aceea a îndrăznit să se ducă încă o dată la muribund; voia să mai încerce o dată să-i arate calea spre credință. Cine ar putea să-i descrie uimirea când în prietenul muribund a găsit un om schimbat, plin de pace, fericit?! Dumnezeu a folosit în aceste zile un alt creștin, pentru a-l convinge pe cel oficos de păcat și har. Curând după aceea acest păcătos iertat a plecat acasă în pacea lui Dumnezeu, vesel, la Domnul și Mântuitorul lui. J....s primise prin această minunată ascultare a rugăciunii o confirmare pentru harul desăvârșit care devenise partea lui. Acum era un mărturisitor al Mântuitorului plin de har, care îl mântuise și al Cuvântului harului, care i-a atins mereu inima într-un chip așa de minunat, până când, în sfârșit, Dumnezeu Și-a atins scopul cu el. Da, Domnul, care odinioară a propovăduit Evanghelia mântuirii pentru vameși și păcătoși, Se mai apleacă și astăzi să salveze din adâncurile păcatului lor oameni pierduți, încătușați, împovărați de vină.

Mulți credincioși erau adunați într-o seară pentru rugăciune, în B. Harul lui Dumnezeu a fost chemat cu seriozitate, ca să descopere în acest oraș slava Evangheliei pentru păcătoșii pierduți. Dumnezeu a ascultat și aceste rugăciuni într-un mod uimitor, astfel că în vremea aceea sute de oameni găseau acolo pacea cu Dumnezeu.

Dar în acea oră de rugăciune a serii s-a iscat un deranj prin aceea că un bărbat străin, arătând devastat, care era evident băut, și-a ridicat dintr-odată glasul pentru a rosti cu vorbe confuze o rugăciune care era mai mult o mărturie a dezordinii lui lăuntrice și a înstrăinării lui de Dumnezeu, decât o rugăciune. Toți cei prezenți au fost surprinși neplăcut. Dar cine îl cunoștea pe acest bărbat trebuia să se simtă și mai afectat, căci era un om scandalagiu, dedat băuturii. Nevasta și copiii lui au trebuit să petreacă multe nopți pe trepte, pentru că tatăl beat îi maltrata grav. Chiar în după-amiaza aceleași zile, soția acestui bețiv îi declarase unui învățător care a vizitat-o, că nu mai putea să suporte situația cu băratul ei, căci o maltratase grav și a vrut s-o arunce pe fereastră. În seara aceea el băuse întâi o jumătate de litru de țuică pentru a-și face curaj să meargă în acea adunare, unde și-a ridicat glasul băut pentru rugăciune. Dar Dumnezeu a

vorbii în acea seara prin Cuvântul Lui și prin Duhul Lui așa de puternic acestui om haotic, încât acesta, după întoarcerea sa acasă a cerut iertare soției lui și s-a predat Domnului în rugăciune.

Era puțin înainte de miezul nopții. În dimineața următoare acest bărbat a găsit pace deplină cu Dumnezeu și a devenit acum un mărturisitor sincer al marelui său Mântuitor.

Ce mare și minunat este harul lui Dumnezeu, care caută ce este pierdut și poate să mântuiască oameni în privința cărora noi am pierdut orice nădejde. Într-adevăr, Isus mai adevăratește și astăzi cuvântul Lui: „Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască **ce era pierdut.**”

În anul 1907, o soră medicală fericită și-a adus o prietenă la un martor al lui Isus. Această prietenă era o bețivă, încătușată de mulți ani, nenorocirea bătrânului ei tată, o fată de vreo 32 de ani. Creștina se străduise sincer de-a lungul anilor, prin îndemnuri și avertizări să-și ajute prietena să scape din lanțurile viciului. Bețiva semnase o juruință de abținere și făcuse planuri – cine știe de câte ori. – Și alții s-au străduit pentru această faptură omenească – totul părea să fie zadarnic. Cele două au venit acum cu întrebarea: dacă mai există vreo cale de speranță, de ajutor. Martorul lui Isus le-a arătat pur și simplu cuvântul: „**Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi**” (Ioan 8,36) și a întrebat-o pe cea cu băutura dacă voia să creadă cu sinceritate acest cuvânt și să se încredințeze Domnului Isus care era de față. Au îngenunchat și ea I-a spus Domnului cu cuvinte simple, copilărești, că acum își încredințează toată viața în mâinile Lui. El să-i ia lanțurile păcatului și să ștergă cu sângele Lui prețios toate petele ei, să-i dăruiască viața nouă, veșnică. Doi ani au trecut fără ca slujitorul lui Dumnezeu să fi auzit ceva despre mersul problemei; apoi Domnul a condus-o pe sora medicală iar la el cu un prilej deosebit și ea a relatat că **prietena ei era deplin eliberată de viciul băuturii în ceasul acela**, că alcoolul pierduse orice putere de atracție pentru ea. Domnul răspunsese rugăciunii credinței cu o eliberare completă.

Înțelege acum că nici o adâncime a păcatului și nici o înstrăinare de Dumnezeu nu sunt prea grave ca harul să nu-l poată salva și elibera complet pe cel care crede. Nimeni nu se pierde pe veci pentru că ar fi prea rău pentru Domnul. Dar mulți se pierd pentru că sunt prea buni în proprii lor ochi pentru a se încredința fără rezerve marelui Mântuitor al păcătoșilor vinovați. Orbia lor în legătură cu propria vină, mândria de a crede că ei pot să-I aducă lui Dumnezeu ceva constând în evlavie, intenții bune sau virtute îi fac pe oameni inapți de a fi mântuiți prin harul lui Dumnezeu, prin jertfa de ispășire a minunatului Împăciuitor, Isus Hristos.

Cu tine cum stă treaba? Ești mântuit? Ai venit cu vina vieții tale la Mântuitorul păcătoșilor, la Isus, pentru a-I pune la picioare povara conștiinței tale, vina anilor tăi iroșiți? Ești împăcat cu Dumnezeu? Ai avut parte de transformarea de a deveni dintr-un păcătos vinovat, un copil binecuvântat și iubit al lui Dumnezeu?

Nr. 5 FERICIREA PIERDUTĂ

„Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care sunt pentru pacea ta.
Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi” (Luca 19,42)

Versurile următoare le-a scris un deținut muribund din Bremen, bolnav de tuberculoză, pe patul morții, cu mână tremurândă¹.

Să le fac griji părinților mei,
Pe vremuri tare-mi mai plăcea!
Mi-am permis orice față de ei,

¹ Din „Bremer Courier”

Nechibzuința soare-mi era.
Mâhnirea lor, necazul lor greu,
N-au înlăturat capriciul meu.

Mă adânceam tare-n rușine,
Pas cu pas m-a pus la pământ;
Doar dragostea mă ținea bine.
Pe tata l-am băgat în mormânt.
Atunci, abia, din batjocorire,
Mut m-am trezit. - dar ce trezire!

Scumpa mamă-mi văzu mâhnirea;
N-avea nici un resentiment.
Îmi dorea la ea revenirea,
Să mă-ndrume-n comportament.
Dar din falsă pudoare nu m-am dus;
De mândrie m-am lăsat sedus.

Am uitat, tot din nepăsare,
Cât o durea purtarea-mi rea
Și că mă iubea cu ardoare.
Dar ce-mi pasă de mama mea?
Eram mult mai rău decât am fost,
Mult mai jos. – Dar plânsul n-are rost.

M-am căit de viața trăită,
Văd altfel azi purtarea mea.
Fericirea mi-e risipită.
Oare mama mă mai dorea?
Sănătate, cinste, totu-i pierdut.
Mă mai iubește mama care m-a născut?

Îndrăznind, pe mama am rugat:
Iartă-l pe fiul tău pierdut!
Te rog, uită ce s-a întâmplat.
Disprețu-i tot ce-am obținut.
Smerit ocară îmi voi purta,
Dar iartă! O, mă poți refuza?

Ceas de ceas răspuns am așteptat,
De la cea care m-a iubit.
O, aduceți vești ne-ntârziat,
Că-și iartă fiul pocăit.
Prea târziu, mama-n mormânt zace.
Ea are, - dar eu încă lupt pentru pace.

Poate că ultimul rând ar fi sunat mai corect așa: „Iar mie, sărmanul, cine-mi va da pace?” La această întrebare se poate răspunde doar așa: **Numai Isus îți poate da pace!** - Ia-ți, crezând, adăpostul la El, al cărui sânge este capabil să anuleze chiar și vina ta roșie ca sângele, vina vieții tale nespuse de mare. Dar oare i s-a dus această veste limpede a

Evangeliei mântuitoare? Oare a ajuns la timpul potrivit vreun martor al harului și al vieții veșnice la acest pat de moarte? Nu pare. Acest deținut muribund a fost un negustor tânăr, provenind dintr-o familie de vază; el ajunsese pe panta de declin prin anturaj desfrânat și a devenit infractor. În închisoare a devenit tuberculos în urma vieții destrăbălate. Mama lui zadarnic l-a iubit, l-a sfătuit, l-a implorat să se întoarcă; el n-a avut milă de lacrimile mamei lui. El nu s-a întors la inima tatălui său pământesc și – cum pare – la fel de puțin la inima Tatălui ceresc, care aștepta întoarcerea lui acasă. După ce tatăl și mama au coborât de timpuriu în mormânt, plini de mâhnire, după ce ușa casei părintești se închisese, după ce averea lui a fost risipită și sănătatea ruinată, n-a putut cu lacrimile și cu plânsul lui să recâștige nimic din fericirea distrusă.

Stăpânul lumii acesteia, care odinioară i-a înșelat așa de groaznic pe Eva și pe Adam, încât au pierdut Paradisul pentru plăcerea de o clipă în care să savureze fructul oprit, – mai înșeală și astăzi mii de oameni, parțial cu lucruri de nimic, trecătoare, parțial cu lucruri murdare și josnice.

Un american a primit odată o bancnotă pe care erau scrise cu cerneală roșie următoarele rânduri, care vorbeau mai mult decât volume întregi despre fericirea pierdută, călcată în picioare: „Totul este pierdut: nevastă, copii și mai bine de 200 000 de franci! Sunt singur răspunzător: mi-am băut toată fericirea. La 21 de ani aveam o avere mare; acum încă n-am nici 35 de ani. Mi-am omorât soția devotată; a murit de inimă rea. Mi-am omorât copiii prin nechibzuință. După ce această bancnotă va fi folosită, nu mai pot face rost de hrană, voi muri ca un cerșetor beat. Sunt ultimii mei bani; aceste rânduri conțin biografia mea. Dacă această bancnotă cade în mâinile unui bețiv, atunci ruina vieții mele să-i slujească drept avertisment!”

Toate aceste strigăte de durere după fericirea pământească pierdută irecuperabil, călcată în picioare sunt numai imagini ale durerii veșnice, care va fi plânsă acolo unde păcătoșii pierduți vor fi devenit văzători pentru a recunoaște dragostea lui Dumnezeu, care a vrut să-i salveze și să-i ierte. Fiul lui Dumnezeu a plâns odinioară pentru cetatea Ierusalimului: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care sunt pentru pacea ta. Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi.” Da, El S-a plâns: „De câte ori am dorit să strâng pe copiii tăi, cum își strânge găina puii sub aripă, și **n-ați vrut!**” (Matei 23,37.) Tot astfel privește ochiul iubitor al Domnului la multe fapte omenești înșelate, rătăcite, orbite. Prietene, tu care citești, te-ai lăsat biruit de glasul dragostei Lui și de brațele Lui întinse spre tine? Anii grăbiți, anii care zboară sunt devorați și omul înșelat va sta la poarta veșniciei mai repede decât crede.

Înțelege acum că este vorba **despre tine**. Pentru tine este acum „**această zi**”, timpul tău de har! Domnul vrea să-ți dea ceva mai mult decât plăcerea trecătoare, decât câștigul pământesc; tu trebuie să găsești la El iertarea vinei tale, pacea cu Dumnezeu și **viața veșnică**.

„Am apucat pe vremuri zile frumoase și n-aș fi crezut niciodată că voi cădea așa de jos. Părinții mei erau avuți și întrebunțau totul pentru mine, pentru a-mi pregăti o viață fără griji. După dorința tatălui meu trebuia să devin meșter dulgher. Prin urmare am fost și la școala de meserii pentru constructori din H. și după câțiva ani mi-am luat strălucit examenul de maestru. Drept capital de investiții am primit de la părinții mei 30 000 de mărci. Dar în afară de aceasta, tatăl meu voia să-mi sară în ajutor cu creditul lui. Prin reputația bună a părinților mei am primit ofertă peste ofertă. Totul mergea excelent. La aceasta s-a mai adăugat și că m-am căsătorit cu fiica bogată a unui fabricant, așa că averea mea a crescut și mai mult. Ni s-au născut doi copii drăgălași. Ce-mi mai lipsea? Aveam totul: un cămin fericit, onoare, prestigiu, avere, sănătate. Dar omul nu-și recunoaște niciodată fericirea. Am devenit nechibzuit și am început să beau și să joc cărți. Atunci m-am dus repede la vale. În loc să duc acasă o viață fericită de familie, nu mai ieșeam din cârciumă. De lucrările încredințate mie nu m-am mai interesat. Înșelat la joc, toată averea mea s-a dus în câțiva ani; chiar toată. Soția mea s-a mutat cu copiii iar în casa părintească, dar a murit curând după aceea de mâhnire. Viața ei se frânsese. Tatăl meu a mai încercat o dată să mă aducă la o viață ordonată. A călătorit cu mine în America. Dar după întoarcerea lui acasă m-am întors și eu și am devenit ceea ce sunt astăzi – un vagabond. Deja de mulți ani umblu ca o

haimana, îl blestem pe cel bogat, îi blestem pe toți oamenii, mă blestem pe mine însumi. Dragă domnule! Înaintea dumneavoastră stă un om groaznic. Dacă ați ști tot ce am făcut! Nu m-am dat înapoi de la nici o infracțiune. Aseară am vrut să umplu măsura păcatelor mele. Dezgustat de viața mea, chinuit de conștiința rea mi-am propus să cumpăr o sfoară și să mă spânzur. Pentru aceasta îmi trebuiau câțiva pfenigi. M-am oprit pe stradă și m-am întrebat în care casă să intru și să cerșesc banii pentru funie. Am simțit că trebuie să intru în aceasta. Cu vorbele: „Aceasta este ultima casă!” am pășit peste pragul dumneavoastră. Ce minunat! **Dumnezeu m-a condus la dumneavoastră.** Prin discuția cu dumneavoastră am ajuns ieri la cunoașterea lui Dumnezeu și a mea însumi. Acum știu că există un Dumnezeu; acum știu, de asemenea, că acest Dumnezeu îmi cunoaște viața și gândurile și că **în ciuda stării mele groaznice, totuși nu vrea ca eu să mă pierd.**”

Nu este aceasta o biografie emoționantă? Vagabondul spunea acestea în discuție cu un creștin credincios, în casa căruia venise. Această convorbire a fost calea spre pace pentru bărbatul împovărat de vină, cu fericirea vieții distrusă. Ea s-a terminat cu aceea că vagabondul a exclamat tare, plângând cu sughițuri: **„O, ce fel de Isus ești Tu totuși! Inima mea este fericită, deoarece La-m găsit pe Isus.”** Acum se spune și despre viața aceasta: „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult, pentru ca, după cum păcatul a stăpânit prin moarte, tot așa și harul să stăpânească prin dreptate, dând viață veșnică prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5,20-21).

Prietene, nu te gândești așa: „Asemenea vagabonzi ruinați și existențe distruse trebuie să se convertească; dar eu am fost cuminte”. Și pe tine te poate salva **numai harul lui Dumnezeu** prin sângele lui Isus. Nici pentru tine nu există altă cale. Numai în Isus este mântuire.

O, nu amâna să-ți deschizi inima Mântuitorului care bate! Fiul lui Dumnezeu, care a venit din ceruri ca să moară pe cruce pentru păcătoși – **a purtat vina ta, pedeapsa ta.** Dacă-L primești, crezând, ca Mântuitor al tău, El îți ia toată povara de pe conștiință, El dă inimii tale pacea Lui. **El dorește numai fericirea ta. Deschide-I inima ta!**

Nr. 6 PRIVEȘTE LA VIAȚA MODERNĂ A UNUI PĂCĂTOS

**„Sunt căutat de cei care nu întrebau de Mine,
sunt găsit de cei care nu Mă căutau.” (Isaia 65,1)**

Nu toți oamenii pe care îi întâlnim în viață sunt așa de inofensivi și de cumsecade cum par; unii, la care nu se observă, trec prin adâncimi groaznice ale păcatului. Ascultă povestea vieții unui contabil, care astăzi își câștigă pâinea într-un post onorabil. Nu vei arunca o privire numai în adâncurile păcatului, ci în același timp și o privire în **înălțimile harului lui Dumnezeu.** Învață de aici să înțelegi adevărul Evangheliei: Isus poate și vrea să mântuiască din adâncurile cele mai adânci ale vinei și ale înfășurării păcatului. Dumnezeu mai are o cale de ieșire și din cea mai disperată nenorocire. Acolo unde omul nu mai are nimic de sperat, Dumnezeu mai știe căi de binecuvântare și pace, mult peste orice concepții omenești. Da, vei asculta din toiu vieții moderne o interpretare a cuvântului: „Sunt căutat de cei care nu întrebau de Mine, sunt găsit de cei care nu Mă căutau.”

„Ca fiu al unui hangiu și meșter măcelar, am urmat o școală bună de meserii, apoi, ca negustor am învățat ceva trainic și la douăzeci de ani am plecat la Berlin. Acolo trăiam fără Dumnezeu și eram înclinat spre băutura. Am găsit un post excelent și am ajuns curând la un salariu de 2000 de mărci anual. La început mergeam câteodată la biserică, deoarece fusem educat religios. Dar în al 22-lea an al vieții mele am terminat cu aceasta. Drumul păcatului meu

mergea până în adâncurile cele mai adânci ale poftei carnale, ba chiar până la sperjurul judiciar. Mai târziu am început în Friedrichstrasse cu o prăvălie proprie, care mergea excelent. Curând după aceea am deschis o a doua prăvălie; și aceasta mergea bine. Dar viața mea de cârciumă a dus totul la decădere, am ajuns la faliment. Acum sărăcit fiind, un prieten m-a chemat la Hamburg. Acolo ne-am întâlnit într-o stradă izolată din Altona cu un poștaș de mandate. Eu și prietenul meu am chibzuit câți bani am obține dacă-l omorâm pe om în bătaie. Dar Dumnezeu ne-a zădărnicit planul.

Întors la Berlin, după ce am rătăcit mult timp înapoi și încolo, un prieten mi-a făcut rost de un post bun de vânzător într-o firmă mare de țigarete. Ca mulțumire i-am furat acestui prieten cam 100 de mărci. Trei ani am fost în acest post, apoi m-a apucat viciul băutului așa de tare, încât am renunțat la tot și rătăceam la întâmplare. Tatăl meu a auzit despre aceasta și m-a luat acasă. Să-l escrochez de bani pe blajinul meu tată era ceva ușor pentru mine. Cu acești bani am deschis din nou o prăvălie sub un nume străin. Părinții mei s-au mutat la mine; dar când tatăl meu m-a văzut permanent foarte beat, a fost adânc mâhnit - iar eu? Am decis să călătoresc în locul meu de naștere, **pentru a-mi sfârși viața chiar acolo**. I-am lăsat pe părinții mei singuri cu prăvălia și am călătorit spre casă. Eram terminat – **dar Dumnezeu încă nu era**. Mulțumiri fie aduse Lui! Ajuns în locul natal, am rătăcit două nopți beat, în ger cumplit. În prima noapte am plănuit să mă las călcat de un tren, dar pentru aceasta mi-a lipsit totuși curajul în clipa decisivă. În ziua următoare m-am spânzurat, dar n-am reușit; **funia s-a rupt**. În noaptea următoare am băut țuică din belșug, apoi m-am spânzurat pe o stradă izolată de un gard. Era lângă prăvălia fratelui meu. Dumnezeu în mila lui mi-a trimis un bărbat tânăr pe această stradă în ceasul târziu de noapte. El a dat peste un corp inert, s-a grăbit în casa fratelui meu, pe care l-a trezit. Amândoi l-au dus în casă pe bărbatul aparent mort. Abia atunci m-a recunoscut fratele meu în vagabondul fără viață, pe mine, fratele lui. Scândura de gard de care mă spânzurasem se rupsesse, iar eu căzusem inconștient pe stradă. Era în 9 februarie 1897, o noapte geroasă de iarnă. Dacă n-aș fi fost găsit, aș fi înghețat neapărat.

Părinții mei au desființat prăvălia deschisă de mine, am fost dus la Berlin și am obținut iar postul de mai înainte de la firma de țigarete. Acolo a mers bine mai mult doi ani, dar nervii mei erau ruinați din cauza băuturii; în plus, au ajuns neregularități în casierie – astfel am ajuns iar la cerșit. Dar curând am obținut un post de contabil la societatea generală de electricitate din Berlin.

Apoi a murit tatăl meu din mâhnire pentru mine. Acum am moștenit mulți bani, am renunțat la post, m-am dat tot mai mult la băutura și am decis să **beau până mor**, deoarece îmi lipsea curajul pentru un alt fel de moarte. Nici aceasta nu mi-a reușit și am fost dus bolnav de delir alcoolic, în clinica imperială de psihiatrie. Acolo m-am însănătoșit în câteva săptămâni. Medicii m-au avertizat în privința băuturii. Dar după puțin timp era mai rău decât oricând înainte. Restul moștenirii paterne a fost curând risipit. Într-o zi am prăpădit la petreceri 1000 de mărci. Nu mult după aceea ședeam în închisoare pentru cerșit și vagabondaj.

Acolo am găsit un Nou Testament: Am început să citesc, dar de îndată ce găseam Numele Isus, îl aruncam. După ce am fost eliberat din închisoare, un tovarăș de cerșit m-a trimis într-un magazin cu produse de carne din Turmstrasse: acolo se primea în dar ceva ca lumea, chiar dacă patronul „**flecărea multe**”. Am mers acolo și am încercat să-l păcălesc pe patronul magazinului cu ceva despre o nenorocire care m-ar fi lovit. Dar acest patron de magazin mi-a spus în ce consta nenorocirea mea: „**Vă lipsește Isus și rugăciunea.**” Mi-a vorbit mult timp și a încheiat cu cuvintele: „**Dacă îl veți primi pe Isus în inima dumneavoastră, nu veți mai avea nevoie să cerșiți, ci ați avea suficient ca să dați și altora.**” Apoi mi-a dat un pachet mare cu pâine cu unt acoperită cu carne și brânză. Ca urmare a acestei întâlniri am renunțat la cerșit și am găsit de lucru la țară printr-un birou berlinez pentru șomeri. Am fost trimis la Mecklenburg. Acolo am rămas aproape doi ani. Cu toate că și acolo m-am mai îmbătut de vreo

zece ori, am rămas totuși constant la muncă și am economisit peste 60 de mărci din salariul meu sărăcăcios.

În 1904 m-am întors la Berlin. După o scurtă perioadă de cerșit am plecat, în urma unui anunț, la Mülheim (Ruhr), unde am găsit de lucru într-o instalație de prăjit cafea. Acolo erau doi muncitori credincioși, care îmi povesteau mereu de Domnul Isus. Unul, un om deja bătrân, m-a dus prin rugămintele lui să ascult Cuvântul lui Dumnezeu. Am auzit o predică despre cuvântul: „Înainte de a Mă chema, le voi răspunde: în timp ce ei încă vor vorbi, Eu îi voi asculta” (Isaia 65,24). Toate istorisirile și pildele din această predică se potriveau exact la viața mea. Am venit acasă și **m-am predat în cea mai mare taină Domnului**. Într-o zi mi-a devenit limpede că deja de peste trei luni n-am băut nici țuică, nici bere și Domnul mi-a arătat că nu voi mai avea niciodată nevoie să beau. **Dumnezeu m-a eliberat**. – De atunci au trecut cinci ani și jumătate. Domnul m-a salvat atunci complet, m-a eliberat complet. **De atunci pot să mă rog**. Pe atunci L-am rugat simplu în cămăruța mea: „Doamne Isuse, Tu, care m-ai putut elibera de beție, Tu poți să-mi faci rost și de un post de negustor.” El a făcut lucrul acesta. Acum sunt din nou contabil. Dar am avut parte de ceva și mai mare. Ca urmare a destrăbălărilor mele am făcut o ușoară hemoragie cerebrală și apoi dropică. Dar Domnul m-a vindecat prin rugăciunea credinței, fără doctor și fără medicamente. Astăzi sunt sănătos în duh, în suflet și în trup, un om fericit; sângele lui Isus m-a spălat complet de multele mele păcate.”

În această biografie sunt enumerate toate adâncimile păcatului pe care poți să ți le imaginezi: înșelăciune, delapidare, sperjur, toate adâncimile imaginabile ale poftei carnale, beție, un omor plănuit, mai multe încercări de sinucidere. Acest bărbat a fost mahnirea tatălui său, viața lui a fost plină de nerecunoștință față de Dumnezeu și de oameni; averea lui, risipită, sănătatea ruinată din cauza slujirii păcatului – aici nu mai era nimic de sperat. „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea Lui cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos; prin har sunteți mântuiți” (Efeseni 2,4-5). Ce realitate prețioasă pentru creștinul credincios! Poate că acest text ajunge în mâna unui om care sub povara mării lui vini nu mai îndrăznește să spere că Dumnezeu îl poate ierta și pe el. Înțelege dragostea căutătoare a Mântuitorului, care a suferit și a murit pe cruce ca să fie găsit un har desăvârșit pentru cei mai pierduți dintre păcătoși. „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult, pentru ca, după cum păcatul a stăpânit prin moarte, tot așa și harul să stăpânească prin dreptate, dând viață veșnică prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5,20 și 21). Acest păcătos profund vinovat a devenit prin harul lui Dumnezeu și prin credința în sângele lui Isus, un copil fericit, vesel al lui Dumnezeu. Oricine ai fi și orice ar spune oamenii despre tine, oricât de bun și de virtuos ai fi după părerea ta – nici pentru tine nu există altă cale spre pace decât aceasta singură: **vino ca un păcătos vinovat la Isus, Mântuitorul și apucă harul!**

Nr. 7 SALVATĂ DE DOUĂ ORI

„Doresc Eu moartea păcătosului? zice Domnul, Dumnezeu. Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască?” (Ezechiel 18,23)

Din miile de cazuri în care minunatul har al lui Dumnezeu a salvat sinucigași de la pieirea aparent inevitabilă, să povestim ceea ce urmează, ca oricine să admire harul salvator. O femeie sărmană, palidă a relatat printre lacrimi: „Viața mea a fost pe vremuri o viață de goană după petreceri. De viitor nu mă îngrijeam și cel mai puțin mă îngrijeam de veșnicie. Bărbatul care s-a însurat cu mine mi se potrivea. Și el era necredincios și fără scrupule. Dar cu timpul, într-adevăr, a trebuit să renunțăm la bucuriile acestei lumi; severitatea vieții s-a făcut simțită prin grijile

casnice; dar în ciuda tuturor acestor lucruri am rămas împietriți. „Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri!”

Apoi – într-o seară soțul meu n-a venit acasă. De dimineață avuseserăm o ceartă. Poate, mi-am zis, vrea să se răzbune și nu vine imediat acasă. Încăpățânată în inima mea, problema nu m-a interesat mai departe. Nici a doua zi n-a venit. Dar când a trecut și ziua a treia fără să vină acasă, am pornit să iau informații de la colegii lui de muncă. Ce a trebuit să aflu? Soțul meu era dus, chiar dus! Lăsându-mă baltă pe mine și pe copiii mei, s-a îndreptat, cum am aflat mai târziu, spre America. De atunci n-a dat nici un semn despre el. Acum eram împreună cu copiii mei fără un cap de familie. Eram disperată. Am trăit acele zile fără Dumnezeu, fără consolare.

M-am îmbolnăvit. Acolo, în pat, privind la nenorocirea copiilor mei, am luat hotărârea să-mi iau viața. Reflectând și plângând am mai vizitat o dată mormântul mamei mele. **Dar mă putea ea ajuta?** Firește că-mi frângeam mâinile în cea mai adâncă durere, firește că lacrimile mi se rostogoleau pe un buchet de nu-mă-uita, de mult veștejit, dar din mormânt nu venea nici un răspuns, numai o salcie pletoasă își mișca încet frunzele. **Chiar nu exista nici un răspuns pentru mine?** O, iată! Șezând și privind drept înainte, pe o piatră funerară deteriorată de vreme am citit cuvintele:

Adio, lume, sunt dezgustat de tine.

Jos în mormânt e liniște, pace și bine

Da, da, am reluat eu, jos în mormânt e liniște, pace și bine. În sfârșit, m-am ridicat și am plecat. Am ajuns - oare fără să știu cum? - la fântâna locală, care se afla în mijlocul pieții. „Fântâna aceasta este adâncă?” a întrebat un străin care se rezema de balustradă, pe o slujnică ce tocmai scotea apă. „O, da”, a spus aceasta, „cine cade aici înăuntru nu mai iese.” Atunci se poate spune: **„Jos în fântână e liniște, pace și bine.”** Nu era aceasta o nouă invitație de a mă omorî? „Dar nici o amânare! Cu cât mai curând, cu atât mai bine!” a șoptit un sfetnic nevăzut. Era satan, mincinosul și ucigașul de oameni. Pe atunci mi se părea a fi un prieten.

Planul meu era ferm: fântâna trebuia să devină mormântul meu! Ajunsă acasă, am dat copiilor mei ultima bucată de pâine și i-am dus la culcare. După aceea am început să curăț totul și să fac ordine. Puțin înainte de douăsprezece noaptea am terminat. Îmbrăcată doar ușor, am mers la cele două paturi ale copiilor mei, i-am sărutat și i-am îmbrățișat cu cea mai mare dragoste încă o dată în somn, apoi m-am grăbit afară. În turnul bisericii tocmai bătea ora douăsprezece când am ajuns la fântână. Dar nici o amânare; cu cât mai curând, cu atât mai bine - și: „Jos în mormânt e liniște, pace și bine”, acestea au fost ultimele mele gânduri. Aplecându-mă peste marginea fântânii am mai strigat tare: S-a sfârșit, s-a sfârșit! Straniu, înfundat și cavernos, zdruccinându-mi nervii, ecoul a răsunat de jos în sus: S-a sfârșit, s-a sfârșit! Dar repede – o prăbușire bruscă – pentru o clipă mi-au dispărut simțurile. Când m-au acoperit apele și m-am scufundat în adâncul rece ca gheața, mi-a revenit complet cunoștința. Era acesta locul liniștii și al păcii? Nu! O, ce îngrozitor, ce înfricoșător! Toată mizerabila mea viață păcătoasă a trecut prin fața mea, judecata și iadul s-au ridicat în fața mea. Stătea limpede înaintea mea cea mai sigură convingere că acum trebuie să apar înaintea unui Dumnezeu sfânt și drept, încât trupul și sufletul meu s-au cutremurat. **Dumnezeule, ai încă o dată milă de mine, marea păcătoasă!** așa am strigat din adâncul inimii mele. **Îndurare, îndurare! Încă o dată, numai o dată îndură-Te de mine!** așa scânceam plină de disperare, fără să deschid gura.

Adunându-mi toate puterile, m-am aruncat în sus, dar zadarnic – m-am scufundat iar. Și totuși! În mod miraculos, capul meu rămânea deasupra apei! Simțeam că basmaua din jurul gâtului meu era ținută strâns de un obiect. Am pus mâna să simt. Era o piatră ascuțită care ieșea din peretele fântânii, pe care zidarii au lăsat-o pentru a avea un sprijin pentru scară sau pentru picior la intrare și la ieșire. Atunci m-am tras mai sus pe piatra aceea și am pipăit zidul ca să văd dacă nu cumva se găsesc mai multe asemenea vârfuri și, într-adevăr! la o anumită înălțime se afla iar o întăritură de piatră. Am avut îndată o convingere bucurătoare că până sus la marginea

fântâni sunt inserate pietre de precauție. Și așa era. Din întăritură în întăritură, cățărându-mă anevoios și ținându-mă convulsiv, am ajuns, în sfârșit, total epuizată la piatra de sus. Abia mă mai puteam ține, căci tot trupul meu tremura de frig și agitație.

Dimineața la ora 4 - era încă întuneric - m-am cățarat peste margine și m-am grăbit acasă, prin bunătatea lui Dumnezeu nevăzută de nimeni, cu hainele ude de tot. Ajunsă acolo, am căzut în genunchi și l-am mulțumit fierbinte lui Dumnezeu pentru minunata salvare a vieții mele. Începând din acea noapte am recunoscut că Dumnezeu n-a vrut pieirea mea, ci că S-a îndurat de mine. Știu că a fost numai har; da, știu că și astăzi am această favoare, căci iar și iar El îmi arată bunătate peste bunătate. Acum vreau să fiu pe veci împăcată cu acest Dumnezeu bun, dar stă ceva între El și mine, care-mi spune deslușit că nu se poate.” – Aici povestitoarea s-a oprit și l-a privit mândrită, întrebător pe martorul lui Isus, căruia îi vorbea. Acesta a întrebat profund impresionat: „De ce nu se poate?” – „**Păcatele mele mă despart de Dumnezeu!**” a răspuns ea. Dar a primit înapoi întrebarea: „N-ați auzit niciodată că Dumnezeu a iubit lumea atât de mult – deci și pe dumneavoastră – încât L-a trimis pe singurul Său Fiu, pe Isus Hristos, ca să-i mântuiască pe cei pierduți și că oricine crede în El, în Cel unic, nu mai merge la pierzare, ci are viața veșnică? - Și nici n-ați citit vreodată că Hristos a purtat la cruce judecata pentru păcătoși și de aceea a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Spuneți-mi, de ce a fost El părăsit, dacă nu s-a întâmplat din cauza vinei și a păcatelor noastre? N-a strigat el: „S-a sfârșit!”? N-a apăsat pe El toată pedeapsa lui Dumnezeu? N-au trecut peste El valurile și talazurile mâniei dumnezeiești și din cauza păcatelor dumneavoastră?”

Atunci sârmana a privit în sus și a exclamat: „Cum, Isus Hristos a purtat și vina mea? Dumnezeu L-a trimis să mântuiască și sufletul meu? Radiind de bucurie a exclamat: „Dumnezeule mare, ce bun ești Tu! Tu o iubești pe cea păcătoasă și ai mântuit-o! Ce fericită sunt acum! Ce pace îmi străbate sufletul!” Lacrimi peste lacrimi au curs în jos; copleșită de mărimea harului lui Dumnezeu care i-a fost acordat, a exclamat: „O, Dumnezeule mare, ce bun ești Tu!” Astfel a plecat acasă; se făcuse noaptea târziu, dar o nouă dimineață, aurora dimineții unei zile veșnice, minunate, căreia nu-i urmează nici o noapte, se ivise în sufletul ei: Isus, Soarele veșnic, care nu apune niciodată, intrase în inima ei. Ea ascultase cândva, în lupta crâncenă a existenței, de glasul lui satan, care voia să-i distrugă trupul și sufletul; dar acum a ascultat de glasul lui Isus, de El, care dă alor Săi viața veșnică. Acum era de două ori salvată. Harul lui Dumnezeu o salvase întâi din spaima sinuciderii, din prăpastia iadului; dar acum harul făcuse un lucru și mai mare: **Isus o salvase pentru viața veșnică.** Astfel s-a grăbit acasă, o mamă nouă pentru copiii ei, un monument viu al harului lui Dumnezeu, care nu vrea moartea păcătosului. Astfel a împlinit Dumnezeu pentru această femeie nefericită făgăduința care i-a fost făcută cândva văduvei Rut: „Domnul să-ți răsplătească ce ai făcut și plata să-ți fie deplină din partea Domnului, Dumnezeului lui Israel, sub aripile căruia ai venit să te adăpostești!” (Rut 2,12.) Dar cât de limpede recunoaștem și adevărul aceluia cuvânt al harului: „**Doresc Eu moartea păcătosului? zice domnul, Dumnezeu. Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască?**”

Acum, prietene, sub aripile acestui Dumnezeu al oricărui har te cheamă și acest text. Ai venit la El pentru a căuta adăpost cu povara vinei tale, refugiu din toate strâmtorările și greutatea vieții tale? Grăbește-te la El, Cel care te iubește și pe tine de nespun, care te caută și te cheamă ca să găsești pace și viața veșnică.

Nr. 8 ULTIMA LATET
Ultimul ceas este ascuns

„Pune-ți casa în rânduială,
pentru că vei muri și nu vei mai trăi” (Isaia 38,1)

Dintre marii bărbați ai națiunii germane, care au mărturisit, au luptat și au suferit pentru adevăr face parte și cavalerul Ulrich von Hutten (născut în 21 aprilie 1488, decedat în 23 august 1523). Castelul ereditar al familiei lui, Steckelberg, din Fulda, zace astăzi în ruine. De acolo, de unde s-a născut, a venit la vârsta de 10 ani la școala mănăstirii din Fulda. În curtea mănăstirii a fost montat în acea vreme un ceas solar. Egumenul a cerut tuturor elevilor să născocască o inscripție potrivită pentru ceasul solar. Băiatul Ulrich vom Hutten a obținut premiul. El a propus inscripția: „**Ultima latet!**” adică „Ultimul ceas este ascuns!” – Unde, când și cum va fi ultimul ceas pentru tine – o știi? Ulrich von Hutten a avut un drum scurt. Viața lui foarte agitată, parțial ca învățat și scriitor, parțial ca soldat, parțial ca ministru plenipotențiar și om de curte, l-a dus prin multe încercări. De multe ori: prădat, jefuit, rănit, bolnav, prigonit, drumul său pământesc s-a sfârșit în al 36-lea an al său, pe mica insulă Ufenau din lacul Zürich. Acolo a murit ca un refugiat apatrid. Aceasta nu s-a cântat la leagănul lui.

Nici tu nu știi unde, când și cum va fi sfârșitul drumului tău pământesc. **Ultima latet!** Dumnezeu îți aduce aminte de aceasta prin mulțimea morților subite, care sunt relatate zilnic în buletinele oficiale. În ianuarie 1909 a apărut într-o zi în ziar știrea din P., că acolo șapte bărbați tineri s-au asfixiat într-o noapte cu gaz de cărbune în ospătăria locală; și din M., că pe o insulă din Rin, la incendiul unui hambar au murit în somn cinci oameni fără adăpost, care își găsiseră refugiul acolo. Toți acești oameni s-au culcat în așteptarea sigură de a se scula sănătoși în dimineața următoare.

Ultima latet! Așa s-a spus în castelul din K., unde în iarna trecută a avut loc un strălucit bal de curte. Atunci, în apropierea prințului a căzut dintr-odată mort la pământ, lovit de apoplexie, majordomul și șambelanul von B. Serbarea s-a întrerupt – un musafir nedorit intrase în strălucitoarele săli festive – moartea. Compară-i pe acei ucenici meșteșugari asfixiați, pe acei oameni fără adăpost arși, cu acel bărbat distins, decedat așa de subit! Unii s-au asfixiat într-o cămăruță dosnică, întunecoasă, ceilalți au ars într-un hambar izolat – acolo totul era simplu, săracăcios, lipsit de toată strălucirea omenească. Celălalt a căzut în uniformă de strălucitoare, brodată, cu multe decorații pe piept, iluminat de valurile luminii electrice, înconjurat de cea mai aleasă societate. Dar – toate aceste împrejurări exterioare nu arată decât ce au părăsit acești oameni; întrebarea este: **Unde au plecat?** Unde se află acum?

Fiecare dintre ei, care a fost cu adevărat un copil al lui Dumnezeu, a plecat la Domnul, în slava lui Dumnezeu – dar cine a plecat în veșnicie cu vina lui neiertată, cu vina vieții lui, acela și-a găsit destinația în locul pierzării ca om pierdut. Căci așa este scris: „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-a ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36). Acum spune, care ar fi fost **partea** ta dacă te-ai fi aflat printre acești decedați?

Ultima latet! Dumnezeu a ținut despre această realitate o predică zguduitoare întregului glob pământesc, când la cutremurul din sudul Italiei au fost târâți dintr-odată în veșnicie 200 000 de oameni. Dumnezeu știe să predice mai bine decât noi, oamenii – când vorbește El, cuvintele și faptele lui constituie un eveniment căruia nu i se poate sustrage nimeni. Firește că omul poate să spună: Nu vreau să aud, nu vreau să înțeleg. Da, „ei măcar că văd, nu văd; și măcar că aud, nu aud și nici nu înțeleg” (compară cu Matei 13,13). O, fă să nu fie vorba despre tine! Majoritatea oamenilor din jurul nostru degeaba au parte de avertizările și de atenționările lui Dumnezeu, care în mii de feluri diferite îi spune generației actuale: „Învață-ne să ne numărăm zilele astfel, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” (Psalmul 90,12.)

Acum câțiva ani, un domn din Berlin s-a întâlnit în piața Potsdam cu L., pe atunci cunoscutul deputat din Reichstag. S-au dus în una din cafenelele de acolo și au vorbit despre decesele celebrităților politice cunoscute, care au avut loc în ultima vreme. L. a remarcat glumind: Acolo sus, în cer, probabil că acum se întrunește un parlament de-a dreptul interesant, toate personalitățile sunt adunate acolo. Eu personal încă n-am în nici un caz chef să bat la poarta lui Petru. Sper să mai pot fi mult timp activ ca politician în viața aceasta pământească. În ziua următoare acest deputat al parlamentului german zăcea pe catafalc. Ziarele scriau: Cine ar fi crezut că acest bărbat viguros trebuie să-și părăsească așa de curând locul din Reichstag? **Ultima lotet!** Cuvântul lui Dumnezeu avertizează atât de des! „Ascultați acum voi, care ziceți: „Astăzi sau mâine ne vom duce în cutare cetate, vom sta acolo un an, vom face negustorie și vom câștiga.” Și nu știți ce va fi ziua de mâine. Căci ce este viața voastră? Nu este decât un abur, care se arată pentru puțin, apoi dispăre. Voi, dimpotrivă, ar trebui să ziceți: „Dacă Domnul va voi, vom trăi și vom face cutare sau cutare lucru”” (Iacov 4,13-15).

Majoritatea oamenilor nu se lasă avertizați – lasă-te **tu** avertizat! Nu te gândești că această pagină ar putea fi folosită pentru alții; Dumnezeu ți-o trimite **ție!** Tu nu o ai din întâmplare în mână. În raportul unui cercetător al științelor naturii, care a urcat pe un vulcan de pe insula Islanda în anul 1845, sunt scrise următoarele:

„Fără să mă intereseze prezentările de avertizare ale ghidului, am hotărât să cercetez adâncul craterului. Am desprins o bucată de lavă dintr-un bloc care se afla în apropiere, am dus-o la marginea prăpastiei și am azvârlit-o înăuntru. Auzeam masa grea izbindu-se dintr-o parte în cealaltă. Adâncimea era așa de enormă, încât această gălăgie a durat cel puțin un minut. În clipa următoare s-a înălțat în fața mea un nor de abur cu miros de sulf, în timp ce din abis era perceptibil un vuiet înfundat, ca și când s-ar fi descărcat un tun în măruntaiele pământului. Deodată a început pământul să se cutremure sub picioarele mele, să tremure și în același timp să se desprindă. Mă prăbușisem la pământ; în timp ce pentru a scăpa de soarta mea îngrozitoare am căutat să mă adun și să mă ridic, picioarele mele au fost deodată blocate între două blocuri de lavă și ținute strâns ca într-o menghină. După aceea a urmat iar o despăcare și o fărâmițare. Lava din spatelui meu a cedat, iar eu am rămas zăcând chiar la marginea prăpastiei, care căpătase o lărgime de 15-20 de picioare. Din noaptea fără fund răzbăteau până sus aburi asfixianți. Cine este în stare să descrie spaima unei asemenea clipe? Zăceam acolo ca bătut în cuie și vedeam năvălind peste mine spaimile morții. Deodată am auzit un strigăt și în timp ce priveam în sus, l-am văzut pe devotatul meu ghid, care venea alunecând în jos de pe zidul de stâncă, pentru a-mi sări în ajutor. „V-am avertizat, domnule!” a spus el. „Da, nu este vina dumneavoastră”, am strigat eu, „dar iertați-mă și salvați-mă, căci altfel pier!” – **„Vă voi salva sau voi muri împreună cu dumneavoastră!”** După aceea a încercat cu vârful de fier al unui baston să desprindă blocurile de lavă care îmi înțepeniseră picioarele. Abia începuse cu această treabă, când pământul a început iarăși să se cutremure. Blocurile s-au despărțit unul de celălalt și unul dintre ele s-a prăbușit cu un zgomot cavernos și înfundat în prăpastia deschisă. M-am aruncat înapoi și am apucat mâna ghidului meu. Acum puteam din nou să mă mișc, dar mă aflam totuși încă în apropierea unui hău căscat și în orice clipă pieirea ne putea ajunge pe amândoi din urmă. M-am ridicat și m-am cățarat în sus pe peretele craterului, sprijinit de însoțitorul meu. Când am atins sus coama, pământul s-a mișcat din nou sub mine; am privit în jur și în acel loc unde zăcusem câteva clipe mai înainte, acum se formase o prăpastie din care se înălța un fum gros, negru. **Fusesem salvat!**”

Înțelege din descrierea acestui cercetător al științelor naturii, care fusese zadarnic prevenit, situația ta! Veșnica pierzare care îl așteaptă pe păcătosul neîmpăcat este mai îngrozitoare decât adâncul întunecos al aceluia crater. Tu stai pe margine și crezi că ai pământ solid sub picioare. Te înșeli, în clipa următoare poate să se clatine. Dar un prieten mai devotat și mai puternic decât acel islandez plin de abnegație este aproape de tine, Isus, Mântuitorul. Pune-ți mâna în mâna Lui tare; El te duce în siguranță. El nu spune ca acela: Te voi salva sau voi muri împreună cu tine!

Nu, **El a murit pentru tine, pentru că a vrut să te salveze!** Suferințele și moartea Lui pe cruce sunt pentru tine salvarea înfăptuită, scăparea desăvârșită – dacă I te încredințezi Lui, crezând. Lasă-te așa cum ești, cu toată vina vieții tale în mâinile Lui și atunci ești pentru totdeauna salvat și păzit. Acum păstrează acest cuvânt. **Ultima latet!** – ultimul tău ceas este ascuns!

Nr. 9 ESTE BINE SĂ SE VORBEASCĂ CU BOLNAVII DESPRE MOARTE?

**„Isus Hristos a nimicit moartea și a adus la lumină
viața și neputrezirea, prin Evanghelie.” (2 Timotei 1,10)**

În anul 1908 a murit unul dintre cei mai renumiți medici ai noștri. Ziarele au publicat articole detaliate despre meritele și însușirile lui strălucite. Ele au lăudat incomparabila lui amabilitate personală și prietenia cu care îl întâmpina așa de binefăcător pe bolnav. A fost descrisă figura lui nobilă, chipeșă și cum prin calmul lui de nezdruncinat insufla tuturor încredere. Acolo se spunea textual: **„El poseda într-o foarte mare măsură darul de a-l încuraja pe pacient în privința gravității bolii sale.”** **„Bolnavii lui credeau în el.”** Acești bolnavi, care erau încurajați de medicul lor în legătură cu seriozitatea bolii lor, luau speranța însănătoșirii, pe care prestigiosul medic le-o exprima, ca realitate – dar profesorul știa bine că această speranță era amăgitoare. Privirea lui versată vedea că lângă acest pat de suferință stătea moartea.

Acest bărbat excelent și plin de merite a trebuit câțiva ani înainte de moartea lui subită, să vadă murind o fiică iubită, ca urmare a unei operații de apendicită. Atunci a existat un moment zguduitor, în care fiica muribundă i-a strigat prestigiosului medic în durerile ei de nespus: „Tată, ajută-mă! Tu i-ai ajutat pe atâția! De ce nu mă ajuți?” Greu încercatul tată a trebuit să-și vadă copilul murind fără a-l putea ajuta. La această cea mai scumpă bolnavă a lui a eșuat darul pe care-l avea: „de a încuraja pacienții în privința gravității bolii lor”. Ce dureros, ce înduioșător!

Și totuși, există o mângâiere și o pace de care este nevoie și în asemenea ore pentru a liniști o inimă temătoare și nu numai pentru a liniști, nu, chiar pentru a fi deplin mângâiată – **la inima lui Isus se găsește această pace** și numai cel care o posedă personal poate să arate altora calea spre ea. Cât de puțini medici Îl cunosc pe Doctorul doctorilor, **pe Isus, Prințul vieții**, care „a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.” Cine Îl cunoaște cu adevărat învață o altă artă de a-i încuraja pe bolnavi în suferința lor gravă. Unul ca acesta găsește calea, cuvintele potrivite și ceasul favorabil pentru a-i aduce bolnavului la cunoștință: **„Însuși Domnul nostru Isus Hristos și Dumnezeu și Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat prin harul Său o mângâiere veșnică și o nădejde bună să vă mângâie inimile!”** (2 Tesaloniceni 2,16). Ce este mai milostiv, mai afectuos: să simulezi speranțe de însănătoșire unui bolnav care se îndreaptă spre moartea apropiată și apoi să-l vezi plecând în veșnicie deznădăjduit ca un om pierdut? sau este mai milostiv să-l familiarizezi cu gândul, cu prietenie blândă, că însănătoșirea lui este foarte îndoielnică, ba chiar nesigură, dar că foarte sigur aproape este de el Acela care vrea să-i dea pacea cu Dumnezeu, slava veșnică, Domnul Însuși?

O soră medicală povestește următoarea întâmplare din îngrijirea ei particulară: „Într-o zi am fost chemată la o doamnă tânără care se îmbolnăvisese. Era o cântăreață și avea abia 21 de ani. Prin suprasolicitarea vocii căpătase o boală gravă de gât și acum era la pământ, bolnavă de moarte, cum am observat curând. Când am ajuns în casă, m-a întâmpinat tatăl bolnavei cu cuvintele: „Soră, vreau să vă rog două lucruri: întâi: nu vorbiți cu fiica mea în nici un caz ceva religios și apoi: nu vorbiți cu ea absolut nimic despre moarte.” N-am răspuns nimic la aceste vorbe, așa că domnul a mai spus o dată aceste cuvinte. Iar n-am dat nici un răspuns la acestea.

Tânăra muribundă, la care am fost apoi condusă, n-avea habar despre starea ei îngrijorătoare. Era o domnișoară fină, delicată, afectuoasă și m-a primit cu prietenie.

În dimineața următoare, stând în camera ei citeam pentru mine din Biblie. Mă privea cu atenție. În ziua următoare am făcut la fel, iar apoi, în ziua a treia m-a întrebat: „Dragă soră Wilhelmine, ce citiți?” Am spus: „Citesc Cuvântul lui Dumnezeu, hrana pentru sufletul meu.” Atunci m-a rugat: „Vă rog, citiți tare!” Am făcut aceasta și de atunci a cerut s-o fac zilnic. Eram la istoria suferințelor Domnului și Mântuitorului nostru și ea mă asculta cu mare dorință. Tatăl ei venea adesea și era deosebit de iubitor cu fiica lui și preocupat de binele ei trupesc. Dar nu știa să spună altceva mai bun decât: „Copilă scumpă, te vei face bine în curând, atunci mergem la băi” și așa mai departe; aceasta o relua zilnic.

Într-o zi, după ce tatăl a părăsit-o, s-a întors spre mine și a spus: „Soră dragă, scumpul meu tătic vorbește mereu despre însănătoșire; dumneavoastră ce spuneți? Mă voi însănătoși curând?” Acum venise întrebarea temută. Ce să fac? „Dragă domnișoară”, am spus, „starea dumneavoastră este una gravă, dar la Dumnezeu nici un lucru nu este imposibil; el vă poate face să vă însănătoșiți, dacă este voia Lui.” N-a fost tocmai mulțumită cu răspunsul meu, după cum am observat și în ziua următoare a început iar: „Dragă soră Wilhelmine, credeți că trebuie să mor?” – M-am speriat de întrebarea aceasta energică și am răspuns: „Scumpa mea domnișoară, sunteți foarte grav bolnavă și dacă Dumnezeu nu vrea să facă o minune, atunci s-ar putea, într-adevăr, să nu vă mai recăpătați sănătatea; totuși, cum vrea El; El este atotputernic.” La aceasta ea a spus: „Văd bine că nu prea vreți să vorbiți; se pare că nu mă voi mai însănătoși, nu-i așa? **Scumpă soră, ce ați face dacă ați fi în situația mea? O, vă rog, spuneți-mi-o!**” Atunci i-am răspuns: „**M-aș asigura de iertarea deplină a păcatelor mele și aș căuta pacea cu Dumnezeu.**” Atunci a exclamat repede: „O, vă rog, ajutați-mă! Cum să încep?” Am îndrumat-o spre Cuvântul lui Dumnezeu și la Domnul și Mântuitorul nostru, care a murit și pentru păcatele ei și care ne împacă cu Dumnezeu așa de deplin, încât Dumnezeu Însuși ne iartă toate păcatele și ne dăruiește viața veșnică. I-am spus cum intră apoi pacea lui Dumnezeu în inima noastră. M-am rugat cu ea și i-am citit în continuare Cuvântul lui Dumnezeu. După câteva zile, în care și-a purtat suferința cu predeare liniștită în voia lui Dumnezeu, a găsit mântuire și pace în Isus Hristos. **Curând după aceea a plecat zâmbind acasă, ca un copil preafericit al lui Dumnezeu, în pacea lui Dumnezeu.**

Tatăl celei dragi plecate acasă era aproape neconsolat în jalea lui. Ea îi povestise încă înainte de moartea ei că ea nu mai are nici o teamă în fața morții, deoarece merge la Mântuitorul ei și l-a rugat pe tatăl ei să aibă grijă să vină și el după ea. După aceea el a venit la mine și a spus: „Soră, ce ați făcut cu fiica mea, de a putut așa de tânără să moară liniștită? Vă rog, spuneți-mi tot; vreau să gădesc și eu o asemenea pace și să pot muri așa de supus.” I-am spus numai să se ocupe amănunțit cu Cuvântul lui Dumnezeu și să-l facă îndreptar al vieții lui, apoi el îi va arăta sigur și lui calea la o asemenea pace, care este de găsit numai la Isus. Mi-a promis în mod serios. Astfel, fericita moarte a copilului său a fost prilejul ca bătrânul tată să se gândească: „Ce să fac ca să fiu mântuit?”

Nu este acesta un rod plăcut al credinței, al adevărului și al rugăciunii, care a fost dezvăluit la patul de suferință și de moarte al acestei fiice? Se crede aproape unanim în poporul nostru și mai bine zis în familiile celor bogați și culți, că bolnavii grav trebuie amăgiți cu speranțe de însănătoșire. Ce răspundere nespus de serioasă își iau rudele asupra lor în acest caz! Chinezii sunt mult mai rezonabili în aceasta. Acolo este considerată o politețe ca la vizitarea unui bolnav să-l asiguri pe cel suferind, că vei purta de grijă pentru o înmormântare bună. Orice chinez bogat își cumpără din vreme un sicriu potrivit rangului. Dacă încă nu-l posedă la a 60-a lui aniversare - chinezii numesc această aniversare „marea zi de naștere” -, atunci fiii și nepoții îi dăruiesc la această sărbătoare un sicriu frumos. Firește că în ciuda acestui fapt poate uita în mod nechibzuit de seriozitatea veșniciei și să se îndrepte cu păcatele lui spre dreapta judecată a Dumnezeului

sfânt; de aceasta nu te protejează nici posesia unui sicriu, nici a unui loc de veci, nici că ți-ai făcut testamentul. Nu, toate aceste lucruri nu aduc nici păzire de păcat, nici mântuire, nici pace.

Lasă-mă să-ți spun cum găsești această pace, această nădejde de nezdruccinat, care se arată biruitoare chiar și în ceasul morții: **privește, crezând, spre crucea de pe Golgota!** Acolo a purtat Fiul lui Dumnezeu blestemul păcatului tău, pedeapsa vinei tale. Sângele Lui curs pe cruce dă fiecăruia care crede siguranța împăcării desăvârșite. Cheamă Numele lui Isus, lasă-te cu deplină încredere în brațele Lui salvatoare și atunci inima ta va fi străbătută de un râu de pace și de o preafelicită siguranță. Atunci poți mărturisi: sunt salvat, sunt protejat. **„Căci sunt bine încredințat că nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru”** (Romani 8,38-39).

Nr. 10 EȘTI CREȘTIN?

„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți virtuțile celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” (1 Petru 2,9)

Ți-au ieșit vreodată în cale oameni care la mormântul celor dragi sau la pierderea averii lor sau în dureri fizice mari au putut să spună printre lacrimi, cu o față plină de pace: „Sunt fericit în Domnul!”? Înseamnă că ai văzut creștini adevărați. Pentru asemenea oameni cuvântul și voia Mântuitorului lor valorează mai mult decât lauda sau aprecierea oamenilor, mai mult decât câștigul de bani și interesul în afaceri. asemenea oameni trec încercarea credinței.

Un cuplu a venit acasă dintr-o călătorie scurtă – sunt trei ani de atunci. La gară îi aștepta o prietenă care a chemat-o pe doamna la ea și i-a spus încet câteva cuvinte. Doamna a venit cu ochii umezi la soțul ei și cu o liniște plină de pace i-a spus vestea pe care tocmai o primise: singurul lor fiu, mic, murise în orele timpurii ale dimineții fără o boală precedentă. Părea că peste acești părinți s-a întins o pace liniștită. Nici o tânguire, nici un strigăt de durere. Au mers acasă și și-au văzut micul odor culcat în cărucior; au îngenușat și l-au lăudat printre lacrimi pe Tatăl ceresc care le dăduse copilul și acum îl luase pentru a li-l păstra pentru veșnicie. Aici moartea își pierduse groaza – ei n-au văzut moartea, ci prezența Prințului vieții, au trăit realitatea păcii, despre care Domnul spune: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu vi se înspăimânte” (Ioan 14,27).

Uneori păgânii știu mai bine ce este creștinismul adevărat, decât oamenii de la noi, din creștinătatea de nume. Acum 1800 de ani exista sub împăratul roman, Adrian (117-138), un scriitor păgân, Lucianus, care a scris despre creștini următoarele: „Pereninus (un creștin închis din cauza credinței) ședea în închisoarea ale cărei uși erau asaltate zi și noapte de creștini, pentru a vedea dacă nu cumva i-ar putea face deținutului vreun serviciu. Chiar și din cetățile asiatice au venit creștini la el ca să-l susțină, să-l încurajeze și să-l mângâie din partea adunării, căci este de necrezut cât de mult caută să ajute dacă unuia dintre prietenii lor îi merge rău. Ei nu precupețesc nimic la o asemenea ocazie; căci acești oameni nenorociți nu se îndoiesc că sunt nemuritori și că vor trăi veșnic și de aceea disprețuiesc moartea și mulți i se predau de bunăvoie.² În afară de aceasta, primul lor legiuitor i-a învățat că ei toți sunt frați odată ce s-au întors de la idolii grecilor și au renunțat al ei și-L cinstesc pe acel Domn care a fost răstignit.”

² Lucianus voia să spună cu aceasta că acești creștini își mărturiseau deschis și liber credința, cu toate că știau că mărturisirea lor le va aduce pedeapsa cu moartea.

Această relatare a lui Lucianus despre creștinii de pe vrea aceea pare să fi trezit la mulți care au citit aceasta, întrebarea: **Eu personal sunt creștin?** O întrebare extrem de importantă. Îl cunoști cu adevărat pe Isus, Fiul înviat al lui Dumnezeu? Este El Domnul tău? Ești sigur că sângele Lui vărsat pe cruce a șters păcatele tale pentru totdeauna? **Ai pace cu Dumnezeu? Ai siguranța slavei veșnice?**

O creștină tânără din serviciul Armatei Salvării a intrat într-o noapte într-un restaurant ales, ca să ofere revistele lor domnilor care mâncau și beau acolo. Unul dintre ei s-a supărat din cauza acestei îndrăzneli și i-a dat creștinei o palmă. Aceasta s-a întors liniștită și i-a întins celălalt obraz, în timp ce l-a privit în față cu ochii calmi. Iată o martoră pentru Isus, care a împlinit cuvântul Bibliei: „Oricui te lovește peste obrazul drept, întinde-i și pe celălalt” (Matei 5,39). Omul brutal a fost învins prin smerenia și blândețea acestui copil al lui Dumnezeu. El a văzut creștinismul adevărat. Unde vedem acest creștinism ca o realitate, acolo el face mai mult decât o predică lungă și cărți groase; el convinge conștiințele oamenilor care nu-l cunosc pe Isus. Creștinismul este o reflectare a dragostei care s-a jertfit pe crucea de la Golgota pentru păcătoșii vinovați.

Mărturiile credinței legate cu rugăciunea credinței acționează ca săgețile lui Dumnezeu, care ating inimile și conștiințele oamenilor necredincioși.

Lângă căpitanul unui mare vapor transoceanic stătea unul dintre pasageri. În timpul conversației, la o mișcare, acestuia din urmă i-a căzut o cărticică din buzunar. Politicos, căpitanul s-a aplecat, a ridicat cartea și i-a întins-o proprietarului cu întrebarea: „Pot să știu ce carte este aceasta?” „Păi,” a răspuns străinul, „este harta și compasul meu. Dumneavoastră aveți nevoie în călătoria pe mare de hartă și compas. Tot așa îmi slujește mie această carte prețioasă, Cuvântul lui Dumnezeu, la îndrumarea pe calea vieții mele spre portul veșnic al cerului. Doresc, domnule căpitan,” a adăugat el, „să fiți întotdeauna la fel de sigur de călătoria și de atingerea precisă a țintei dumneavoastră și a portului, cum sunt eu de ale mele.” Cu aceasta, discuția s-a întrerupt. Dar după un timp mai îndelungat căpitanul și-a vizitat pasagerul și i-a povestit că vorbele lui fuseseră o săgeată din tolba lui Dumnezeu, care i-a atins profund inima. „Puținele dumneavoastră cuvinte și felul cum le-ați expus, m-au impresionat atât de profund, încât nu le-am putut uita. Și acum,” așa a încheiat, „am ales și eu compasul dumneavoastră pentru călătoria vieții mele.”

Și acest căpitan a întâlnit un creștin adevărat – consecința a fost că el însuși a devenit creștin.

Un comandant de regiment, care era un creștin adevărat și un mărturisitor al lui Isus, a primit de curând un pachet cu cartușe și câteva mărunțișuri destul de nevaloroase, cum se găsesc pe câmpul de instrucție și în barăci. Alături era următoarea scrisoare:

N. N., 11.08.09,

Mult stimat domnule colonel,

Ceea ce primiți este ceva ciudat. Trebuie să-i spun domnului colonel cum se face că trimit aceste lucruri ciudate. – Am slujit între anii 1898-1900 în compania a șaptea. Deoarece pe vremea aceea eram foarte interesat de tragerile nesistematice, am hotărât să-mi iau acasă câteva cartușe ca amintire. A fost ușor să ajung în posesia cartușelor oarbe, deoarece se întâmpla adesea să venim de la serviciul de luptă în cazarmă cu cartușele rămase. Mai greu era să ajung în posesia cartușelor de luptă. Dar și pentru acestea s-a ivit ocazia. Eram în tabără. Aveam tragere cu proiectilele de război; mi-am băgat în buzunarul pantalonilor o ramă, ca în final s-o iau acasă. Am avut noroc că după trageri n-am fost verificați. Le-am păstrat cu grijă în saltea până am primit concediu ca să merg acasă, unde am luat apoi totul cu mine. Pe vremea aceea nu mi-am făcut probleme de conștiință, deoarece nu fusese un furt propriu-zis și nici n-am avut intenții rele cu ele. În afară de aceasta, pe atunci nu eram convertit și desconsideram asemenea lucruri. **Dar acum, după ce m-am întors la Păstorul și Supraveghetorul sufletelor noastre, Isus, nu numai că nu pot să fac astfel de lucruri, ci nici nu pot să las în posesia mea**

asemenea lucruri, pe care le-am agonisit într-un mod nedrept. Așa că pentru a-mi despovăra conștiința, m-am hotărât să trimit aceste lucruri înapoi. Stimate domnule colonel, când am aflat că și dumneavoastră sunteți un copil al lui Dumnezeu, le-am trimis la dumneavoastră; de fapt ar fi trebuit să le trimit la companie. – Vă rog, dacă este posibil, să faceți ordine în aceste lucruri. Nu știu dacă puteți. Ce va ieși din aceasta, va trebui să suport. Dacă puteți să le dați pur și simplu domnului căpitan, nu știu; trebuie să las acest lucru în grija scumpului Domn Isus. Am pus alături o marcă; vă rog, de dragul lui Isus, să-mi comunicați câte ceva. Mulțumind cordial,
Al dumneavoastră, H. T.

Acest muschetar își văzuse trecutul în lumina lui Dumnezeu. El a înțeles că un creștin adevărat, care a găsit la Domnul iertare și pace, face ordine, atât cât poate, în ceea ce a fost rău în viața lui. Și atunci, lucruri care înainte păreau neînsemnate, devin apoi importante și mari, așa că ele sunt aduse în lumina adevărului.

Dacă încă nu-L cunoști pe acest Mântuitor, Isus, atunci deschide-I inima ta. El te așteaptă de mult, da, El S-a gândit la tine înainte ca tu să fi fost și să gândești. El a purtat blestemul vinei tale și pedeapsa ta și Și-a întins mâinile după tine cu îndurare salvatoare. Smerește-te înaintea Lui cu vina ta, cu petele și poverile conștiinței trecutului tău, cu inima ta nerecunoscătoare și egoistă. Lasă-te biruit de dragostea Lui! Ieși din rândurile celor indiferenți, ale batjocoritorilor, de partea Lui! Nu trebuie să rămâi mai departe un fiu al veacului acestuia, care umblă pe calea cea lată spre veșnica pierzare. Trebuie să devii un creștin adevărat, un martor al lui Isus!

Nr. 11 MINCIUNA EXTRAORDINAR DE MARE

„Cei care vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în cursă și în multe poftes nebune și periculoase, care îi cufundă pe oameni în ruină și în distrugere.”
(1 Timotei 6,9)

Acum câteva săptămâni a murit în New York domnul Harriman; era numit „regele căilor ferate”. Cică posedă 16 000 de mile englezești de linii de cale ferată în republicile nord-americe. Avera lui însuma mai multe mii de milioane de dolari. O mie de milioane de dolari sunt 4250 milioane de mărci. Deci acesta este **un miliard american**, care la o plată moderată a dobânzilor aduce un venit anual de aproximativ 140 de milioane de mărci. Domnul Harriman posedă mai multe astfel de miliarde. Și nici n-a devenit mai sărac până la sfârșitul lui, ci mereu mai bogat.

Majoritatea oamenilor nu-și pot reprimă gândul când citesc aceasta, că posesorul unor asemenea comori este de invidiat și gândesc în tăcere: De-aș avea numai **unul** din aceste milioane! Ei își imaginează fără să vrea că acest bărbat ar fi trăit pe culmile fericirii. Dar **aceasta n-a fost așa**. Acest bărbat nemăsurat de bogat nu mai putea mânca de mult timp și nici un medic nu era în stare să-l ajute în chinurile lui – a trebuit să moară de foame în dureri mari. Deci nu stârni în inima ta dorința să poți schimba soarta ta cu acest om bogat sau cu altul – te-ai putea înșela enorm. Printre multele minciuni cu care satan, dumnezeul veacului acestuia îi înșală pe oameni, una dintre cele mai puternice este aceea că **bogăția te face fericit**. Cu această minciună satan însoțește neamul omenesc prin milenii. O generație după alta vede că oamenii a căror bogăție a fost vestită, sfârșesc în adâncă nefericire. Dar fiecare nouă generație se lasă înșelată din nou cu această cea mai mare dintre minciuni. Lasă-te avertizat de lucrul acesta; este important pentru toată fericirea vieții tale. Căci această minciună îi închide omului drumul spre adevărata fericire, spre pacea inimii. „Cei care vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în cursă și în multe poftes nebune și periculoase, care îi cufundă pe oameni în ruină și în

distrugere. Căci iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele și unii care au umblat după ea au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu multe dureri.”

Permite să îți se povestească ceva despre sărmanii oameni bogați. Dintre miliardarii cunoscuți face parte și americanul R.; el a ajuns în posesia unor bogății așa de mari după o viață plină de peripeții. Apoi a căzut într-o cecitate completă în urma paraliziei nervului optic. A oferit un milion de dolari acelui medic care ar putea să-i redea lumina ochilor. L-a oferit zadarnic; l-a înconjurat noaptea.

Vrei să faci schimb cu el? Dar domnul R. ar fi putut să fie extrem de fericit în ciuda orbiei lui, dacă ar fi devenit văzător cu ochii inimii, pentru a-L recunoaște pe Isus, dacă ar fi găsit prin privirea credinței la crucea de pe Golgota pacea cu Dumnezeu și viața veșnică. Tocmai la aceasta ești chemat tu. Tu trebuie să trăiești ce a trăit acum cinci ani un căpitan prusac. Acesta a telegrafiat prietenilor săi după ce s-a convertit și a devenit proprietatea lui Isus: „Eu una știu: că eram orb și acum văd” (Ioan 9,25). Acest căpitan devenise fericit și mai este și astăzi.

Ascultă o altă poveste despre unul dintre acești bărbați enorm de bogați, și anume, despre unul care nu suferea de nici o boală trupească și apoi a devenit un om fără pace și fără liniște. Trăia în Pittsburg (America de Nord) și și-a atras ura unui om puternic, care a vrut să-l împuște cu revolverul. Focul de armă și-a greșit ținta, firește, numai cu lățimea unui fir de păr. Ucigașului i-a eșuat fuga, a fost prins, dus în fața instanței și condamnat la 15 ani de închisoare. Când a părăsit sala de judecată după pronunțarea sentinței, a jurat cu glas tare că-și va relua intenția criminală îndată ce-și va fi executat pedeapsa. Aceasta s-a întâmplat acum ceva vreme; atentatorul și-a recăpătat libertatea. Dar din acea zi în care a avut loc atacul asupra vieții lui, miliardarul a căzut într-o asemenea neliniște chinuitoare, fără odihnă, încât nu l-a putut elibera de ea nici chiar gândul de a-și ști potrivnicul plin de ură în închisoare. Amintirea acelei clipe, când a văzut gura pistolului îndreptat asupra lui, a ucis în el orice bucurie de viață, a stins orice capacitate de a simți fericirea. A devenit un mizantrop, un om singuratic, care în palatul lui amenajat cu toată bogăția, în toți acești ani lungi nu s-a gândit decât la acea zi îndepărtată care-i va deschide ucigașului porțile închisorii. Ziua a venit, iar omul bogat, în anticipare tremurândă în fața unui lucru îngrozitor de care nu poate să scape, petrece ore și ore în care caută, în muncă fără odihnă, să nu se mai gândească la aceasta, nopți în care îi zboară somnul. Pentru a scăpa de urmăritor, care poate n-o să-i mai taie niciodată calea, a risipit o avere pe o gardă personală de detectivi.

Vei gândi pe drept despre acest om că este laș, că este vrednic de dispreț să te temi așa ceva. Așa este. Dar rămâne în picioare faptul că omul în ciuda milioanei sale este nefericit.

Privește la un copil care se joacă vesel în nisip, poate desculț, copilul unor părinți săraci, nesigur de viitorul lui, lipsit de haine – el este de o mie de ori mai fericit decât acel om bogat. „Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare; și Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?” (Matei 6,26.) Am putea enumera o listă lungă a sărmanilor bogați din toate părțile lumii, care în mijlocul palatelor, al comorilor și al moșiilor lor au fost și sunt profund nefericiți. Orice om care crede că posedă în bani și avere temelia nădejzii sale, adăpostul inimii sale în ziua necazului este înșelat. El și-a pus încrederea într-un idol mort. Acest idol nu-l poate ajuta, nu-l poate încuraja în ziua bolii și a durerilor, nu-l poate ajuta când oamenii îl calomniază, îl înșală, îl dezamăgesc, nu-l poate mângâia lângă sicriul acelora pe care îi iubește și nu poate să ia nimic din el cu sine în veșnicie. Dar poate că bogățiile lui îl vor acuza. Chiar și dacă le-ar fi câștigat fără înșelăciune, dacă n-ar purta nici o responsabilitate că i-a sărăcit pe alții pentru a deveni el bogat, dacă n-ar fi avut câștig din nici o afacere necinstită – atunci tot rămâne întrebarea; dacă el a șters multele lacrimi pe care ar fi putut să le șteargă?

Nu lăsa niciodată să câștige loc în inima ta minciuna că bogăția îți va aduce fericirea. Mulți oameni au atârnat în locuința lor un afiș cu cuvintele: „Salut, intră, adu fericirea!” Știi pe cineva care poate lucrul acesta? Lasă-mă să-ți spun: cine-L cunoaște cu adevărat pe Isus – cine

este adăpostit sub aripile harului lui Dumnezeu – **acela îți poate aduce fericirea în inimă și-n casă**. Pavel spunea: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și iertarea, prin credință, în harul acesta în care suntem și ne lăudăm cu nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5,1 și 2). Numai oamenii care posedă această fericire – aceia ți-o pot aduce, pot să-ți arate calea spre ea. Da, Cuvântul lui Dumnezeu spune despre această fericire indestructibilă și mai mult: „Ba mai mult, ne lăudăm și în necazuri, căci știm că necazul lucrează răbdare, răbdarea aduce experiență, iar experiența aduce nădejde. Însă nădejdea nu dezamăgește, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Romani 5,3-5).

Lasă-te chemat la această fericire adevărată și indestructibilă! Ea nu se sprijină pe aur, pe argint sau pe bancnotele de o mie de mărci, ci se odihnește **într-o Persoană minunată, slăvită, în Fiul lui Dumnezeu**, care te iubește de nespus. Nu sărăcia îți amenință fericirea vieții, ci: **necredința, păcatul, grija**. Dacă îți pui viața în mâna marelui Salvator Isus, se va face lumină în sufletul tău, El ridică **povara vinei de pe conștiința ta, povara grijilor de pe inima ta**, soarele păcii va răsări atunci în tine. Minunată taină dacă Fiul lui Dumnezeu poate intra în viața ta ca să te vindece, să te poarte, să te mângâie! Atunci poți să cânti: Pacea găsiți în Isus,/ Cum alta n-am cunoscut./ Vesel pot să privesc în sus,/ De când în El m-am încrezut.

Cheamă Numele sfânt, minunat al lui Isus, caută-L pe acest Mântuitor minunat! El este aproape de tine, El ți-a dat dovada dragostei Lui de negrăit când a murit pe cruce în judecată pentru vina ta. Ascultă această veste minunată: Sângele Fiului lui Dumnezeu a curs pentru păcatele tale, ca tu să fii împăcat cu Dumnezeu și să găsești pace, ba chiar viața veșnică. Ești chemat să devii un copil fericit al lui Dumnezeu, a cărui viață întreagă va fi înconjurată și învăluită de har, de dragoste și de grija Dumnezeului veșnic.

Nr. 12 ROBIA PĂCATULUI

„Gâtlejul lor este un mormânt deschis;
își folosesc limbile ca să înșele;
sub buze au venin de aspidă.

Gura le este plină de blestem și de amărăciune.

Au picioarele grabnice să verse sânge,
ruina și mizeria sunt pe căile lor,
Nu cunosc calea păcii.

Frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor.”

(Romani 3,13-18)

Când acum câțiva ani a avut loc în Hamburg o întrunire a funcționarilor poliției criminalistice din toate națiunile, pentru schimbul lor de experiență în domeniul infracțiunilor, poliția din Hamburg i-a invitat pe participanți la câteva ronduri nocturne prin speluncile infractorilor. Despre una dintre aceste călătorii povestește unul dintre participanți:

Suntem în bomba a cărei ușă arată inscripția: „**Bine ați venit!**” Este o speluncă stranie de beci, prevăzută cu o boltă plată. Fum gros, rece de țigări și lulele puturoase, mirosul de grăsime rancedă și țuică proastă umplu încăperea, urechea este cuprinsă de gălăgie de acordeon, de tobă, de chimval, acoperită de cântat răgușit. În spatele „bufetului” stă cu picioarele crăcănate și mânecile suflecate întreținătorul acestei orchestre. Cercul clienților îl constituie aproape numai flăcăi sănătoși, puternici, care în parte stau pe mese și lasă sticla să circule, în parte sunt întinși

de-a lungul pe bănci sau stau pe acolo în grupuri cu femei impertinente, decăzute. Suntem într-o bombă de infractori foarte vestită, unde aproape fiecare client obișnuit este hoț de buzunare, spărgător sau cuțitar, printre ei băieți încă foarte tineri, cu fețe incredibil de nerușinate. **Nici unul dintre acești oameni nu lucrează.** Peste zi stau de cele mai multe ori în acest beci, care se deschide dimineața la ora 5 și se închide noaptea la ora 11, iar noaptea ies la jaf.

Plimbarea a mers apoi pe la mai multe azile de oameni fără adăpost. Ultimul și cel mai rău de felul acesta a fost adăpostul de pungași din Barkhof. O galerie întortocheată, labirintică, trecând pe sub trei loturi de pământ, unde stăpânesc noaptea neagră ca pana corbului și pofta de a ucide, duce mai întâi în unul dintre dezolantele hanuri de locuit. Adăpostul de escroci în care am intrat atunci, abia dacă și-l poate închipui vreo imaginație. Jos la parter este o cârciumă rău mirositoare, iluminată pe jumătate, cu pereți soioși și crăpați, cu podeaua scuipată și oameni abrutizați. Aici își petrece nopțile adunătura suspectă sau chiar cel mai sărac și mai nenorocit dintre nenorociți pentru o monedă de zece pfenigi. Trepte asemănătoare cu o scară, care scârțâie din toți fusceii, duc în sus la patru etaje dărăpănate. Diferitele camere sunt așa de scunde, că abia poți să stai drept în ele. Nici o fereastră, nici un pat, nici un scaun; gângăni, murdărie pe pereți și pe jos; un aer îngrozitor, apăsător de fierbinte umple ca un miros pestilențial toată casa, care este acoperită în toate colțurile ei cu făpturi decăzute pe podeaua goală. Un om bătrân cu o pălărie de paie pe scăfârlia cheală încă ședea în picioare în colțul întunecos al locului său de dormit, asemănător cu un mormânt. Părea să fie pe jumătate beat, pe jumătate idiot, ne-a salutat și ne-a făcut semn cu mâna și ne-a zâmbit cu o figură holbată. Era probabil un fost pușcăriaș. Oriunde am fi vrut să punem piciorul, somnoroși jalnici! Zac aici în hainele lor soioase, zdrențuite, atinși fantomatic de lumina slabă, pâlپătoare a lumânării de seu pe care conducătorul nostru o purta în fața noastră. Pe inima noastră se lasă un iz de groază. Afară din atmosfera insuportabilă a infracțiunii și a nenorocirii împietrite!

Poate întrebi: Cum? Există așa ceva în Germania? Firește! Aceste lucruri pe care le-ai citit aici, se petrec în timp ce tu le citești. La o distanță de un kilometru de această mizerie curge în valuri viața elegantă a metropolei, luminează viu ca ziua magazinele, cafenelele, teatrele strălucitoare. Numai puțini știu despre această mizerie. Satan ascunde de ochii oamenilor roadele stăpânirii sale. Dar este o realitate amară ce a făcut el din om, care este creat după chipul lui Dumnezeu: - „Gâtlejul lor este un mormânt deschis; își folosesc limbile ca să înșele; sub buze au venin de aspidă. Gura le este plină de blestem și de amărăciune. Au picioarele grabnice să verse sânge, ruina și mizeria sunt pe căile lor, nu cunosc calea păcii. Frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor.”

Acum adu-ți aminte că de departe majoritatea oamenilor care locuiesc în aceste azile de infractori, au fost crescuți cu dragoste de părinți devotați. Ce i-a adus în această mizerie, în această adâncă înstrăinare de Dumnezeu, în robia viciului? Păcatul! Toți acei oameni adevărat cuvântul Domnului: „Adevărat, adevărat vă spun, că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului” (Ioan 8,34). – Numai Isus îl poate elibera pe păcătosul încătușat. Noi toți avem mult prea puține idei despre adâncurile pierzării în care oamenii sunt trași în jos **prin slujirea păcatului.** Noi avem și prea puține noțiuni despre lipsa de îndurare de care este omul în stare când s-a desprins total de Dumnezeu.

La stația Gr. locuia un cantonier bătrân, pensionat, care avea în casa lui o cârciumă. După-amiază la ora trei a intrat un muncitor de la căile ferate în micul restaurant situat în apropierea stației, pentru a-și cumpăra o sticlă cu bere. I s-a oferit o prveliște îngrozitoare. Birtașul de 72 de ani zăcea în camera de oaspeți într-o baltă mare de sânge, iar la masă ședea ucigașul bătrânului, dormind adânc. Muncitorul a ieșit iar afară cu o rară prezență de spirit, a încuiat ușa fără zgomot și a chemat urgent doi bărbați de la stație, cu ajutorul cărora a fost biruit și legat criminalul care încă dormea. Acesta a recunoscut cu calm cinic că a intrat în cârciumă între orele 11 și 12 și a cerut bătrânului o sticlă cu bere. Când bătrânul s-a aplecat pentru a-i da la cererea lui o a doua

sticlă cu bere, cu un ciocan pe care îl adusese cu el i-a dat în cap o lovitură violentă, căreia i-au mai urmat și alte lovituri, până când craniul a fost sfărâmat și bătrânul mort. Apoi el, ucigașul, a scotocit încăperea după pradă, dar n-a găsit decât un ceas de argint și o lingură de argint; ambele le-a băgat în buzunar. Apoi s-a așezat la masa de servit cu toată liniștea sufletească și a băut mai multe sticle cu bere. După aceasta a adormit.

Oamenii din lumea infracțională, în ale cărei adâncuri întunecoase ai privit, au ajuns în starea morală inferioară și în mizerie **prin puterea păcatului**. Ei au șters din inima și din viața lor: pe Dumnezeu și veșnicia, dragostea salvatoare a lui Isus și harul lui Dumnezeu. Dar nu te gândești că păcătoșii înstrăinați de Dumnezeu, robii lui satan, conștiințele împietrite sunt de găsit numai în speluncile infractorilor și în pușcării. Ah, nu - găsești de departe numărul lor mare printre cei aparent onorabili. Despre toți oamenii care sunt încă neîmpăcați cu Dumnezeu, care încă n-au fost mântuiți prin credința în Domnul Isus, fie că stau în beciurile infractorilor sau că duc aparent o viață cumsecade, despre toți, fără deosebire Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Nu este nici un om drept, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere, nu este nici unul care să-L caute pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” (Romani 3,10-12).

Atât în Rusia, cât și în Franța și în Anglia, de la mijlocul secolului al optsprezecelea, cei mai răi criminali au fost îndepărtați prin aceea că acești oameni au fost exilați ca pedeapsă în colonii foarte izolate. – Rușii își trimit criminalii în Siberia, unde sunt folosiți parțial să muncească în minele de stat și în fabrici și parțial sunt colonizate sate de infractori special înființate. Mulți ajung și în închisori siberiene. Francezii își exilează infractorii parțial în America de Sud, în colonia Cayanne, parțial într-un ținut din Algeria (nordul Africii). Englezii îi exilau pe vremuri pe infractorii lor în anumite părți din Australia. Dar aceasta s-a oprit. – Păcatul și puterea lui rămân în țară chiar dacă am trimite afară anual o mie de infractori. Dacă Dumnezeuul atotștiutor i-ar fi indicat pe cei mai mari infractori din acele popoare, alegerea i-ar fi afectat de multe ori și pe alții decât pe acei ucigași, hoți și escroci.

Există numai o țară din care sunt, într-adevăr, exilați pentru totdeauna toți păcătoșii, unde locuiesc numai oameni curați, nepătați, unde de aceea și există pace desăvârșită și fericire desăvârșită; aceasta este țara slavei lui Dumnezeu, Ierusalimul ceresc, despre care este scris: „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în urâciune și minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului” (Apocalipsa 21,27). Spune: nu vrei să intri în această țară minunată, prin porțile acestei cetăți preafericite? Dacă vrei, trebuie să-ți lași viața curățită prin sângele Mielului lui Dumnezeu, trebuie să vii ca un păcătos vinovat care caută harul.

Nu este suficient să te înfiorezi în fața consecințelor păcatului, când privești în mizeria infracționalității; ci trebuie să te recunoști singur ca **păcătos vinovat**. Unde este ajutorul, unde este ocrotirea? **Numai la Isus!** Numai El poate repara paguba păcatului, să reînnoiască inima și viața. Știi lucrul acesta? Ai aflat vestea aceasta? Pentru nenumărați oameni din poporul nostru aceasta este ceva cu totul nou. Există, într-adevăr, o eliberare din robia păcatului? O salvare din blestem, din vină și din lanțul păcatului? Da, există o vindecare și o eliberare completă – Isus le-a adus în această lume sărmană, legată și deznădăjduită de păcătoși. Ascultă vestea harului: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16).

Nr. 13 FĂRĂ ÎNDURARE

„Domnul este plin de milă și de îndurare.” (Iacov 5,11)

Un european relatează din China:

Acum câțiva ani am întâlnit într-o călătorie de la Tschichin la Namhyung, pe culmea muntelui Tschailyang, un om bătrân zăcând la marginea drumului. L-am văzut deja de la depărtare și venind mai aproape, i-am auzit slabele strigăte de ajutor. Am coborât de pe cal, am îngenuncheat lângă el și l-am întrebat: „Taică, ce faci aici?” „Salvează-mă, mor!” așa a strigat. Apoi a scos propoziții incoerente: „Acum două zile am căzut aici și mi-am rupt osul șoldului. Ziua mă arde soarele, noaptea mă udă roua. Mii de oameni au trecut; nimeni nu s-a interesat de mine. Limba mi-e lipită de cerul gurii, mor, pier, salvează-mă!” Nu departe de acolo era o ceainărie într-un cort. Acolo stătea laolaltă un grup mic de oameni veseli care fumau și beau ceai. Slab, aproape ca de la un muribund se auzea încoace suspinatul și gemutul bătrânului. Am intrat în cort; am fost salutat. După ce necesarul de complimente a fost încheiat, am întrebat: „Nu l-ați văzut pe omul de lângă drum?” „Normal,” au spus ei, „doar zace la vedere, așa că-l poate vedea oricine.” „Atunci,” am spus, „de ce nu-l ajutați? Altfel o să moară acolo.” Atunci au râs ca la comandă și printre râsete au răsunat strigăte: „Hau kau, hau, kau!” adică „Frumoasă glumă!” Alții au strigat: „N-avem bani pentru asemenea lucruri. Voi, străinii, aveți bani ca frunzele copacului, dar noi, chinezii, suntem săraci.” Acolo ședeau în mulțime câțiva semi-milionari. Îi cunoșteam chiar foarte bine. „Ascultați, să dăm fiecare câte ceva; eu fac începutul, apoi îl ducem pe om la un adăpost, ca să fie îngrijit acolo până se face bine.” „Nu, aceasta nu merge în nici un caz. Nu vă îngrijiți de bătrân; este din provincia învecinată. A avut aici ca doctor și prezicător o activitate mare. Lăsați-l numai să zacă acolo.” „Dar voi sunteți ucenicii lui Confucius; învățătorul vostru v-a învățat aceasta? Nu spune el mai degrabă că a salva o viață este mai bine decât a construi șapte turnuri?” „Ah”, au râs ei, „Confucius, dacă ar fi trăit și ar fi trecut pe lângă el, l-ar fi lăsat și el să zacă; de scris, scrie, într-adevăr așa, dar de împlinit, aceasta nu se face la noi.” Unul dintre domnii bogați, onorabili a început apoi în felul următor: „Inima voastră, a străinilor, atârnă la mijloc (semn al sincerității); în China aceasta nu merge; dacă vrem să-l salvăm pe om, ne punem în cea mai mare primejdie. El poate muri; dacă l-am atins, înseamnă că noi l-am omorât. Dacă moare la han, atunci proprietarul hanului ajunge în mare primejdie. Nici un om nu ni-l preia pe bărbatul bolnav pe moarte. Poate ne acuză vreun cerșetor, dacă ne vede că ne-am făcut de lucru cu el și ni se va face proces pentru omor. De aceea ar fi un sentimentalism fals, dacă ne vom lăsa înduplecați de scâncete.”

La aceasta se mai adaugă faptul că chinezii au o mare teamă de sufletul bolnavului, care după moarte se transformă într-un demon și apoi îi tulbură pe oamenii din casa în care a murit. „Nu, nu merge; iată, vă plătesc numai eu; cât vreți?” i-am întrebat pe purtătorii de lectică și am pus banii pe masă. „Nu-l ducem,” au strigat ei, „bagă banii la loc.” „Sunteți bun,” au spus ceilalți, „știm lucrul acesta, dar aici nu merge. Lăsați-l pe bătrân să zacă și să geamă; mult nu mai poate să reziste. Dacă moare și începe să se descompună, se va raporta comitetului comunal; acesta cheamă câțiva cerșetori care îl vor îngropa pentru o sumă mică. **În felul acesta avem toți liniște și pace.**”

Acești chinezi nu comiseseră nici un delict care să-i facă pasibili de pedeapsă în fața legii civile, dar își dezvăluiseră neîndurarea inimilor lor, egoismul de nespus care le stăpânea viețile. Mulți oameni care se numesc creștini nu se gândesc ce înseamnă **neîndurarea și egoismul** înaintea Dumnezeu sfânt. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Căci judecata este fără milă pentru cel care n-a arătat milă” (Iacov 2,13). Câtă milă omisă nu zace ca vină pe viețile noastre, ale tuturor – vină pe care numai harul și sângele lui Isus pot și vor s-o ștergă! De câte ori propria noastră gură nu exprimă inconștient, prin cuvintele noastre dure și prin condamnările

noastre fără milă, realitatea că inima noastră firească – în ciuda firii blânde – este fără îndurare din cauza egoismului. Din nefericire, acestei relatări îi lipsește sfârșitul: l-a dus europeanul în siguranță pe bătrânul chinez care se văieta sau l-a lăsat să zacă? În funcție de aceasta se decide pentru el întrebarea: ce semnificație și ce valoare a avut pentru el acest eveniment? El se afla exact în situația bunului samaritean, despre care Domnul povestește: „Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, care l-au dezbrăcat, l-au rănit, au plecat și l-au lăsat aproape mort. Din întâmplare se cobora pe același drum un preot, și când l-a văzut pe omul acesta, a trecut înaintea de cealaltă parte. Un levit trecea și el prin locul acela, și când l-a văzut, a trecut înaintea pe alături. Dar un samaritean, care era în călătorie, a venit la el și când l-a văzut, i s-a făcut milă de el. S-a apropiat și i-a legat rănilor, turnând peste ele untdelemn și vin, apoi l-a pus pe animalul lui, l-a dus la o casă de poposire și a îngrijit de el. A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi dinari, i-a dat gazdei și i-a zis: „Ai grijă de el și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere.” Care din aceștia trei ți se pare că a fost aproapele celui care a căzut între tâlhari.” „Cel care și-a făcut milă cu el”, a zis învățătorul. „Du-te și fă și tu la fel”, i-a zis Isus” (Luca 10,30-37). Trăim într-o lume a neîndurării.

Se spune pe drept despre copii că pot fi foarte cruzi. Este adevărat, vedem lucrul acesta, că lipsa de îndurare a inimilor copiilor se arată adesea în maltratarea animalelor și a oamenilor. Iată un exemplu:

O tragedie îngrozitoare cu copii și-a găsit încheierea în anul 1906, în fața camerei corecționale de punere sub acuzație a tribunalului provincial din Dresda. Eleva Frieda S., născută în 1892, în Questeburg, la Meissen, a stat sub acuzația de a-și fi omorât fratele născut din aceiași părinți. Copilul face o retrospectivă a unei tinereți fără bucurii. Mama, muncitoare în fabrică, venea acasă numai la ora mesei. Tatăl, permanent băut, nu se îngrijea de familia lui și deja de trei ani este dispărut. Fata trebuia să poarte de grijă fraților și surorilor ei mai mici, printre ei un frate de zece ani, o ființă nefericită, pe jumătate paralizat, suferind de răni deschise la picioare. Sora de paisprezece ani îl trata pe fratele bolnav adesea brutal, îl lovea și îl bătea și era permanent în harță și în ceartă. În 19 februarie, dimineața, înainte de începerea școlii, sora i-a poruncit fratelui bolnav să se scoale. Bolnavul n-a făcut lucrul acesta. Atunci acuzata a izbucnit în furie în asemenea hal, încât a luat baiera unui șorț, a pus-o fratelui după gât și l-a sugrumat. Apoi ucigașa s-a dus liniștită la școală. Acuzatei i-a fost emis un certificat favorabil din partea directorului școlii; ea a fost descrisă în el ca o fată cumsecade, suportabilă.

Certificatul directorului școlii fusese dat cu cea mai bună știință – dar un om nu poate vedea ce este în inimă, nu suntem cunoscători de inimi. Dumnezeu, care cunoaște inimile, ne spune în cuvântul Lui: „Gândirea inimii omului este rea din tinerețea lui” (Geneza 8,21). Dar cât de rea este, aceasta se recunoaște abia în asemenea izbucniri îngrozitoare ale păcatului. Acum întreabă-te singur dacă ai fost milos; cercetează-ți viața prin această întrebare și adu-ți aminte de lacrimile care au curs din cauza ta sau din vina ta.

Mulți oameni se înșală în legătură cu propria lor inimă, ei își imaginează că sunt blânzi din fire, dar trec fără îndurare pe lângă necaz, nedreptate și disperare. – Inima omului nu este bună din fire –pentru toți oamenii este valabil ce a spus împăratul David. „Iată că sunt născut în nelegiuire și în păcat m-a zămislit mama mea” (Psalmul 51,5).

Isus i-a văzut pe oameni ajungând deznădăjduiți în veșnica pierzare, zăcând la marginea drumului vieții, exact cum zăcea lângă drum acel chinez bătrân, sărman, accidentat. Un ucigaș și înșelător crud i-a rănit de moarte și le-a vărsat sângele prin puterea păcatului. Nu exista nici un salvator, nici preot, nici levit și nici vreo religie omenească, nici vreun efort de virtute și de intenții bune nu puteau ajuta. Atunci a venit **Isus. El, Fiul lui Dumnezeu, El era samariteanul milostiv** care venise din ceruri. El a venit pe pământul acesta împovărat de blestem, în mijlocul păcătoșilor. Dragostea lui Dumnezeu a venit la locul lipsei de îndurare. El are ajutor pentru toți - și **pentru tine** -, El vrea să-i salveze pe toți cei care vor să se lase salvați. Te plângi de povara conștiinței păcatului tău? Suferi în strâmătorările și grijile vieții? Suspini în lanțurile păcatului? O,

auzi: a venit Samariteanul! S-a născut Fiul lui Dumnezeu! El Și-a urmat drumul de la iese până la cruce pentru tine. El a deschis poarta nădejzii, El ți-a deschis inima Tatălui, brațele întinse ale dragostei lui Dumnezeu.

Câte mii de oameni nu sărbătoresc Crăciunul fără să-L recunoască pe Isus, fără să-L posede! Îl cunoști? Te-ai grăbit la El cu rănilor păcatelor tale, cu povara anilor tăi irosiți? Dacă încă n-ai făcut-o, înțelege astăzi că dragostea lui Dumnezeu te caută și te cheamă. Trebuie să găsești viața, o viață total nouă, plină de: pace, bucurie, putere și nădejde. Viața s-a arătat, a fost revelată în Hristos și pentru tine.

Nr. 14 CĂCI CE ESTE VIAȚA VOASTRĂ?

„Căci ce este viața voastră? Nu este decât un abur,
care se arată pentru puțin, apoi dispare.” (Iacov 4,14)

Dacă viața omului an de an trece-n zbor / Și ochii privesc întrebător spre viitor, / Totuși e-un pod ce ne duce prin ceața grea / Dincolo; se numește **încrederea!** – Da, **în cine** ai încredere și **în ce** ai încredere când an de an zboară? Câți oameni, când trec dintr-un an în unul nou, nu se încred în sănătatea lor, în afacerea lor bună, în averea lor – toate sunt proptele putrede, care nu sunt de încredere. „Căci ce este viața voastră? Nu este decât un abur, care se arată pentru puțin, apoi dispare.” Da, viața omului este, așa cum ne învață fiecare zi, grabnic trecătoare ca un fum care se ridică din coș. În unele vremuri, de exemplu în zilele unei epidemii de ciumă sau de holeră, lucrul acesta este de recunoscut într-o măsură deosebită. Și în zilele revoluției franceze (1789-1790) a observat fiecare că viața este o posesiune nesigură. Viața oamenilor era pe atunci în Paris, așa cum se obișnuia să se spună, ieftină ca murele. În martie 1793 au început execuțiile cu ghilotina. Ele s-au înmulțit așa, încât în iunie și iulie 1794, sub dominația de groază a tiranului Robespierre, în interval de șase săptămâni au fost decapitați 1366 de oameni, - aceasta înseamnă zilnic rotund 32. Robespierre dădea zilnic unui funcționar o foaie cu numele întemnițaților care trebuiau decapitați. Acesta intra cu lista în mână în Conciergerie, închisoarea în care sutele de deținuți nevinovați își așteptau execuția. Cei citați porneau imediat la drum. Erau așezați pe căruțe deschise și erau duși la eșafod, însoțiți de o pază a gărzii naționale. Oamenii erau executați fără judecată și fără vină. Tiranii criminali care executau masele erau hotărâți să-i distrugă pe toți cei care gândeau mai bine și mai drept decât ei. Un cuvânt de milă sau de dezaprobare, ba chiar suspiciunea sau zvonul că cineva ar gândi altfel, erau suficiente pentru a da naștere la denunț și a pune numele pe lista acuzaților. În marea ceată care își aștepta execuția în halele de la Conciergerie, se afla și un deținut care, în pacea lui Dumnezeu, era un mângâietor și îndrumător pentru toți ceilalți. Era un preot roman, abatele Sicard. El știa că este împăcat cu Dumnezeu prin Isus Hristos și în zilele acelea pe mulți i-a condus la Dumnezeu, i-a mângâiat și i-a întărit prin cuvintele lui.

În ceasul amurgului unei zile reci de decembrie din anul 1793 au zăngănit iar cheile, druggii de fier au căzut și a intrat în hală funcționarul cu lista lungă a victimelor hărăzite pentru acea zi. A citit șirul numelor; cei citați au fost duși afară. Deja părea că abatele Sicard, stâlpul și mângâietorul celor ramași în urmă, va rămâne cu ei și de data aceasta. Dar a mai fost citit încă un ultim nume: abate Sicard! El a pășit calm înainte; funcționarul a privit această victimă și a izbucnit în râs, căci piciorului stâng al abatelui îi lipsea pantoful, pe care îl pierduse în învâlmășeală. I s-a poruncit pe un ton răstit să încalțe pantoful, dar acesta nu era de găsit. „Rămâne pe mâine!” Cu aceste cuvinte funcționarul a ieșit pe ușă; dar acest om n-a mai venit niciodată, iar pe lista urmașului său n-a figurat niciodată numele abatelui Sicard. Așa că martorul lui Isus a rămas neatins. Mulți deținuți, cărora acest martor al lui Isus le vestea pacea lui

Dumnezeu, veneau și plecau pe ultimul lor drum. Abatele Sicard a rămas mângâietorul și mesagerul păcii în aceste hale de închisoare până la sfârșitul acestui regim de teroare. După ce a făcut această slujbă binecuvântată, a ieșit liber pe aceste porți și a putut să mai fie mulți ani eficient în binecuvântare.

„Nu se vând oare două vrăbii cu un ban? Totuși nici una nu cade la pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până și perii de pe cap, toți vă sunt numărați. Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii” (Matei 10,29-31). Această viață a atârnat de un fir de păr, cum se spune – dar acesta era numai aspectul exterior. În realitate ea a fost păzită de **atotputernicia lui Dumnezeu** și nici un om, nici ucigașul în masă, Robespierre, nici călăul n-au putut să se atingă de martorul binecuvântat al lui Isus, căci a fost voia lui Dumnezeu să-l păstreze în viață pe acest om.

Scopul acestui text este să te întrebe dacă-L pui la socoteală pe acest Dumnezeu atotputernic, plin de har și sfânta Lui voie în vederea viitorului și în privința scurtimii și a nesiguranței acestei vieți pământești? Cum zboară anii așa de repede? „Nu este decât un abur, care se arată pentru puțin, apoi dispare.” Dar de ce ne amintește Cuvântul lui Dumnezeu de zborul rapid al vremii?

„**Judecătorul este chiar la ușă!**” (Iacov 5,9.) Dumnezeu le strigă oamenilor: „**Pregătește-te să-L întâlnești pe Dumnezeu tău!**” (Amos 4,12.) **Ești pregătit să-L întâlnești pe Dumnezeu?** De departe majoritatea oamenilor nu sunt în nici un caz pregătiți pentru așa ceva, cu toate că situația lor are o asemănare totală cu cea a acelor deținuți din Conciergerie din Paris. Ce-i drept, nu trăim în închisoare și sub pază și nici nu ne omoară ghilotina - și totuși, **în fiecare zi este chemat un număr mare de nume din cetele celor vii, care ies pentru a nu se mai întoarce niciodată în mijlocul celor cu care au fost legați până atunci.** Ba sunt cei tineri, ba cei bătrâni, ba sunt cei sănătoși, ba cei bolnavi.

Pe moșia M. din Silezia era așteptată o cartiruire în septembrie 1909. Proprietarul moșiei a plecat dimineața la ora 11, după ce și-a luat rămas-bun de la soție, ca să împuște potârniche pentru musafirii lui. Era un om sănătos tun, dar cu toate acestea fusese câteva zile mai înainte, la rugămintele soției lui, la un specialist ca să-i consulte inima. Acest medic i-a spus ca rezultat: „Sunteți sănătos de tot. **Puteți trăi până la adânci bătrâneți!**” Dar această afirmație s-a dovedit a fi amăgitoare. Căci după ce acest moșier a împușcat opt potârniche, a căzut dintr-odată mort la pământ. Soția a fost înștiințată, vizitiul a înhămat și astfel tânăra văduvă și-a adus bărbatul acasă. Cadavrul mai era cald. A fost chemat medicul. Toate încercările de resuscitare au rămas fără rezultat. **Căci ce este viața voastră?**

Ce serios devine aici acest cuvânt. „Judecătorul este chiar la ușă!” Aceasta nu ne-o spune numai Sfânta Scriptură; aceasta ne-o adevăresc tot mai mult și mai mult semnele vremii. – Ce zi serioasă este cea care stă înaintea tuturor oamenilor neîmpăcați: ziua și ceasul când omul va păși în fața **Judecătorului**, pentru a-și primi sentința veșnică. – Dar ce har că El, dreptul Judecător, Isus Hristos, astăzi încă stă ca **Salvator** în fața ușii inimii și dorește să intre. „Iată, Eu stau la ușă și bat ca să-Mi deschidă cineva.” El vrea să aibă intrare, să dăruiască **iertare și pace și viața veșnică.** Sângele Lui scump, pe care l-a vărsat la cruce pentru cei pierduți, curăță de orice păcat pe oricine care acum, în ziua mântuirii Îl cheamă și-L apucă cu credință ca Mântuitor.

Milioane de oameni pot fi așa de orbiți, încât să tăgăduiască **până și existența lui Dumnezeu, dar Dumnezeu** încă există. El există pentru a-i mângâia pe toți cei care caută mântuire și pace la inima Lui. El mai există pentru a-i purta pe toți cei care se lasă plini de încredere în brațele Lui puternice. Mai există pentru a-i conduce pe drum drept pe toți cei care sunt copiii Lui, cu mână devotată de Tată prin lumea agitată, cu toate că greutățile și primejdiile se înalță în această lume ca munții. – Mai există, prietene, ca să te primească și pe tine în har, ca să-ți șteargă toată vina păcatului, ca să-ți dăruiască și ție **pace și viața veșnică.** Isus Hristos a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. – Așa că nu-ți amâna mântuirea nici măcar o zi! –

Dacă a fost vreodată necesar și urgent de a căuta sprijin și mântuire în Dumnezeu, sprijin pentru lumea aceasta și mântuire pentru veșnicie, acum este cazul; **pe amândouă le găsești numai în Isus Hristos**; numai El este ușa și calea spre Dumnezeu. – Dar dacă deja ai devenit proprietatea scumpă a Mântuitorului, atunci lasă această scurtă viață pământească, ce zboară repede ca un abur, să fie închinată Domnului în sinceritate și curăție! Trăiește pentru El, urmează-L, recrutează pentru El, fă-I numai bucurie și cinste până va veni!

Nr. 15 VREI SĂ ȘTII VIITORUL?

„Cine crede în Fiul are viața veșnică;
dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața,
ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36)

Când în anul 1812 Napoleon I a întreprins expediția lui militară împotriva Rusiei, a primit **trei avertizări** remarcabile, **garantate istoric**, cărora totuși nu le-a dat nici o atenție. Prima: la traversarea în marș a districtului administrativ Gumbinnen, după ce ziua bătuse numai un vând moderat, s-a ridicat o furtună violentă, care a smuls doi tei puternici și bătrâni, care erau pe marginea drumului și i-a culcat de-a curmezișul peste drum, așa încât drumul a fost închis complet. Până ce arborii uriași au fost îndepărtați și drumul carosabil a fost din nou liber, Napoleon a trebuit, reținut de arbori, să petreacă mai multe ore în hanul satului. A doua: După ce granița rusească a fost trecută și a fost ridicată prima tabără din țara inamicului, împăratul a făcut un drum călare de la cortul lui prin toată tabăra. Între timp s-a ridicat o furtună. Înainte ca Napoleon să fi ajuns la cortul lui, a căzut un trăsnet și cortul a ajuns în flăcări, astfel încât a ars de tot. De al treilea semn a avut parte la Poniemon, pe muntele care mai târziu a fost numit după el, „muntele lui Napoleon”, de unde intenționa să ordone traversarea fluviului Niemen. Aici a căzut, călărind la vale cu calul lui arab, un cal așa de sigur altminteri, fără să aibă însă vreo pagubă. Ridicându-se repede a spus: „Dacă aș fi roman, m-aș întoarce.” Romanii puneau mult preț pe semnele favorabile sau prevestitoare de rău.

Napoleon nu s-a întors – cât de des va fi dorit mai târziu, după ce mândra lui armată a fost nimicită, să se fi întors! Mulți oameni doresc în seara de revelion să primească semne prevestitoare pentru evenimentele anului care vine – i-ar ajuta acestea? Tot nu s-ar întoarce. Dumnezeu trimite uneori semne, dar experiența ne învață că oamenilor nu le pasă de ele. De curând se citea în ziar: Într-o fabrică de țigle cu aburi din H., constructorul de coșuri, M., a căzut în așa fel încât **a murit pe loc**. În buzunarul lui a fost găsită o scrisoare de la soția lui, în care se spunea că a avut un vis îngrozitor, și anume, că soțul ei se va prăbuși și își va găsi astfel moartea. Ea nu mai avea liniște și îl ruga să renunțe la meseria lui plină de primejdii și să-și aleagă alta. Scrisoarea fusese scrisă câteva zile mai înainte.

Și visul pe care soția lui Pilat din Pont l-a visat în noaptea dinaintea răstignirii Domnului a rămas fără rezultat – nefericitul om a primit vestea de avertizare a soției lui, dar n-a ascultat-o. (Luca 27,19.) Că Dumnezeu vorbește unor oameni prin vise pentru a-i împiedica de la pierzare este scris: „El vorbește prin visuri, prin viziuni de noapte, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc, când dorm în paturile lor. Atunci El deschide urechile oamenilor și le întipărește învățăturile Lui, ca să-l abată pe om de la rău și să-l ferească de mândrie, ca să-i păzească sufletul de groapă și viața de loviturile sabiei.” (Iov 33,15-18.) Deci există câteodată priviri în evenimentele viitoare, există presimțiri, semne prevestitoare, vise care conțin, într-adevăr, avertizări date de Dumnezeu. Dar în mod obișnuit oamenii le ignoră, de multe ori pentru că sunt prea mândri ca să se plece în fața avertizării, chiar și atunci când sunt convinși lăuntric de însemnătatea ei.

După o viață în păcate, de care astăzi mă rușinez – așa povestește un creștin - m-am mutat în America de Sud. Acolo m-am alăturat unei mișcări rebele – astfel am ajuns pe câmpul de luptă. Într-o seară, - ziua adusesse o ciocnire cu inamicul – m-am culcat sub cerul liber ca să dorm. Atunci am visat că sora mea, care era moartă deja de trei ani, stă în fața mea și spune: „Jakob, în 13 noiembrie 18.. vei muri.” I-am răspuns în somn: „Marie, ce faci aici? Tu ești moartă și de ce îmi vorbești astfel?” la care ea a răspuns: „Jakob, crede-mă, în ziua numită vei muri.” M-am trezit plin de groază și dimineața le-am povestit visul camarazilor mei, care dormiseră cu mine la focul de strajă. N-au știut să-mi spună multe despre acest lucru, dar unul a zis: „Azi trebuie să dai ortul popii; ți-o spun dinainte!” Firește că el vedea în acest vis un prevestitor al morții.

Dar deocamdată am rămas în viață și după mai mult timp m-am întors acasă, pentru a mă ocupa iar de afacerea mea de mai înainte. Dar visul pe care l-am avut pe câmpul de luptă din America, m-a urmărit neîncetat. Spre necazul meu nu-mi puteam aminti data anului pe care o numise sora mea, în timp ce ziua și luna mi-au rămas exact în memorie. Cu gândul că vorbele surorii mele s-ar putea dovedi adevărate, am început ca de fiecare dată în vară, cam în iulie, să devin „evlavios”, ca astfel să mă „pregătesc” pentru eventuala moarte din noiembrie. Odată ce funestul 13 noiembrie era trecut fără să mă ajungă moartea, decădeam iar cu totul în purtarea mea lumească, întotdeauna până venea iulie. Astfel am procedat muți ani. Între timp, conștiința mea s-a trezit în sfârșit cu adevărat; Dumnezeu mi-a pus păcatele în fața ochilor. Dar acum m-a cuprins disperarea. Credeam că anul acesta trebuie să fie cel fatal pentru mine; și pentru a nu muri în 13 noiembrie, m-am gândit să-mi iau viața înainte. Am pus un revolver încărcat pe etajeră. Când m-am uitat iar cândva după el, un glas mi-a spus: „Ei, Jakob, tu nu vrei să mergi în iad, dar trage numai cocoșul acestui revolver și ești imediat acolo!” Aceasta m-a speriat. Am înlăturat lucrul acela de sub ochii mei.

Dar cu aceasta conștiința mea nu fusese adusă la tăcere; dimpotrivă, neliniștea îngrozitoare creștea continuu. Știam că odată trebuie să vină sfârșitul și atunci ce va fi? Într-o zi chinul meu sufletesc a atins un asemenea apogeu, încât n-am mai suportat. Acum s-a ivit în amintirea mea figura unui bărbat, pe care pe vremuri îl întâlneam zilnic pe stradă, la prânz, când veneam de la masă. El îmi oferise de multe ori un tractat. În cele din urmă mi-a devenit incomod și nesuferit de tot și începând de atunci am mers zilnic pe partea cealaltă a străzii, pentru a mă da la o parte din calea omului zelos pentru convertire. Dar acum, în necazul meu cel mai mare, simțeam nevoia să merg tocmai la el. În ziua următoare, la prânz, m-am grăbit la locul obișnuit și, într-adevăr, era acolo. Astăzi i-am fugit în întâmpinare și l-am rugat să-mi dea o revistă. Mi-a dat-o prietenos și mi-a spus: „Știam că așa trebuie să se întâmple.” „Cum așa?” am întrebat eu. „Păi,” a răspuns el, „deja de câteva săptămâni îmi spune fața dumneavoastră, pe care am observat-o peste drum la fiecare amiază, cum stă treaba în lăuntrul dumneavoastră. Veniți odată la mine, chiar în seara aceasta.” Am urmat cu plăcere invitația lui și am găsit la el deplină înțelegere pentru starea mea lăuntrică, o grijă adevărată și serioasă pentru mântuirea sufletului meu. M-a îndrumat la Isus, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii și la lucrarea Lui de răscumpărare înfăptuită. El a vorbit mult despre cât de scump și prețios este sângele lui Isus Hristos înaintea lui Dumnezeu și că și eu aș fi putut găsi aici iertare și pace. Totuși așa de repede nu puteam apuca mântuirea lui Dumnezeu oferită mie în Hristos; și probabil că Dumnezeu voia să mă convingă și mai mult de vina și de neputința mea. Dar puteam reveni în fiecare seară; cu dragoste neobosită și cu strădanie serioasă a căutat creștinul sincer și simplu să-mi câștige sufletul și n-a avut liniște până când într-o zi, plin de fericire și bucurie am putut să-L recunosc și să-L mărturisesc și eu pe Hristos ca Mântuitor al meu.

Da, acum aveam în El iertarea vinei mele, pace cu Dumnezeu și viața veșnică. Bucuros și vesel m-am întors în acea seară acasă în camera mea singuratică și am îngenuncheat în fața patului pentru a-L lăuda pe Dumnezeu pentru harul pe care mi-l dăruise în Hristos Isus. Atunci, în mijlocul rugăciunii mi-am amintit dintr-odată ce zi era astăzi; am sărit în sus – într-adevăr, era 13 noiembrie 18..! Și în timp ce în toți acești ani m-am străduit zadarnic să-mi readuc în

memorie **cifra anului** pe care sora mea o numise în acel vis – **acum** mi-am amintit **deslușit de tot** că numise tocmai cifra acestui an. –

Orice vor vrea alții să gândească despre visul meu, eu una știu: **Dumnezeu** l-a folosit pentru a-mi trezi conștiința și să mă scoată afară din păcatele și din fărădelegile mele, la Hristos, preaiubitul Său Fiu, ca să găsesc în El vindecare și mântuire pentru sufletul meu nemuritor. Îndurarea lui Dumnezeu a biruit. Cât de mari sunt îndelunga răbdare și harul Lui! – Acum sunt de mulți ani proprietatea Domnului și din Cuvântul Lui și din călăuzirile Lui am recunoscut tot mai deplin ce fel de Dumnezeu este, bogat în har și în credincioșie, El, pe care acum pot să-L numesc cu sinceritate: Ava, Tată! –

Viitorul pământesc ne este ascuns – acesta este har de la Dumnezeu. Zadarnic aleargă sute de oameni la prezicătoare și la cei care dau în cărți; acolo nu sunt decât înșelați pe bani mulți. Dar Dumnezeu ne-a dat în **Cuvântul Său** o lumină vie asupra viitorului, în măsura în care vrem să-l știm. El a spus deslușit tuturor celor care caută adevărul, unde duce calea lor. Întrebarea: **Unde vei petrece veșnicia?** este clar lămurită pentru orice om sincer. Domnul Isus a spus Tatălui în rugăciunea Sa: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu.” (Ioan 17,24.) Deci cine aparține Domnului Isus va fi veșnic la El, în slava casei Tatălui. Dar despre aceia care n-au venit, crezând, la Isus, pentru a-I da Lui inima și viața, Cuvântul spune: „Dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci **mânia lui Dumnezeu rămâne peste el**”. Deci toți aceștia nu-și vor găsi destinația în casa Tatălui, ci primesc sentința dreaptă a lui Dumnezeu pentru păcatele lor – ei merg ca pierduți la locul de chin. Ce importantă devine pentru orice om întrebarea: **„Ce să fac ca să fiu mântuit?”** Răspunsul este: **„Crede în Domnul Isus Hristos!”** (Compară cu Faptele Apostolilor 16,30-31).

Nr. 16 SĂ DAI LUMINĂ - PENTRU A SALVA VIEȚI

„Ca să fiți fără vină și curați, copiii ai lui Dumnezeu, neîntinați în mijlocul unei generații strâmbe și sucite, în care străluciți ca niște lumini în lume.” (Filipeni 2,15)

Statul Minnesota din America de Nord este iarna frecvent bătuit de furtuni grave de zăpadă, așa încât deja mulți călători singuratici și-au găsit moartea în priiile pustii, pentru că n-au putut vedea doi pași în fața lor. Și acum câțiva ani un călător se lupta într-o noapte de iarnă, mobilizându-și toate forțele, pe o asemenea vreme rea și a fost foarte aproape să se prăbușească de epuizare. Atunci a văzut deodată în fața lui o cabană, din care răzbătea o rază de lumină. A găsit adăpost acolo și a fost salvat. Câțiva ani după aceea, același călător a ajuns un om bogat în urma unor afaceri favorabile și a hărniciei. El a cumpărat ferma și cabana aceluia căruia i-a datorat atunci salvarea și în locul acela a construit o casă impozantă cu un turn care era vizibil de foarte departe, în vârful căruia a fost montată o lumină care se rotea permanent. În fiecare noapte cu furtună ea luminează până departe, ca să devină un mijloc de salvare pentru cei rătăciți. Aici este un sfat pentru creștinii adevărați: să dorească toți cei care au găsit salvare, mântuire, pace în Mântuitorul viu și prezent, să înfăptuiască prețioasele cuvinte care sunt scrise pe un vechi far de pe coasta engleză: **„Să dai lumină - pentru a salva vieți!”** Cuvântul lui Dumnezeu exprimă acest țel al vieții creștinilor credincioși astfel: „Ca să fiți fără vină și curați, copiii ai lui Dumnezeu, neîntinați în mijlocul unei generații strâmbe și sucite, în care străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții.”

În patria noastră germană este extrem de important ca oamenii să obțină mărturii clare prin smerenia, dragostea, umblarea sinceră și cuvintele credincioșilor, despre mântuirea care se găsește pentru toți în Isus, Fiul lui Dumnezeu. – Aceasta este sarcina importantă pe care martorii lui Isus o au față de mediul lor. Căci lumea necredincioasă nu-L cunoaște pe Isus și nu știe ce înseamnă: a fi un copil mântuit și iertat al lui Dumnezeu.

Un creștin care suferea de dureri de stomac de lungă durată și inexplicabile, a chemat un medic pentru a descoperi boala gravă care exista, după cât se pare. El l-a întâmpinat cu rugămintea să-l consulte amănunțit. „Trebuie să-mi spuneți totul foarte limpede și fără rețineri. Pe mine nu mă poate speria nimic, pentru că sunt adăpostit în harul lui Dumnezeu, eu mă odihnesc în mâinile Domnului meu atotputernic și credincios.” Medicul a fost mirat de această întâmpinare, dar ea i-a impus imediat convingerea că în această casa de creștini domnește cea pace a lui Dumnezeu, pe care împăratul David a descris-o cu cuvintele: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie.” (Psalmul 23,4.)

Poporul nostru este în primejdia de a se scufunda în tăgăduirea lui Dumnezeu. Poate nu L-ai cunoscut pe Isus până acum. Ai trecut indiferent pe lângă El, pe lângă crucea Lui, pe lângă cuvintele Lui. Înțelege astăzi chemarea harului: **la Isus vei găsi iertare și pace și viața veșnică**. Lasă-te, crezând, în mâinile Lui, nu amâna! Apoi vei deveni și tu un martor al dragostei salvatoare a lui Dumnezeu pentru păcătoșii pierduți, pentru oamenii deznădăjduiți. Aceasta trebuie să se petreacă în toiul vieții practice, în afacere, în cazarmă, pe vapor, peste tot unde sunt creștini adevărați.

În H.³ s-a întâmplat în urmă cu puțin timp, că proprietarul iudeu al unei firme a însărcinat-o pe angajata biroului său să transmită prin telefon o știre de afaceri unei alte firme. Tânăra fată a răspuns șefului ei cu calm și demnitate că nu poate îndeplini această însărcinare pentru că știrea nu este adevărată și ea nu poate minți. Supărat, patronul s-a dus personal la telefon pentru a da vestea. Domnișoara s-a așteptat nu fără strângere de inimă la o izbucnire de mânie a patronului ei. La început lucrul acesta n-a avut loc. Dar după câteva zile a fost chemată în biroul privat și ea a intrat cu anticiparea sigură că șeful o va elibera din serviciu. „De ce n-ați vrut să telefonați știrea pe care am dispus s-o dați?” „Pentru că sunt creștină și de aceea nu pot să mint.” – „Ce înseamnă fii creștină? Și ceilalți angajați sunt creștini, dar încă nu s-a sfiit nimeni să scrie sau să facă ceva neadevărat.” – „Da, domnul X., este vorba despre aceea că eu Îl cunosc pe Domnul Isus cel viu și prezent, pe Fiul lui Dumnezeu. Eu m-am întors din întunericul lumii și al păcatului la lumină și de sub puterea lui satan la Dumnezeu.” – „Domnișoară, trebuie să vă întreb ceva. Ați spus că fiind creștină, nu puteți proceda împotriva conștiinței dumneavoastră; spuneți-mi, este Hristos, într-adevăr, o putere în viață?” – Ea a răspuns cu ochii strălucind: **„O, da; nu o putere în viața mea, ci puterea vieții mele!”** – „Vă rog, spuneți-mi, domnișoară, unde găsec asemenea creștini? Cum te transformi într-un asemenea creștin?” – Tânăra fată și-a invitat șeful să meargă cu ea într-o adunare de credincioși, ca să asculte acolo Cuvântul lui Dumnezeu. Patronul iudeu al firmei a acceptat invitația, a fost convins de harul mântuitor al lui Dumnezeu, deoarece a fost sincer și a cerut de la predicator îndrumare în adevărul creștinismului.

Cât de binecuvântat, cât de încurajator este devotamentul acestei creștine! Dacă tu ești **un om mântuit**, atunci adeverește cu mulțumire smerită în fața copiilor lumii cine este Isus și ce a făcut El pentru tine și cu tine. Acesta este privilegiul tău, ținta vieții tale și responsabilitatea ta. **Dar tu poți să fii martor și mărturisitor al lui Isus în mijlocul acestei lumi de păcătoși ostili lui Dumnezeu, numai dacă Îl iubești mai presus de orice.** Altminteri privirea spre putere dă naștere la batjocură și vrăjmășie din partea lumii, încât ție vorba îți rămâne înfiptă în gât și

³ Comunicare a pastorului Fr., din H.

taci, iar vrăjmașii lui Isus triumfă. O, dacă cei credincioși, creștinii adevărați ar înțelege mai bine sfântul lor privilegiu, de a mărturisi acestei lumi pierdute vestea mântuirii!

Pe marea insulă Man (Anglia) este un turn vechi, cenușiu, deteriorat de vreme, năpădit de iederă. În acest turn a fost spânzurat odinioară cel mai bun guvernator pe care l-a avut insula vreodată, un binefăcător al poporului. A fost acuzat pe nedrept de trădare împotriva regelui în timpul războiului civil și a fost condamnat la moarte. Dar regele l-a grațiat ca urmare a intervenției în favoarea lui a unor bărbați loiali. Dar ce s-a întâmplat? Actul de grațiere a căzut în mâinile celui mai înverșunat dușman al aceluși bărbat loial, iar acest dușman a închis documentul în biroul lui – guvernatorul a fost spânzurat. Ce ticălos, ce neîndurător a fost acest bărbat care a avut grațierea în mâini, dar a oprit-o, ca cel grațiat să trebuiască să moară de moartea unui trădător!

Ești pe drept indignat, dar rețineți puțin mânia. Poate că Dumnezeu trebuie să arate spre tine și să spună despre tine: **Tu ești omul acela!** Orice creștin adevărat are în mână un certificat de grațiere, pentru a-i slava pe alții nu numai de la moartea vremelnică, ci de la moartea veșnică. Nu știi tu Evanghelia despre care este scris: „Ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani 1,16)? Dacă cunoști Evanghelia, n-ai ascuns-o tu până astăzi de alți oameni? Nu numai în beciurile infractorilor, nu, ci acasă, în cel mai apropiat anturaj al tău trăiesc și mor oameni în păcate și în înstrăinare de Dumnezeu. **Dacă mărturisești cu adevărat că ești întors la Dumnezeu, nu te împinge atunci dragostea lui Hristos să faci ceva pentru oamenii deznădăjduiți, fără pace, ca ei să învețe să cunoască mântuirea și harul lui Dumnezeu?** Tu ești împuternicit și însărcinat de Dumnezeu să le strigi oamenilor: **„Împăcați-vă cu Dumnezeu!”** – Ce trist, ce insensibil dacă n-o faci! Nu știi ce îi așteaptă pe cei care mor în păcatele lor? Nu știi cât de sărman este un om care nu-L cunoaște pe Isus?

Nr. 17 EXISTĂ SIGURANȚĂ PENTRU MÂNTUIREA SUFLETULUI?

**„V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi,
care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu,
aveți viața veșnică.” (1 Ioan 5,13)**

Acum mai mulți ani, în apropiere de Dillenburg, un miner pe care Dumnezeu îl avertizase de multe ori să se gândească la mântuirea sufletului său, a fost îngropat în mină împreună cu un ortac. După ce s-au convins de realitatea îngrozitoare, că sunt dați pradă morții, celălalt muncitor a spus: „Iulius, roagă-te! Suntem pierduți.” Dar acesta a răspuns: „Nici eu nu pot să mă rog. Așa că să ne rugăm fiecare pentru sine, în liniște, în inimă și să-I promitem lui Dumnezeu că ne vom converti, dacă ne mai lasă o dată să scăpăm cu viață.”

Astfel s-au rugat cei doi bărbați în tăcere, fiecare pentru sine și și-au făcut juruința. Apoi J. a dat persistent cunoscutul semnal al accidentului în mină: de două ori câte patru lovituri cu ciocanul. A bătut mult timp; în sfârșit au fost auziți. După o muncă îndelungată și ostenitoare, timp în care atât cei îngropați, cât și salvatorii curajoși au fost în repetate rânduri în mare primejdie, cei doi mineri au fost salvați.

Începând de atunci, minerul despre care vreau să povestesc se ruga zilnic la sfârșitul fiecărei rugăciuni: „Și nu mă lăsa, o, Dumnezeule, să mor înainte să fiu salvat și să am siguranța fermă că ajung în cer la Tine.” – Astfel că prietenul nostru era convins de mulți ani, că numai prin jertfa lui Isus Hristos ar putea să ajungă la Dumnezeu și era preocupat de mântuirea lui. Dorința a crescut și mai mult de când soția lui găsisese pacea cu Dumnezeu în timpul unei boli grave. Puțin după aceea a avut loc o adunare de vestire a Evangheliei. Martorul lui Dumnezeu, care a vorbit

cu minerul după terminarea adunării, l-a găsit, într-adevăr, **dornic de mântuire**, dar nu **sigur de mântuire**. Inima lui tânjea după pacea cu Dumnezeu și după siguranța mântuirii. El știa că Dumnezeu ni le oferea pe amândouă în Evanghelie și știa că Dumnezeu vrea și poate să ni le dea pe amândouă în Fiul Său. Dar **cum să obțină el această pace și această siguranță?** Când le-a deținut? N-ar trebui ca inima lui să se bucure și să fie veselă înainte să poată spune: „Acum am pace cu Dumnezeu și acum știu că Răscumpărătorul meu trăiește”? Da, aceasta era dificultatea pentru sufletul lui. El nu descoperise încă în inima lui nici o veselie, nici o bucurie a mântuirii; cum putea el, după părerea lui, să fie mântuit? –

Mesagerul lui Dumnezeu i-a amintit de textul: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți **prin credință**, (nu prin sentimente sau fapte), avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5,1). Apoi i-a citit mărturia din Cuvântul lui Dumnezeu: „V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică”.

Prietenul nostru a privit o vreme fix la text, apoi a spus: „**Dacă acesta este adevărat, atunci sunt mântuit!**” Un suflet dornic de mântuire crede cu adevărat în Fiul lui Dumnezeu și nu poate îndrăzni să respingă mărturia lui Dumnezeu. El a citit câteva versete mai sus: „Cine nu-L crede pe Dumnezeu, L-a făcut mincinos” (Citește 1 Ioan 5,9-12).

Da, deci, fiindcă-L credea pe Dumnezeu că avea viața veșnică, **bucuria și veselia au intrat în inima lui. Acum știa** că este mântuit, **pentru că o spune Dumnezeu**. Astfel a fost sufletul lui **mântuit** prin credința în Fiul lui Dumnezeu și el a devenit fericit prin mărturia limpede a Cuvântului lui Dumnezeu; acum poate să-I mulțumească și să-I slujească lui Dumnezeu.

Sfânta Scriptură ne dă un model frumos pentru această siguranță a mântuirii pentru oricine care crede, în firul roșu pe care odinioară Rahab l-a lăsat să atârne de la fereastra ei în cetatea Ierihon, prin care ea și casa ei au găsit salvare în ziua în care a venit distrugerea (Citește Iosua 2,1-21 și Iosua 6,22-25). Rahab era o păcătoasă; ea și toate rudele ei locuiau în mijlocul unui popor care din cauza păcatului său căzuse sub judecata mâniei lui Dumnezeu. Distrugerea se apropia grăbit, tot Ierihonul era destinat pieirii și nimeni nu putea scăpa. Dar Rahab se smerise înaintea lui Dumnezeu, ea a îndrăznit să treacă cu viața ei de partea Domnului și a poporului Său. Ea a cerut îndurare, a spus trimișilor lui Dumnezeu: „Și acum, vă rog, jurați-mi pe Dumnezeu că veți avea față de casa tatălui meu aceeași bunăvoință pe care am avut-o eu față de voi. Dați-mi un semn sigur că veți lăsa cu viață pe tatăl meu, pe mama mea, pe frații mei, pe surorile mele și pe toți ai lor și că ne veți scăpa sufletele de la moarte” (Iosua 2,12-13). Atunci i s-a făcut promisiunea că dacă va atârna la fereastra ei un fir roșu cum este cârmâzul, vor fi salvați ea și toți ai ei. Numai că ei trebuiau să rămână în această casă cu încredere în acest semn al îndurării, să nu se amestece printre concetățenii lor căzuți sub judecată. Ce s-a întâmplat? Când cetatea Ierihon a fost arsă cu foc și toți locuitorii ei au fost trecuți prin ascuțișul sabiei, Rahab și casa ei au rămas cruțați sub semnul firului roșu și au fost scoși afară în siguranță.

Astfel vor fi păziți sigur de judecata viitoare toți cei care au căutat adăpost sub sângele ispășirii Fiului lui Dumnezeu. Isus, Cel răstignit și înviat, este cel care ne salvează de mânia viitoare (1 Tesaloniceni 1,10). Nu virtuțile și evlavia, nu curajul și disprețuirea morții au salvat-o pe Rahab și casa ei, ci **firul roșu** pe care l-a atârnat la fereastră cu încredere în cuvântul primit. Ea nici măcar nu putea să vadă din casă firul roșu, dar cu toate acestea credința ei știa sigur că erau în deplină siguranță. **Astfel, în sângele vărsat pe cruce al Fiului lui Dumnezeu, pe care noi nu-l putem vedea, este mântuire desăvârșită, sigură, ocrotire pentru fiecare care crede.**

Un subofițer tânăr a găsit pacea cu Dumnezeu pe patul de suferință; el a mărturisit: „**Știu că sunt împăcat cu Dumnezeu, inima mea are pace cu Dumnezeu, sunt fericit în Domnul.**” Domnului l-a plăcut ca puțin înainte să plece acasă acest creștin tânăr, să-i pecetluiască această preafericită siguranță printr-un vis deosebit, pe care el l-a povestit prietenilor lui după cum urmează. „În visul meu am ajuns la poarta cerului și am vrut să intru.

Dar bărbatul de la poartă a întrebat de certificatele mele de bună purtare. I-am spus că nu le am la mine. „Trebuie să le ai”, a spus el, „căci nimeni nu are voie să intre, numai dacă și-a arătat înainte hârtiile de bună purtare.” Așa că m-am întors și le-am luat. Dar când am aruncat o privire în ele, m-am îngrozit. Credeam că am comis numai două sau trei greșeli mici și deloc din cele mari, dar acum am găsit certificatele de bună purtare pline de pedepse mici și mari. Inima mi s-a făcut cât un purice când am ajuns din nou la poarta cerului și i-am predat omului hârtiile de bună purtare. Când a privit în ele a dat din cap și a spus: „Cu aceste hârtii nu poți să obții intrare aici. Chiar și o greșeală mică îți închide poarta în față pentru totdeauna.” M-am târât trist de acolo. După toate aparențele, trebuie să fi fost mult mai rău decât am crezut vreodată. Deodată m-a strigat cineva de pe zid: „De ce nu vii înăuntru?” „Nu pot”, am răspuns; „Hârtiile mele de bună purtare sunt prea negre, mă împovărează îngrozitor.” „Dar”, a spus el, „n-ai spus că crezi în **Isus**, al cărui sânge curăță de orice păcat?” „Da,” am răspuns, „cred în El!” „Atunci mai privește o dată în ele!” M-am uitat și nu se mai vedea nici cea mai mică greșeală. Toate dispăruseră. Hârtiile erau albe. Și pe când i le înmânam din nou omului de la poartă, el a strigat: „Curate, curate de tot!” Am trecut prin poartă înăuntru, în cer. Atunci m-am trezit cu o bucurie vie.” De-ar fi acest vis al tânărului ofițer spre binecuvântarea multora, ca să înțeleagă ce înseamnă să apuce **prin credință** împăcarea desăvârșită, veșnic valabilă, care a fost înfăptuită pe Golgota.

Ce plăcută și ce potrivită este această prezentare a puterii ispășitoare a sângelui lui Isus! Numai Dumnezeu poate să vorbească astfel inimii omului, ca s-o facă liniștită și veselă, pentru că **sângele Mielului lui Dumnezeu îl spală mai alb decât zăpada** (Compară cu Psalmul 51,7) **pe cel care crede.**

Nr. 18 MORT DE TIFOS – ÎNSĂNĂTOȘIT PE VECIE

„Crede în Domnul Isus Hristos!” (Faptele Apostolilor 16,31)

J. C. M. era caporal, dar era mai mult decât atât, era un copil al lui Dumnezeu, care umbla în pace, căruia lumea nu-i putea oferi nimic. Mergea adesea în spitalul garnizoanei lui, Ch., și Domnul făcea ca personalul spitalului să nu-l împiedice, cu toate că – așa cum știau toți – nu venea decât ca să le spună camarazilor lui bolnavi cum se pot însănătoși de boala păcatului lor, la marele doctor, Isus, la care găsisse „**viața veșnică**” și acest soldat tânăr. Într-o dimineață liberă a simțit un îndemn irezistibil să meargă la spital, cu toate că-și spunea că aceste ore nu erau potrivite, căci atunci medicul dădea o raită pe la toți bolnavii. J. C. M. trecuse deja prin mai multe saloane, fără să-și dea seama cui putea în dimineața aceasta să-i mărturisească vestea harului lui Dumnezeu; deja se gândea să meargă acasă, când într-un salon a văzut zăcând un subofițer tânăr. Acesta părea că tocmai venise la spital, căci încă purta uniformă. Fața lui arăta deslușit că trebuia să fie grav bolnav. Era subofițerul Georg C., care puțin mai înainte fusese lăsat să plece din spital, la cererea lui, fiind în convalescență după tifos. Medicul cedase la rugămintile lui insistente, dar i-a dat în grijă: extremă prudență. Subofițerul i-a ascuns medicului că în una dintre aceste zile care urmau voia să participe la o mare sărbătoare. Sărbătoarea avusese loc cu o zi înainte, iar cel însănătoșit s-a îmbătat de tot în mijlocul anturajului vesel. Acum fusese adus în spital cu febră mare; medicul l-a consultat dând din umeri, cu fața gravă și l-a pus imediat în pat.

Când bolnavul l-a observat în ușă pe caporal, i-a strigat un „Bună dimineața” vesel; el voia să se facă pe sine și pe alții să creadă că problema n-are nici o consecință. El a spus: „Este doar o mică răceală. Curând voi fi iar sănătos. Iar perioada mea de serviciu militar se termină curând. În octombrie plec acasă.” La aceste cuvinte spuse pe un ton vesel a primit un răspuns neașteptat: „Mă tem că starea dumneavoastră este mai rea decât credeți. Permiteți-mi să vă pun o întrebare.

Să presupunem că ar trebui să muriți. Care este situația sufletului dumneavoastră?” – „O, nu voi muri. Curând mă voi scula iar - și apoi acasă! – Tocmai când dumneavoastră intrați în salon, mă gândeam că dacă voi fi din nou acasă, voi începe o viață nouă, așa creștină ca părinții mei.” Dar J. C. M. a răspuns: „Dar poate n-o să mai fiți niciodată sănătos. N-ar fi mai bine să vă întoarceți acum la Dumnezeu?” – Acum subofițerul s-a supărat; sprijinindu-se pe cotul stâng, cu mâna dreaptă a arătat spre ușă și a spus: „Vedeți ușa?” „Da!” „Bine, ieșiți afară și să nu mai îndrăzniți să vorbiți cu mine despre asemenea lucruri. Dacă o veți face, voi spune medicului. Atunci se va avea grijă să nu mai veniți absolut deloc pe aici.” J. C. M. a știut să evalueze gravitatea acestei amenințări și s-a întors să plece: „Bine, voi pleca, dar există ceva ce nu-mi puteți interzice.” „Ce este aceea?” a întrebat subofițerul aproape provocându-l, evident ferm hotărât să i-o interzică dacă ar putea. „Păi, dacă vreți să mă împiedicați să vorbesc cu dumneavoastră despre Dumnezeu, nu mă puteți totuși împiedica să vorbesc cu Dumnezeu despre dumneavoastră. Mă voi ruga pentru dumneavoastră.” „O, aceasta puteți s-o faceți, dacă vă face plăcere”, a răspuns el culcându-se, vizibil ușurat că – după părerea lui – nu era ceva mai grav. Ce puțin cunoștea puterea rugăciunii și chiar mai puțin cunoștea binecuvântarea pe care „Dumnezeul oricărui har” o pregătise pentru el ca rod al rugăciunilor părinților lui credincioși. J. C. M. l-a părăsit pe bolnavul încăpățânat, convins că această vizită în spital nu fusese zadarnică. În acea seară Georg C... a fost subiectul rugăciunilor serioase, unanime ale câtorva soldați credincioși, care obișnuiau să se adune adesea în Ch.; aceștia au hotărât să-l mai aducă pe bolnav înaintea lui Dumnezeu acasă, individual, în rugăciune.

Acum poate chiar caporalul să povestească în continuare: „Două zile mai târziu am vizitat iar spitalul. Când am ajuns în salonul în care zăcea Georg C..., am putut să văd deja prin ușa deschisă distrugerea pe care boala o cauzase la el de alaltăieri încoace. Dar ținând seamă de ultimele lui cuvinte, nu i-am adresat nici o vorbă. Ochii ni s-au întâlnit. Poate mi-a citit în priviri îngrijorarea și mila pentru el. În orice caz, am citit în ochii lui rușinarea pentru cele petrecute. Am așteptat tăcând. În cele din urmă a spus cu voce tremurândă: „Vă rog, veniți mai aproape!” Am pășit bucuros spre el. Cu lacrimi în ochi a spus: „Vreți să mă iertați pentru ce v-am spus alaltăieri?” La întrebarea mea despre cum se simte a răspuns: „Foarte rău! Mă tem că, într-adevăr, trebuie să mor și nu sunt pregătit să mă întâlnesc cu Dumnezeu. Rugați-vă pentru mine!” „M-am rugat atunci pentru dumneavoastră; mulți s-au rugat pentru dumneavoastră; Dumnezeu ne va asculta rugăciunile.” Am rămas o vreme la el și m-am străduit să-i arăt din Scriptură calea mântuirii, în timp ce citam texte peste texte, numai versete care și-au dovedit puterea dumnezeiască cu mine și cu alții, dar la el au rămas fără efect.

În acele zile am fost de multe ori la acest pat de suferință. Am făcut ce am putut, dar totul părea zadarnic. Regretul că în dimineața aceea mă tratase așa de brutal, părea că-i dă cel mai mult bătaie de cap, cu toate că m-am străduit să-i arăt că era ceva iertat și uitat. În sfârșit, într-o dimineață i-am găsit fața strălucind de bucurie. Nu era nici o iluzie – era bucuria unui suflet odihnindu-se în pacea cu Dumnezeu. „Ei, ce s-a întâmplat?” am întrebat. „**Sunt fericit, foarte fericit**”, a răspuns el. „**Sunt mântuit și știu că sunt.**” „Cât mă bucur să aud aceasta! Dar cum s-a petrecut?” „În noaptea trecută am avut un vis. În vis, în chinul meu sufletesc am privit în sus, când deodată au apărut pe cer cuvintele cu litere de foc, aurii: „**Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit.**” Cuvintele păreau să ardă chiar din cer și exact în sufletul meu. Pe când încă priveam la ele neclintit, s-a apropiat de mine un înger și mi-a spus blând: „Georg, crezi lucrul acesta?” „Da,” a continuat cel grav bolnav radiind, „**sunt mântuit, am siguranța din Cuvântul lui Dumnezeu că sunt mântuit.**”

Este scris: „Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică.” (1 Ioan 5,12-13). Această siguranță s-a văzut aici. Georg tânjea acum să plece și să fie împreună cu Hristos. N-a trebuit să aștepte mult. Într-o dimineață, foarte curând după această vizită am găsit gol patul din colț. „A plecat acasă?” l-am întrebat pe îngrijitor. „Da,” a răspuns el, „a

decedat către ora unu azi dimineată.” „Cum a murit?” „În pace adâncă, foarte fericit. Puțin înainte de a deceda a privit în sus și a spus: „Acum totul este bine!” „Da,” mi-am zis, „acum totul este bine. Ești la Hristos, ceea ce este cu mult mai bine.”

Ce triumf al harului! Acest fiu ușuratic al unor părinți credincioși a fost mântuit cu deplină siguranță! Cât de prețioasă este această fericire liniștită, neîmpărțită a unui păcătos mântuit la poarta veșniciei! Ei bine, prietene, este voia harului Domnului ca tu să găsești această fericire, această pace liniștită **acum**, în zilele de sănătate. **În cea mai mare măsură este puțin probabil că ai putea-o găsi pe patul morții.** Adu lista lungă, întunecată a păcatelor tale, crezând, la picioarele lui Isus, ca să primești ce i-a fost dăruit acestui subofițer: **o ștergere completă a tuturor petelor din trecutul tău, o intrare liberă la tronul harului!** Apoi poți să spui: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și iertarea, prin credință, în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5,1-2).

Nr. 19 CE SE AFLĂ ÎN SPATELE MĂȘTII TALE?

„Nu mai înmulțiți cuvintele voastre de îngâmfare,
să nu vă mai iasă din gură cuvinte de mândrie,
căci Domnul este un Dumnezeu care știe totul
și toate faptele sunt cântărite de El.” (1 Samuel 2,3)

La marile baluri mascate care sunt organizate în timpul carnavalului, se obișnuiește ca după miezul nopții să vină un moment în care toți cei prezenți își dau măștile jos. Atunci: regii, tâlharii, marinarii travestiți, prințesele, fetele de pescar mascate și așa mai departe, arată cine sunt. Ce surprize remarcabile sunt atunci! Mulți observă deodată că în spatele măștii era un cu totul alt om decât au crezut.

Lumea din jurul nostru seamănă cu un asemenea bal mascat. Majoritatea oamenilor se arată într-o travestire. Cine sunt ei cu adevărat în ochii lui Dumnezeu, cum arată în viața, în inima și în conștiința lor, este ascuns. Dar așa cum la balul mascat vine ceasul demascării, tot așa vine și pentru toată această lume de oameni în care trăim. Acolo, în sala iluminată festiv, fețele se descoperă în muzica gălăgioasă și mulți râd și glumesc. Nu așa va fi în ziua în care va avea loc pentru toată lumea de păcătoși despărțită de Dumnezeu, descoperirea adevărului vieții ei. O seriozitate foarte mare, o liniște solemnă vor fi în fața tronului Aceluia cu care avem de-a face, în fața căruia totul este gol și descoperit. În spațiul nemărginit se va înțelege orice cuvânt, se va auzi orice nume. Aici vor avea sfârșit toate artele simulării; căci Judecătorul și Suveranul sfânt de pe marele tron alb are ochi ca para focului; ei scrutează până în străfunduri. Aici toți trebuie să pășească în lumina adevărului. Ce revedere pentru aceste persoane care râdeau odinioară în zilele carnavalului, în beția plăcerii – aici vor avea parte de dezvăluirea tuturor tainelor lor.

În fiecare an, în zilele carnavalului sunt publicate în ziare tot felul de accidente zguduitoare și evenimente de avertizare, dar acestea nu-i împiedică pe oameni ca în anul următor, când se apropie iar vremea, să facă aceleași prostii ca înainte. În afară de aceasta au un dascăl inventiv, pe stăpânul acestei lumi, care în fiecare an le împopoțonează oaspeților lui păcăliți, lucrurile vechi și banale - în haine noi. Așa cum de Crăciun, pentru copii, păpușile vechi se îmbracă altfel sau vechiului căluț de lemn i se dă un aspect nou printr-un căpăstru nou și o coadă nouă, ca să se bucure copiii, tot așa și satan, dumnezeul veacului acestuia, lustruiește ca noi vechile lui păpuși și căluți de lemn, pentru copiii lui. Ei chiuie, strigă și cântă de bucurie și se lasă convinși de bunăvoie de către marele înșelător, că el, într-adevăr, le-a dat ceea ce este cel mai frumos din câte ar putea să existe.

Sărmanii oameni privesc în frenezia generală totul numai ca subiect de glumă și de râs: pe satan, iadul, pe Dumnezeu, judecata și veșnicia. Totul este jertfit idolului buneii dispoziții. Aroganța oamenilor nu cunoaște limite în acest domeniu. Da, mult lăudata bună dispoziție dă naștere la flori și roade îngrozitoare.

S-a întâmplat într-un oraș portughez, după ce regele din Portugalia a fost ucis mișelește, că la un alai de carnaval a fost prezentată teatraluciderea regelui. Tânărul care juca rolul ucigașului s-a dedicat rolului său cu atâta zel orb, încât l-a împușcat pe fratele lui, care juca rolul regelui. Când a observat ce a făcut, și-a luat singur viața.

Dar oamenii nebuni ai carnavalului nu se lasă reținuți în nici un fel prin asemenea evenimente. Satan, marele înșelător, îi mână mai departe pe drumul aroganței. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre astfel de oameni: „Dar aceștia, ca niște animale fără minte, din fire sortite să fie prinse și nimicite, batjocorind ce nu cunosc, vor pieri în însăși stricăciunea lor și își vor primi plata pentru nedreptatea lor. Fericirea lor este să trăiască în plăceri ziua, în amiaza mare. Ca niște întinați și pătați, se dedau la plăcerile lor”. (2 Petru 2,12-13). În afară de aceasta, din știri ca cele care urmează mai jos ne putem da seama cum stă treaba în case și în familii: casele urbane de amanet din München nu mai primesc de câteva săptămâni paturi în amanet, pentru că spațiile disponibile deja sunt pline și mai ales pentru că nu se vrea nici o înlesnire a nechibzuinței din timpul carnavalului. Perioada de așteptare pentru paturi durează până la terminarea carnavalului.

Această extraordinară înșelăciune a zilelor hazlii și a exuberanței se întinde ca o epidemie asupra globului pământesc. – Mulțimea nu se lasă oprită. **Dar poate te lași tu oprit**, dacă ți se dă la o parte perdeaua care ți-a acoperit până acum veșnicia. Așa că apropie-te și privește-i pe aceiași oameni, care astăzi în costume cu măști și haine de bufoni nu mai știu ce să facă de atâta veselie nestăpânită. În ziua judecății va fi strigat acolo numele aceluiași om și va fi citită realitatea din cărțile lui Dumnezeu: Dumnezeu l-a binecuvântat cu sănătate și cu multă binefacere, dar el a devenit un batjocoritor. El a putut să fie așa de debordant de vesel și a avut bani destui pentru distracția de la masa lui din cârciumă. Dar mama lui bătrână ședea acasă în nevoie. Ea a scos-o la capăt de-a lungul anilor cu multă osteneală și lipsă, ca să-și crească, să-și aprovizioneze și să-și doteze fiul. Dumnezeu i-a numărat lacrimile și suspinele. De câte ori nu și-a rugat fiul să renunțe la exuberanță și la cârciumă! Toate acestea vor fi citite în acea zi din cărțile lui Dumnezeu, dar și ceea ce a făcut acest prieten vesel pe căile desfrâului, ale ademenirii, ce a făcut după aceea, după ce o femeie devotată și harnică a devenit a lui, după ce i s-au născut copii pentru care a avut responsabilitate – cum a râs, a glumit și s-a distrat în timp ce acasă curgeau lacrimi.

Vinovatul va sta acolo și la întrebarea Judecătorului sfânt: Este aceasta adevărat? va trebui la fiecare nouă acuzație să se declare singur vinovat. Căci cărțile judecății conțin documente exacte: fără greșeli, fără erori și în ele nu este nimic uitat. O, zi înfiorătoare în care vor cădea măștile și adevărul păcatului va fi dezvăluit fără menajamente pentru judecata dreaptă! De aceea este scris: „Nu mai înmulțiți cuvintele voastre de îngâmfare, să nu vă mai iasă din gură cuvinte de mândrie, căci Domnul este un Dumnezeu care știe totul și toate faptele sunt cântărite de El.”

Ești pregătit să pășești în fața acestui Judecător sfânt? Dacă ai participat la veselia și la agitația exuberantă a lumii, nu știu, dar că trebuie să apari în fața Judecătorului sfânt, aceasta o știi; **aceasta o știi și tu** – conștiința ta ți-o mărturisește. Chir dacă n-ai procedat ca acel chefliu fără scrupule, ești prin inima ta nerecunoscătoare, egoistă, prin viața ta care n-a întrebat de Dumnezeu și de dragostea lui Isus, un om vinovat, un vrăjmaș al lui Dumnezeu, un rob al stăpânului acestei lumi.

Ce vei face? Auzi: S-a arătat un Salvator care poate să-ți preschimbe judecata în har. **A venit din ceruri Isus, Împăciuitorul pentru păcătoșii vinovați. El a venit pentru tine.** Orice ai fi greșit, oriunde te-ai fi rătăcit, dacă ai slujit lumii și poftelor ei – Fiul lui Dumnezeu a luat blestemul păcatului tău asupra Lui prin suferințele Lui amare și prin moarte.

În drumul Lui de la iesle până la cruce n-au fost veselie și strigăte de bucurie, nu, a fost un drum de suferință, de ocară, de umilință. Acolo pe cruce, înconjurat de întuneric, El a purtat judecata pentru vina ta, până a rostit victorios: „S-a sfârșit!” El vrea să te mântuiască și pe tine, te caută și pe tine! Vrei să-L slăvești, crezând? Înțelege această veste salvatoare: „Pedeapsa care ne dă pacea era peste El”! Adu-I sfântului tău Mântuitor petele tale, delictele conștiinței vieții tale, lasă-te cu tot ce ai și ești în mâinile Lui; astfel vei găsi la El iertare și pace, o viață cu totul nouă. Cine-și aduce păcatul la Isus în timpul de acum, cerând har, va găsi iertare deplină; el nu va sta acolo printre cei vinovați în fața tronului Judecătorului – vina lui a fost ștersă cu sângele Mielului lui Dumnezeu. **Dumnezeu nu mai vrea să-Și amintească de ea.** – Nu-ți mai amuți conștiința cu plăcerea trecătoare; ai nevoie de ceva mai bun: pace cu Dumnezeu, har și viață. Isus te așteaptă - El vrea să ți le dea.

Nr. 20 DIN NEFERICIRE

„Să se lase cel rău de calea lui și omul nedrept
de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul,
care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru,
care nu obosește iertând.” (Isaia 55,7)

„Să te ocrotească Dumnezeu! Ar fi fost așa de frumos! Să te ocrotească Dumnezeu! N-a fost să fie!” – așa jalește și cântă lumea când își vede speranțele distruse. Multele dezamăgiri pe care le aduce viața se formulează într-o expresie scurtă, semnificativă: „**Din nefericire!**”

Din nefericire, X., care avea așa de multe calități prietenoase, n-avea nici o înclinație pentru munca asiduă, dar avea foarte multă înclinație să facă pe marele domn și să trăiască mai presus de mijloacele lui materiale. Nu ducea lipsă de intenții bune pentru a schimba aceste două laturi ale caracterului său, din întunecoase în luminoase. **Din nefericire**, la momentul potrivit glasul conștiinței lui era permanent amuțit de influența lumii. Așa că în decursul anilor care au zburat repede, **din nefericire** drumul vieții lui n-a mers în sus, ci în jos și **din nefericire**, în loc să fie bucuria bătrânei lui mame, a devenit tot mai mult și mai mult un copil problemă. **la seama ce spune Cuvântul lui Dumnezeu** și atunci te vei cruța de o asemenea „**Din nefericire!**” „Du-te la furnică, leneșule, uită-te la căile ei și fii înțelept. Ea n-are nici căpetenie, nici supraveghetor, nici stăpân, totuși își pregătește hrana vara și strânge provizii în timpul secerișului. Până când vei sta culcat, leneșule? Când te vei scula din somnul tău? Să mai dormi puțin, să mai ațipești puțin, să mai încrucișezi puțin mâinile ca să dormi! Și sărăcia vine peste tine ca un hoț, și lipsa, ca un om înarmat” (Proverbe 6,6-11).

Și doamna N. avea un fiu care putea munci bine, numai să fi vrut, dar **din nefericire** nu voia. Bătrâna lui mamă l-a lăsat pe fiul leneș și risipitor să-i ceară economiile; **din nefericire** i le-a dat și și-a dat și mobila, pe care fiul a amanetat-o în parte. Astfel a ajuns mama, **din nefericire**, în sărăcie și nevoi – **fiul, în închisoare!** Ar fi putut fi altfel; fiul ar fi putut să-și fructifice mai bine aptitudinile bune și meseria învățată de croitor, ar fi putut să-i pregătească mamei o bătrânețe fără griji – dar, **din nefericire**, mama și-a răsfătat fiul din tinerețe și a cedat încăpățănării lui. **Din nefericire** n-a luat seama la **Cuvântul lui Dumnezeu**, care spune: „Cine cruță nuiaua urăște pe fiul său; dar cine-l iubește, îl disciplinează îndată” (Proverbe 13,24).

Din nefericire, domnul Y., pentru că a vrut să-și mărească venitul anul, s-a băgat în speculații de bursă în ciuda avertizărilor prietenilor cu experiență. **Din nefericire** a pierdut mulți bani și prin aceasta, buna și solida lui firmă a fost lipsită de mijloacele necesare, a ajuns în

ruină, problema s-a terminat cu falimentul. Dacă ar fi luat seama la **Cuvântul lui Dumnezeu**, ar fi fost scutit de acest „din nefericire”, căci acolo scrie: „Evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig. Căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem cu ce să ne hrănim și cu ce să ne acoperim, ne va fi de ajuns. Cei care vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în cursă și în multe poftes nebune și periculoase, care cufundă pe oameni în ruină și în distrugere” (1 Timotei 6,6-9).

Din nefericire, acea fiică plină de speranțe și veselă a intrat într-o relația amoroasă cu bărbatul tânăr pe care l-a cunoscut pe ringul de dans. **Din nefericire** a crezut toate promisiunile lui. Dar când a trebuit să-i împărtășească într-o zi că rușinea ei va deveni vizibilă în fața părinților ei și a lumii întregi, el a dispărut subit. Atunci sărmana creatură părăsită a rătăcit într-o noapte, în gerul iernii, cu gânduri de sinucidere în jurul podului de peste Rin din B. – n-a fost nici un om care să se îndure de ea. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, a făcut să întâlnească pe această cale creștini, care i-au vestit îndurarea și harul lui Dumnezeu. Ea a găsit pace și iertarea vinei ei, a devenit fericită – Isus a transformat această „**din nefericire**” a căderii ei, într-un „**cu toate acestea**” al harului Său. Și aici s-a împlinit un **cuvânt al lui Dumnezeu**: „Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ce se vede azi” (Geneza 50,20).

Cine poate să enumere miile de ocazii în care omul se plânge cu cuvintele „**din nefericire**” în legătură cu alți oameni, cu vicisitudinile vieții! Am putea picta un tablou: o siluetă posomorâtă a cărei haină inițial brodată bogat cu aurul nădejdilor strălucitoare este pătată și ruptă, ochii sunt umezi de lacrimi și fața plină de durere, cerul este întunecat; departe, în umbrele serii dispar nădejdea și fericirea; zadarnic întinde această figură tristă mâinile după ele. Pictorul ar putea să scrie sub acest tablou cuvintele „**Din nefericire!**” Mulți privitori ar recunoaște în această reprezentare amintirile speranțelor lor spulberate, ale ocaziilor lor pierdute, ale planurilor lor eșuate și ale anilor iroșiți. – Unele biografii poartă într-o măsură deosebită întipărirea dureroasă de „**din nefericire**”. De exemplu, dacă treci printr-o închisoare, deasupra fiecărei uși de celulă este această inscripție: „**Din nefericire!**”

Dar oare acest cuvânt fatal nu-și găsește reprezentarea și întrebuințarea decât acolo unde intră în viață sărăcia, mizeria, nenorocirea familiei? Ah, nu! Nu l-a creat Dumnezeu pe om după chipul lui Dumnezeu, ca stăpânitor, ca să fie un locțiitor al lui Dumnezeu pe acest pământ? N-a fost pentru Adam și Eva pregătit în Paradis un loc în care cuvintele „**din nefericire**” erau necunoscute? Firește că în Paradis n-au curs decât lacrimi de bucurie. Dar apoi a venit marele „**din nefericire**”, care a răsunat ca dangătul unui clopot mortuar prin secolele neamului omenesc. **A venit păcatul** și omul, devenit păcătos, a plecat de pe preafericitele pășuni ale Paradisului, pe ogorul plin de spini și măracini, pe care suntem toți născuți și trăim. De atunci pământul a fost o vale a păcatului, a morții și a lacrimilor. Păcat, suferință, moarte peste tot, în palate și în colibe, într-adevăr din nefericire! Ce istorie a imperiilor și popoarelor apuse, a dorințelor și a planurilor distruse, a vieților stricate! Ah, și mai există încă un alt loc în care această durere va deveni o tânguire veșnică – este locul întunericii și al văpăii de foc, destinația vieții păcătoșilor neîmpăcați.

Ce jale, ce durere pentru oamenii a căror viață sfârșește în depărtarea veșnică de Dumnezeu! Unul însă a văzut cu îndurare dumnezeiască puhoiul celor pierduți: a fost **Isus, Fiul lui Dumnezeu, Domnul slavei**. Dragostea L-a determinat să coboare; a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. El S-a dat pe Sine Însuși ca garant pentru cei vinovați, la moarte de cruce. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16). Dumnezeu deschide larg poarta mântuirii. El îi cheamă pe cei fără pace, pe cei împovărați de vină, pe cei deznădăjduiți.

„Căutați pe Domnul cât timp se poate găsi; chemați-L cât timp este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nedrept de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând.” **A venit un Salvator care vrea să transforme în viața oricărui om tonul plângător al expresiei „din nefericire”, într-un strigăt de mulțumire și de bucurie, într-o viață de nădejde și de pace.** La El este tămăduire pentru orice pagubă, salvare din orice nevoie și vină.

Dar **din nefericire**, cetele de oameni trec indiferenți pe lângă acest Mântuitor salvator. **Din nefericire**, cuvântul Evangheliei răsună zadarnic pentru miile de oameni - **fă să nu fie zadarnic pentru tine!** Pune vina trecutului tău, prezentul și viitorul tău, tot ce este al tău în mâinile salvatoare care se întind spre tine. Vino astăzi la acela care te caută, te cheamă și te iubește și scapă, cât mai este ziua harului, de acel veșnic strigăt de jale care se înalță la porțile iadului. Voia lui Dumnezeu nu este ca tu să sfârșești acolo, ci vrea ca viața ta să se preschimbe încă astăzi într-o cale a nădejzii, a bucuriei și a recunoștinței. Atunci va fi șters orice **„din nefericire”** și în locul lui Domnul va scrie deasupra vieții tale: **„Binecuvântat și spre binecuvântare!”**

Nr. 21 SEMĂNATUL ȘI SECERATUL

**„Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă batjocorit”.
Ce seamănă omul, aceea va și secera.” (Galateni 6,7)**

Un bărbat zăcea pe patul morții în chinurile conștiinței. Viața lui trecută stătea înspăimântător în fața ochilor lui și îi amintea de păcatele lui, dar înainte de toate era groaznic pentru el că i-a călăuzit pe atâția alții spre rău. În spaima lui de moarte striga: **„O, influența pe care am avut-o asupra altora, de s-ar putea strânge laolaltă și să se îngroape odată cu mine!”** Dorință zadarnică! Mai degrabă am putea aduna laolaltă boabele de sămânță spulberate în toate direcțiile, ale unei ciuperci otrăvite, decât să rechemăm și să anulăm răul pe care l-am răspândit.

Toate vorbele și scrisorile noastre, căile și faptele noastre, exemplul și influența – totul este un semănat, totul aduce un secerat. Toți bețivii cu viața lor ruinată, cu nevestele lor nefericite și palide, cu copiii lor bolnavi și flămânzi fac parte din recolta prietenilor veseli și a birtașilor prietenoși, care i-au încurajat cândva să bea. Acolo, în odaia birtului a fost semănatul și s-a petrecut printre râsete și glume. Dar ce plin de lacrimi este seceratul! – Femeile nefericite care trăiesc din rușinea imoralității, dintre care marea majoritate pier în anii tineri din cauza bolilor venerice, fac parte din secerișul acelora care le-au ademenit cândva. Ce realitate zguduitoare! Semănatul s-a petrecut în mrejele voluptății – seceratul este în: rușine, lacrimi, mizerie, nenorocire. Dar toate acestea sunt numai snopii recoltei din lumea aceasta – ce va aduce secerișul veșnic? Când conștiința care se trezește îi strigă păcătosului vinovat: „Ce ai făcut?”, atunci ea mărturisește în același timp: Faptele tale îți vor aduce o recoltă. Este scris: „Dar cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu” (Romani 2.5).

Semănatul și seceratul pe ogorul pământesc nu sunt decât o imagine, o pildă a realităților veșnice. Dar știe oricine că secerăm ce am semănat. Cine a semănat secară, nu se așteaptă să secere cartofi, ci secară – fii convins, omule, că și tu vei secera în veșnicie **ceea ce** ai semănat, nimic altceva. Cuvântul lui Dumnezeu spune foarte exact: „Căci ce seamănă omul, aceea va și secera.” Înțelege toată însemnătatea acestui cuvânt! Fă-ți timp să privești la viața ta de până acum. **Ce ai semănat până astăzi? Ce vei secera?** Satan se străduiește zelos să-i înșele pe oameni. Pe unul îl minte: Din faptele tale de pe pământ nu rezultă nici un seceriș; odată cu

moartea se termină totul! Pe ceilalți îi învață că vor trăi în veșnicie, vor secera: har, pace, slavă, chiar dacă pe pământ au trăit în păcat, înstrăinare de Dumnezeu și egoism. Dumnezeu strigă în toată această înșelăciune: **„Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit!”**. Cine se înșeală în acest punct, în ceea ce privește semănatul și seceratul, acela se înșeală cu o eroare ireparabilă; despre el Cuvântul lui Dumnezeu spune: **„V-ați înșelat singuri în sufletele voastre”** (Ieremia 42,20). Ziua secerișului, ziua veșniciei va veni, va veni pentru întreaga omenire, **va veni pentru tine!**

Fiul lui Dumnezeu s-a comparat pe Sine cu un semănător, care a presărat boabele de sămânță ale vieții veșnice în inimile oamenilor. Semănător minunat, al cărui drum pământesc a mers de la ieslea din Betleem până la crucea de pe Golgota. Sămânță minunată de: har, iertare, mântuire, mângâiere, pace și viață veșnică, presărată peste mileniile acestui puhoi de oameni care cutreieră pe pământ. În acest puhoi de oameni ești și tu, prietene!

Dar vai, alături de Domnul slavei pășește un alt semănător – satan, stăpânul și dumnezeul acestei lumi. El seamănă în inimile oamenilor sămânța tăgăduirii lui Dumnezeu, a poftei carnale, a adorării banilor, a neloyalității, prin: exemplu, cuvinte, cărți, tablouri, teatre și ziare. În zilele noastre s-au făcut două descoperiri deosebite pentru masele largi ale poporului nostru, pentru a presăra sămânță rea în inimile oamenilor. Acestea sunt **cinematografele care apar peste tot și romanele de colportaj**, două lucruri în aparență nevinovate, care împrăștie în viața poporului nostru o sămânță oribilă. Aceste două invenții se completează, își aparțin una celeilalte. În cinematografe este prezentat același lucru care este povestit în romanele de groază: fapte sângeroase, răzburare, adulter, ademenire, adâncimi ale viciului, brutalitate. Reprezentațiile din aceste sute de cinematografe din orașele germane mari și mici se succed zilnic în reluări nesfârșite – fiecare dintre acestea seamănă în inimi murdăria păcatului și acte de violență. Acești criminali, detectivi, adulteri apar spectatorului fără opinie ca eroi și trezesc în el întrebarea: Nu vrei și tu să faci lucrul acesta?

Cinematografele se fălesc public cu titlurile lor, - dar romanele de groază fac o lucrare ascunsă, despre a cărei întindere numai puțini oameni își fac o idee. Poporul german cheltuiește anual milioane pentru această literatură senzuală. Aceste milioane sunt plătite numai în monede de zece pfenigi, de către tinerii de ambele sexe, ba chiar de către copiii de școală. Câte unul dintre aceste romane are mai mult de 100 de caiete; aceste caiete se numesc acum **„Nick-Carter”**, după un vestit roman american sângeros, de groază.

Acest puhoi de murdărie a răzbit de mult dincolo de marile orașe și a inundat toată țara, până în sate. Într-un sat în apropiere de Pf., învățătorul le-a luat într-o săptămână cam 50 de caiete elevilor săi de 9-10 ani, care erau cumpărate chiar în sat; un muncitor a preluat acolo activitatea de răspândire a tipăriturilor. Ce semănat în masă se face în poporul nostru! Recolta este deja adusă înăuntru. Dezbaterile judiciare dovedesc că o mare parte a atacurilor tâlhărești din tren, a acțiunilor de tâlhărie și furt ale tinerilor infractori sunt consecința directă a fanteziei juvenile otrăvite prin romanele de groază și sânge. O dovadă frapantă a acestor efecte se putea citi acum câțeva vreme într-un ziar austriac:

Subofițerul Alexander T. și muschetarul Peter S., din al 46-lea regiment unguresc de infanterie, s-au îndepărtat nu de mult de unitatea lor militară, luând cu ei 100 de cartușe de război. Cei doi tineri, care își petreceau orele libere aproape exclusiv cu citirea caietelor „Nick-Carter”, intenționau să formeze o bandă de tâlhari și sperau să câștige celebritate în toată țara, în calitate de conducători ai ei. La Szeged s-au întâlnit cu un fermier pașnic, pe care l-au omorât și l-au jefuit. După acest început în meșteșugul de tâlhar, subofițerul a vrut imediat să facă o faptă deosebit de abilă și i-a propus tovarășului său să atace un han izolat de pe marginea drumului, pe timp de noapte, să-i omoare în paturile lor pe călătorii care au tras acolo și să-i jefuiască. Soldatul n-a avut curaj pentru aceasta și amândoi au ajuns la ceartă. Atunci subofițerul s-a sinucis, în timp ce camaradul lui a fost ridicat de jandarmi. Întemnițatul a specificat că împreună

cu tovarășul lui au mai omorât doi săteni în afară de acel fermier, iar obiectele furate le-au pus bine într-o ascunzătoare de la graniță. Poliția a început imediat să facă săpături la locul desemnat. În afară de o mare sumă de bani în numerar, a fost găsit un depozit întreg de ceasuri de aur, așa că fără îndoială că mult mai multe vieți omeștești decât trei au căzut victime monștrilor. Când S. a fost dus încătușat la Szeged, bătrâna lui mamă l-a întâmpinat. Ea s-a aruncat la pământ plângând tare și a cuprins genunchii fiului ei criminal.

Toate acestea sunt numai aspectele pământești care par să dispară în fluxul curgerii vremii. Dar n-au dispărut; există un seceriș veșnic din viața tuturor oamenilor. Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? „Dumnezeu va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Și anume: va da viața veșnică celor ce prin stăruința în bine caută slava, cinstea și nemurirea; și va da mânie și urgie celor ce din duh de gâlceavă se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire” (Romani 2,6-8).

Există o cale pentru păcătosul vinovat de a scăpa de secerișul veșnic al păcatelor lui? Da, lăudat fie Dumnezeu, Unul a venit din cer pe pământ, Isus Hristos, **pentru a lua asupra capului său nevinovat secerișul blestemului fiecărui păcătos care crede**. Isus a secerat pe cruce recolta ta atunci când a luat asupra Lui judecata lui Dumnezeu, ca garant și El ți-a dăruit **ție secerișul Lui, bucurie veșnică și pace cu Dumnezeu – dacă ceri adăpost la El, crezând, dacă chemi cu sinceritate Numele Lui**. Cine aduce la Isus, Mântuitorul prezent și viu, crezând, sămânța de vină pe care a împrăștiat-o în anii lui trecuți, acela primește certitudinea preafericită: secerișul blestemului a fost îndepărtat – Isus a purtat blestemul tău. O, adu-I cu încredere supusă tot trecutul tău împovărat de vină, anii tăi pierduți acestui mare Salvator – atunci totul va fi bine pentru totdeauna, căci despre El este scris: **„S-a făcut blestem pentru noi”** (Galateni 3,13).

Nr. 22 ESTE SĂNĂTATEA BUNUL CEL MAI DE PREȚ?

„Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel care-ți zice: „Dă-Mi să beau”, tu ai fi cerut de la El și El ți-ar fi dat apă vie.” (Ioan 4,10)

Ce prețios este darul de a putea sluji și lucra cu mădulare sănătoase și cu minte sănătoasă! Acesta este bunul cel mai valoros pentru marea mulțime a oamenilor, pe care și-l iau în viață cu ei. Pierderea sănătății transformă toată existența unui om, îi frânge speranțele și dorințele, îl face povară în loc de ajutor pentru alții și îi aduce zile și nopți de dureri și de griji. Dacă ai distrus sănătatea altora – ce responsabilitate! Dacă ai păstrat sănătatea altora cu ajutorul lui Dumnezeu – ce privilegiu! Dar **cine dă acest mare bun? Și cine-l singurul care poate să-l mențină? Acest mare dătător și păstrător este numai Dumnezeu**, acel Dumnezeu de care majoritatea oamenilor nu întreabă, pe care mulți Îl declară detronat. După părerea lor numai medicul este acela care poate să restabilească sănătatea pierdută. De fapt, știința medicală a adus rezultate demne de admirat. Au fost descoperiți agenții patogeni, baciliile multor boli mortale, de exemplu ai holerei, ai tifosului și au fost găsite leacurile pentru combaterea lor. A fost învins prin injecții substanța patogenă care se găsește în sânge, Compoziția sângelui bolnavului este analizată cât mai exact. Pe segmentele dureroase se face radioscopie cu raze Roentgen și oasele rupte și corpurile străine din interiorul corpului sunt fotografiate. Interiorul ochiului și al urechii sunt observate prin reflectare cu lumină electrică. Există băi de soare, de aer și de apă, radioterapie și băi galvanice; și în plus armata nenumărată a medicamentelor. La acestea din urmă se adaugă un mare număr de tonice și suplimente alimentare verificate medical, care sunt produse în fabrici speciale. Dar mai mare și mai demnă de admirație decât acestea este măiestria chirurgicală a medicilor. Nu mai este deloc extraordinar ca unui om să i se deschidă abdomenul pentru a i se tăia din stomac o parte bolnavă. La un bolnav s-a găsit că ieșirea din stomac în intestin este situată prea sus și este

prea strâmtă. Profesorul a deschis abdomenul bolnavului, a făcut o nouă deschidere într-un loc mai jos, în stomac, apoi a legat intestinul cu ieșirea nou făcută. Problema a reușit, omul putea mânca și digera fără dureri.

În fața unor asemenea succese, majoritatea oamenilor L-au șters pe Dumnezeu din calculul lor și au pus în locul Lui știința medicală. Cât de repede uită omul în mândria lui că tot ce îi reușește și cunoaște Îi datorează lui Dumnezeu. „Eu sunt Domnul care a făcut toate aceste lucruri; care singur am desfășurat cerurile; care prin Mine Însumi am așternut pământul. Eu zădărnicesc semnele mincinoșilor și-i fac nebuni pe ghicitori; îi întorc înapoi pe cei înțelepți și fac din cunoștința lor nebunie.” (Isaia 44,24-25.) De mai multe mii de ani omul cercetează edificiul minunat al corpului omenesc. În ciuda tuturor succeselor, el este încă la începuturile cunoașterii - și totuși – el se crede mai presus de Acela care a creat această operă minunată.

Sănătatea este în realitate un bun nespus de mare, un dar prețios, pentru care zilnic trebuie să mulțumim din nou – **dar nu bunul cel mai de preț**. Oare nu există bunuri pământești pe care le prețuim mai mult decât sănătatea? Ne jertfim bucuria viața și sănătatea pentru împărat și imperiu, pentru că o patrie liberă este un bun mai mare decât sănătatea fiecărei persoane în parte. Mai există și alte bunuri pământești pe care le considerăm mai valoroase decât propria sănătate, de exemplu: copii reușiți, ascultători, o soție devotată, iubitoare, un nume nepătat. Dar înainte de toate lucrurile există un bun care este cu mult mai valoros și mai prețios decât sănătatea plăcută: este **pacea cu Dumnezeu, înfierea lui Dumnezeu, viața veșnică**.

Înțelepții antichității aveau ca ideal al vieții cuvântul: „**Mens sana in corpore sano**”, adică „**minte sănătoasă în corp sănătos**”. Dar oare sunt **fericiți** toți oamenii care merg la muncă cu o judecată sănătoasă și cu mădulare sănătoase? Câți nu zac în închisori cu o minte sănătoasă și corp sănătos! Dar poverile conștiinței lor și grijile fac ca această avere prețioasă a lor să li se pară nevaloroasă. Nu, prietene, oricât de mare ar fi acest bun al sănătății, **el nu ajunge pentru a fi fericit în timpul de acum și nici atât pentru veșnicie**.

Câte familii nu există unde soțul, soția și copiii sunt sănătoși, dar discordia și cearta, nemulțumirea și ura transformă casa într-un iad. În zilele noastre, cu toate că se face atât de mult pentru sănătatea oamenilor, cu toate că știința medicală face lucruri așa de mari, nu este marea mulțime tot mai nemulțumită? Cum vine aceasta? Îngrijirea medicală este pusă la punct pentru toți. Bolnavilor grav le stau la dispoziție în fiecare oraș spitalele moderne cu medici, îngrijitoare și săli de operație; copiii epileptici, debili mintal, infirmi sunt preluați de la familii și plasați în instituții regionale. Pentru orbi, pentru surdomuți există instituții speciale. O rețea de asistență milostivă este desfășurată peste tot poporul și toată țara noastră – **mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru ea!** Dar s-au împuținat grijile și vaietele de când se fac acestea? S-au înmulțit pacea, bucuria și mulțumirea sufletească? Departe de așa ceva!

Oare de ce n-au venit odată cu toate aceste binefaceri și îngrijiri - și pace crescândă, și bucurie crescândă în poporul nostru? Răspunsul este: multe cercuri s-au despărțit de Dumnezeu; teama de Dumnezeu și încrederea în Dumnezeu au fost aruncate ca balast de prisos, așa că oamenii merg înainte fără nădejde și fără pace, ca niște corăbii cărora le lipsește compasul. În viața și în inima lor arată așa cum arăta cândva pe acest pământ, înainte să răsune cuvântul Creatorului: „Să fie lumină!” Despre aceasta se spune: „Pământul era pustiu și gol; și întuneric era peste suprafața adâncului.” (Geneza 1,2.) Poate este acesta și cazul tău?

Domnul Isus i-a spus odinioară unei femei sărmane, care deși poate că era sănătoasă trupește, avea o viață nefericită, împovărată de vină și o conștiință încărcată: „**Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel care-ți zice: „Dă-Mi să beau”, tu ai fi cerut de la El și El ți-ar fi dat apă vie.**” Acest cuvânt trebuie spus și întregului nostru popor. Dacă L-ai recunoaște pe Isus, pe Fiul lui Dumnezeu, care a venit din ceruri pentru a lua vina păcatelor povara vinei, pentru a aduce pace în inimile și-n casele fără pace, - Isus ți-ar da un leac cu efecte

minunate. El numește acest leac „**apă vie**” și o dă oricărui păcătos care crede. Această apă vie, **Cuvântul lui Dumnezeu, Îl așează pe Fiul răstignit al lui Dumnezeu în fața ochilor inimii ca pe Mântuitorul lor.** El trezește conștiințele, face ochiul orb să vadă, pentru a recunoaște munții propriei vini și pentru a-L recunoaște pe Isus, marele Împăciuitor. El aduce mângâiere și pace în inimă, îi smerește pe cei mândri și trufași, îi face blânzi pe cei mânioși și mulțumiți pe cei cârtitori. El învață inimile păcătoșilor împăcați să-L recunoască pe Dumnezeu ca Tată și să accepte smeriți din mâna Lui tot ce aduce viața. El deschide poarta casei cerești a Tatălui pentru acela care mai înainte nu avea nici o nădejde și îi dă **siguranța harului lui Dumnezeu și a slavei veșnice.** Cine bea acest medicament al Doctorului ceresc va fi vindecat de boala incurabilă a păcatului său și primește bunul cel mai de preț: **viața veșnică**; el poate atunci să spună, într-adevăr: **Sunt fericit în Domnul!** Poți și tu să spui aceasta despre tine? Dacă nu, atunci trupul tău poate fi sănătos, dar sufletul tău este încă bolnav. Dar tu trebuie să te însănătoșești pentru timp și veșnicie. Adu toate poverile și durerile tale la Isus, la Domnul. El este aproape de tine, roagă-L și atunci El îți va da apa vieții veșnice.

Nr. 23 UN PROCES DE SENZAȚIE

„Adevărat, adevărat îți spun, că dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3,3)

În decembrie 1909 s-a ajuns la încheierea în ultimă instanță a unui proces ciudat. A fost vorba despre faptul că rudele contesei K. au contestat dreptul la moștenire al singurului fiu al contesei, născut târziu, ca și descendența lui legitimă. – Dacă acesta ar fi, într-adevăr, moștenitorul legitim, atunci i-ar reveni marile averi ale familiei K. din provincia Poznan. Este vorba despre o avere în valoare de multe milioane, cu castele mărețe, păduri întinse, mari întreprinderi agricole. Dar a fost stabilit de instanță că pretinsul conte tânăr este un copil fals, fiul nevestei unui cantonier. Presupusa naștere a acestui fiu și moștenitor se baza pe o înșelătorie realizată cu mare viclenie și îndrăzneală. Declarația de naștere la oficiul stării civile era falsificată. Normal că tocmai tânărul este cel mai păcălit. El a crescut ca și când ar fi fost moștenitorul născut legitim. El purta numele distins de contele K. Educația și obiceiurile lui au corespuns bogăției acestei familii. Funcționarii și servitorii îl priveau ca pe viitorul lor stăpân. Apoi, într-o zi, rudele au început procesul. S-au răspândit îndoieli: Băiatul acesta este, într-adevăr, contele K.? Tânărul se baza, firește, pe asigurările presupusei sale mame, că el este fiul ei născut legitim. Dar dezbaterile judiciare au înmulțit și au întărit bănuielile și cu cât se apropia verdictul procesului, cu atât mai mult trebuia să revină întrebarea temătoare: **sunt, într-adevăr, ceea ce spune numele meu?**

Ce spaimă, când a aflat deodată sentința tribunalului: **Nu ești copil și moștenitor!** Nu ai aici drept de cetățenie! Ai venit în această familie prin înșelăciune, prin certificat fals. Porți un nume la care nu ai nici un drept. Niciodată nu va uita acest tânăr ce speranțe strălucite a avut și cum toate acestea s-au transformat în suferință și durere când a devenit evident cine este în realitate.

Acest proces ciudat **îi privește pe toți oamenii**, chiar și pe aceia care nu au de-a face cu familia contelui K., pentru că și în creștinătatea de nume are loc o înșelătorie larg răspândită, o falsificare extraordinară, în care nenumărați oameni susțin - și unii o cred până și ei – că ei sunt creștini adevărați, copiii ai lui Dumnezeu, moștenitori în casa Tatălui, **dar nu sunt.** Ei au crescut și au devenit mari în iluzia că pentru ei este valabil cuvântul: „Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după marea Sa îndurare, ne-a născut din nou pentru o speranță vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre morți, pentru o moștenire nestrăcutabilă și

neîntinată și care nu se veștejește, păstrată în ceruri pentru voi” (1 Petru 1,3-4). Dar când se apropie ceasul în care trebuie să preia această moștenire presupusă, câți nu sunt convinși că: **eu nu sunt moștenitor în casa Tatălui. Am avut, într-adevăr, numele și titlul unui creștin - dar nu sunt născut legitim ca un copil al lui Dumnezeu, căci nu sunt născut din nou, nu am viața veșnică.** Sunt mulți, mulți care ca urmare a acestei înșelătorii pleacă deznădăduiți în veșnicie. Dar aceștia, firește, cu o absolut altfel de vină decât acel conte K., pentru că acești creștini aparenti puteau ști exact cine au fost și nu numai aceasta, ei chiar puteau să devină copii și moștenitori adevărați dacă ar fi dorit serios să devină. Dar n-au vrut să audă adevărul, așa că au fost înșelați din propria lor vină.

Acum înțelegi semnificația întrebării: **Cine are dreptul de a se numi copil al lui Dumnezeu? Cine este, într-adevăr, cu certitudine constantă moștenitor în casa Tatălui?**

Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu nu lasă nici o îndoială că pentru a fi copil și moștenitor în împărăția lui Dumnezeu, **trebuie să ai parte de o a doua naștere.** Exact așa cum ne-am născut ca fiind copii și moștenitori ai părinților noștri pământești – aceasta a fost prima naștere – așa trebuie să ne naștem din Dumnezeu, de sus, prin Duhul Sfânt – **aceasta este a doua naștere sau nașterea din nou.** Domnul spune limpede și deslușit: „Adevărat, adevărat îți spun, că dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” „**Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul (sau împuternicirea) să fie copii ai lui Dumnezeu**” (Ioan 1,12). Ia aceasta în inima ta ca pe un adevăr important, fundamental, decisiv pentru veșnicia ta: Domnul Isus, Fiul viu și prezent al lui Dumnezeu te iubește de nespus. El Și-a vărsat sângele pentru tine pe cruce. El vrea să-ți dăruiască viață dumnezeiască, iertarea vinei tale, pace cu Dumnezeu. Așa bate El la ușa inimii tale. Dacă Îi vei deschide, dacă Îl vei accepta ca Domn și Mântuitor al tău – atunci vei primi **un drept dumnezeiesc, o împuternicire atestată dumnezeiește**, să devii un copil al lui Dumnezeu. Duhul Sfânt îți aduce viața dumnezeiască și-ți dă o siguranță desăvârșită că numele tău este scris ca copil și moștenitor în cartea vieții veșnice. Atunci poți cu desăvârșită încredere a inimii să spui Dumnezeului veșnic și sfânt: **Ava, Tată!**

Satan, marele mincinos și înșelător, îi înșeală pe oameni aici pe pământ și le spune: **Toți sunteți copii ai lui Dumnezeu!** El face aceasta așa de șiret și așa de general, încât oamenii nici nu-și pun întrebarea: Oare sunt născut din Dumnezeu? Am dreptul să susțin aceasta? Este numele meu scris în registrul dumnezeiesc de nașteri? Această înșelăciune ține atât cât suntem sănătoși. Dar când un om stă la poarta veșniciei, aproape de moarte, atunci vine brusc nesiguranța totală, îndoiala, ba de multe ori chiar teama cutremurătoare.

W., un slujitor al Evangheliei povestește: Când am venit în orașelul P., o femeie tânără și mama ei bătrână m-au rugat stăruitor să-l mai vizitez înainte de plecare pe bătrânul tată, care stătea rău cu sănătatea. Am fost condus în casa lor drăguță. Într-un colț al camerei prietenoase zăcea bolnavul palid și slăbit. L-am salutat cordial și l-am întrebat dacă va începe „marea călătorie”. „Se pare că nu-mi rămâne nimic altceva de făcut”, mi-a răspuns morocănos. La întrebarea mea despre „banii de călătorie” și „biletul de călătorie” pentru cer, a devenit furios și a strigat: „Domnule, ce credeți despre mine? Cum vă permiteți? Am umblat permanent ca un creștin sincer.” „Dar dragă prietene, dacă totul este în cea mai bună ordine, atunci bucurați-vă! De ce vă supărați așa? am spus eu cu mult calm. „Precis nu vreau să vă supăr; am venit numai să vă arăt un serviciu prietenesc. Plec imediat; dar numai o întrebare! Poate veți închide curând ochii pentru lumea aceasta; **aveți siguranța iertării?** Veți fi mântuit în lumea cealaltă? Mergeți la Isus, în cer? A strigat la mine revoltat: „Lucrul acesta nu-l poate ști nici un om!” Am luat Biblie, care era pe masă lângă el și am spus: „Atunci această carte este o carte mincinoasă și deci pot s-o

arunc în foc? Aici scrie în Romani 8,16 despre credincioși: „Înșuși Duhul mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori!” Omule, dragă omule, mergeți la pierzare dacă veți călători în veșnicie fără Isus și fără Duhul Său!” M-a privit fix, cu ochi mari, sticloși, ca un om care se trezește din somn, apoi și-a împreunat ambele mâini, le-a lovit de frunte și a strigat: „O, nebunul de mine! O, nebunul de mine! De ce nu mi s-a spus aceasta mai devreme? Dacă diavolul mi-a luat viața, atunci cel puțin să nu-mi ia și sufletul.” S-a ridicat cu mult efort, a îngenuncheat în pat, m-a strâns în brațe în timp ce eu îngenuncheam în fața patului și a strigat: „O, Domn și Mântuitor, iată aici sufletul meu; iartă-mă că am fost atâta timp un nebun.” – Dumnezeu a dat har cuvintelor sale, așa încât bătrânul s-a lăsat ca un sărman păcătos cu totul în brațele lui Isus și cu credință vie nu se mai baza decât pe jertfa de la Golgota și astfel a găsit pace și siguranța mântuirii prin Cuvântul lui Dumnezeu. – Când după aproximativ zece zile, la întoarcerea mea din călătorie am trecut prin acea stație, mama și fiica m-au întâmpinat la gară și mi-au povestit printre lacrimi: „Tata a pleca casă în pace cu Dumnezeu, triumfând.”

Ei, bine – astăzi ai auzit adevărul Evangheliei – vezi să nu faci și tu parte dintre cei înșelați, despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: „V-ați înșelat singuri în sufletele voastre” (Ieremia 42,20).

Nr. 24 DE CE NERVOS?

„N-ai slăvit pe Dumnezeul în mâna căruia este suflarea ta și care are toate căile tale.” (Daniel 5,23)

Minunatele realizări tehnice ale ultimilor 50 de ani și dezvoltarea circulației au pus pe omul modern amprenta agitației permanente. Lupta pentru existență a devenit mai lipsită de scrupule și mai extenuantă. În timp ce pe vremuri oamenilor nu li s-a cerut nimic altceva decât îndeplinirea fără grabă a unei măsurii modeste de îndatoriri, concurența din prezent pretinde de la majoritatea oamenilor cea mai intensă încordare a forțelor și maximă utilizare a timpului. Această luptă înăsprită are mari pretenții de la puterea de încordare psihică și prin aceasta sistemul nervos devine suprasolicitat. De aici rezultă o armată întregă de boli; anemia, neurastenia (slăbirea nervilor) și depresia sunt boli larg răspândite, cu care mulți oameni plătesc progresele civilizației prezentului. Prezentul n-a fost numit pe nedrept „epoca nervoasă”. Că un profesor, care trebuie să facă zilnic 8-10 operații, devine nervos este explicabil și la fel de explicabil este acest lucru la un mașinist sau la o telefonistă sau la femeile care zi și noapte stau la mașina de cusut sau de brodat. Dar oameni cu nervii ruinați se găsesc peste tot - printre funcționarii mai mari și mai mici, printre diplomați, medici, bancheri, negustori, tehnicieni. Putem întreba: Unde nu există oameni nervoși? Motivul pentru aceasta nu este numai în viața epuizantă din câmpul muncii, cu concurența ei și nu numai în circulația modernă, ci cauza principală stă în înstrăinarea de Dumnezeu. Cum să nu fie oamenii nervoși cu toate grijile, nevoile, ostenele lor, când văd zilnic că nu pot birui greutățile acestei vieți, că în viața lor intervin puteri, forțe, evenimente care trag o linie distrugătoare prin toate planurile și calculele lor! La majoritatea oamenilor Dumnezeu a fost desființat, Dumnezeul oricărui har și al oricărei puteri, care vrea să-i poarte pe ai Săi prin viață pe aripi de vultur. Făgăduințele lui Dumnezeu, date în prețiosul Său Cuvânt, sunt disprețuite. Cuvântul lui Dumnezeu este tot mai mult și mai mult necunoscut mulțimii poporului nostru. Tu îl cunoști?

Aici, de exemplu, scrie: „Locuința ta este Dumnezeu cel etern (propriu-zis: Dumnezeu din timpuri imemorabile) și dedesubt sunt brațele cele eterne” (Deuteronom 33,27). Cât de prețios pentru omul slab, care stă în mijlocul luptelor, al furtunilor, al greutăților vieții moderne, să se simtă purtat de brațele veșnice, puternice ale dragostei și credincioșiei Dumnezeului atotputernic! **Cine știe lucrul acesta nu devine nervos**; el are parte de puterea și credinșia Tatălui, care îngrijește de ai Săi și îi acoperă cu scutul Său puternic. – Medicii au un leac pentru a întări din nou nervii epuizați: **fac o injecție cu morfină**. Rezultatul este un așa-zis sentiment de pace și putere, senzația de depresie și tremuraturul mâinilor încetează. Unii medici și chirurși folosesc aceasta zilnic pentru ei înșiși, pentru a avea prospețimea intelectuală necesară la operațiile complicate. Cu cât mai des folosește un asemenea om morfina, cu atât mai des are nevoie de ea. Curând un asemenea om nu mai poate face nimic fără morfină – se dovedește că acest leac amăgitor este o otravă care distruge nervii și viața și pregătește primitivului o incapacitate timpurie de muncă și un sfârșit jalnic. Numărul oamenilor care pier din cauza morfinei este mare. De aceea există deja sanatorii speciale pentru bolnavii din cauza morfinei. – Nu, în morfină nu este nici o putere – tot așa de puțin ca în alcool. Dar **Dumnezeu** „dă tărie celui obosit și mărește puterea celui care nu mai este în stare de nimic. Flăcării oboresc și sunt storși de putere, chiar tinerii se clatină și cad; dar cei care se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu oboresc, umblă și nu sunt extenuați” (Isaia 40, 29-31). Făgăduințele lui Dumnezeu nu sunt cuvinte goale, ci realități. Ca dovadă, să punem aici o pârțicică din întâmplările unei creștine bolnăvicioase, fără avere, care a luat în grijă copii săraci, decăzuți, cu încrederea credinșei în ajutorul și îngrijirea Domnului. Ea povestește: Când în iulie a fost o prietenă la mine în vizită, am primit o scrisoare de la proprietar, în care scria că în ziua următoare voia să aibă chiria. Ultimii mei bani i-am trimis la bucătărie; de unde să iau acum 540 de mărci? M-am îndreptat imediat spre Dumnezeu, Tatăl orfanilor. „De dragul onoarei Tale nu mă părăsi în nevoia mea. De cinci ani m-ai ajutat fără să mă fi dus la oameni ca să-i rog și să cerșesc, păzește-mă de datorii. Doamne, Tu știi că vreau să dau totul, haine, pat, dacă trebuie, numai fă să nu fac datorii!”

Tocmai în clipa aceea am fost strigată. Un domn mai în vârstă dorea să-mi vorbească. Mi-a dat un cec pentru 400 de mărci. Am vrut să-i mulțumesc, dar lacrimile mi-au sugrumat vocea. Când a întrebat despre motiv, i-am povestit despre necazul meu. A ascultat mirându-se, apoi a mai scris un cec de 200 de mărci. Domnul Dumnezeu să-l binecuvânteze pe acest domn bătrân și să-l răsplătească! Acum puteam plăti totul. Încă înainte să fi fost folosiți acești bani, am primit 1000 de mărci de la un domn necunoscut din Scoția.

Astfel de încercări și asemenea experiențe nu ruinează nervii, nu, ele întăresc trupul și sufletul. Următoarea întâmplare poate dovedi cât de puțin nervoasă era această creștină:

În primii ani după înființarea casei a venit o femeie arătând onorabil și m-a rugat să-i primesc pe cei trei copii ai ei, de: zece, opt și trei ani. A povestit printre lacrimi că a încercat să-i plaseze la mai multe case de orfani, dar a fost refuzată pentru că bărbatul ei încă trăia. Deoarece acesta zăcea într-un spital de irecuperabili, era imposibil să îngrijească de ai săi, iar aceștia erau aproape morți de foame. Cu toate că tocmai avea puține provizii și bani nu existau deloc, domnișoara X. s-a simțit îndemnată să ia copiii în grijă. Spera încrezătoare că Dumnezeu va trimite mijloacele și a făcut personal drumul lung pentru a duce mamei știrea. A găsit o cameră goală, neîncălzită, în care copiii stăteau împreună, flămânzind și înghețând. Mama ieșise. Domnișoara X. a trimis după pâine și copiii au mâncat extrem de mulțumiți din ea.

Mama și copiii au ajuns la cămin deja după-amiază; pentru că între timp intraseră bani și mâncare, au putut să se așeze imediat la masa pusă. Dar unde să doarmă? Paturile și leagănele erau ocupate. Dar cine poate să descrie uimirea tuturor, când tocmai înainte de culcare a oprit o căruță în fața ușii și un bărbat a întrebat de domnișoara X., pentru a-i spune că o doamnă îi

trimitea prin el un schelet de pat dublu, pături, tot felul de corpuri de mobilă, chiar și o livră de ceai, pe care s-o deschidă imediat. Spre bucuria ei a găsit înăuntru 20 de mărci.

Cine Îl cunoaște astfel ca **Tată al său** pe Dumnezeu veșnic credincios, nu mai este în primejdie de a deveni **nervos**. „Voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică, ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: „Ava, Tată!” „Însuși Duhul mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Romani 8,15-16). Firește, a-L chema pe Dumnezeu ca Tată cu încredere de copil, aceasta se poate abia dacă problema păcatului este pusă în ordine, dacă poți să spui prin credința în Isus, Fiul lui Dumnezeu, și în jertfa ispășitoare de la Golgota: știu că toată vina mea este iertată pentru totdeauna, știu că stau sub har. Ai venit astfel cu pocăință și credință la Isus? Ai devenit proprietatea Lui, ești un copil împăcat și iubit al lui Dumnezeu? **Dar dacă sunt disprețuite harul și dragostea lui Dumnezeu și grija lui paternă, - de unde să vină putere, pace și bucurie?**

Mulți, foarte mulți oameni își hrănesc zi de zi mintea numai din ziar. Ce se petrece pe întinsul glob pământesc, evenimentele politice și luptele, accidentele, crimele și infracțiunile, totul zboară prin creier în scurtele pauze de odihnă de la prânz sau de duminică. Apoi se merge la muncă cu tramvaiul sau cu metroul, - totul este grăbit. Nici o mirare că oamenii devin nervoși! Despre oamenii prezentului trebuie spus: „N-ai slăvit pe Dumnezeu în mâna căruia este suflarea ta și care are toate căile tale.” **De aceea** devin așa de mulți nervoși, pentru că vor să-și facă viitorul cu propria lor putere, cu propria lor rațiune, vor să-și croiască personal drumul prin viață. Ei își zic: Dumnezeu? N-am nevoie de El. Credința? S-a desființat. Să mă rog? Aceasta-i pentru proști. **Crezi și tu lucrul acesta? Atunci nu te mira dacă într-o zi vei fi și tu nervos!**

Nr. 25 CEL MAI MARE ÎNȘELĂTOR

„Șarpele m-a amăgit.” (Geneza 3,13)

Orice negustor se informează despre cât de demnă de încredere este și despre reputația firmei cu care intră în legături comerciale. Primejdia de a ajunge pe mâini înșelătoare este așa de mare, încât există informatori speciali, firme mari care se ocupă numai cu aceasta, să procure informații despre renumele comercial, prestigiul, capacitatea de plată a firmelor și a persoanelor individuale. Dacă întrebi la asemenea centre de informații dacă domnul X. sau firma Y. merită încredere, atunci obții o informație amănunțită și aproape întotdeauna de încredere. Află cine este domnul X., câtă avere are, de ce fel de reputație se bucură în cercurile comerciale. Dar există o personalitate cu care au de-a face toți oamenii și de care nu se interesează nimeni, cu toate că ar fi foarte ușor de obținut o informație de încredere despre el și afacerea lui – acesta este **satan, stăpânul veacului acestuia**, în împărăția căruia suntem născuți și trăim. Suntem înconjurați din toate părțile de agenții lui, el este cel mai perfid înșelător, trișor și mincinos – dar aproape nimeni nu-l recunoaște. El îi înșală pe oameni răpindu-le fericirea pentru timp și veșnicie, în multe cazuri sănătatea, fericirea și pacea familiilor, toată binecuvântarea minunată pe care bunătatea lui Dumnezeu voia s-o pună în viața lor; și totuși reușește să facă așa, ca oamenii să nu recunoască înșelăciunea lui și îi cad victime.

Acum câțiva ani s-a împușcat fiul înfloritor de 26 de ani al uneia dintre familiile de vază. Ce s-a întâmplat? Avea o relație adulteră cu o femeie. De dragul lui ea a divorțat de soțul ei. După ce s-a făcut aceasta, ea a pretins de la adulter ca el s-o ia de soție. Dar el nu voia aceasta. Ce era de făcut? Femeia se agăța de el și el a văzut că: - nu pot să scap. Atunci și-a găsit refugiul în revolver. – Este de folos a se observa mai îndeaproape un asemenea caz, pentru a recunoaște șiretenia amăgitoare a lui satan. Întâi arată plăcerea amăgitoare a păcatului; oamenii înșelați pășesc pe calea adulterului. Un bărbat cinstit, care nu gândește nimic rău despre soția lui, este

înșelat, copiii pierd devotamentul și dragostea mamei lor, fericirea și onoarea unei case sunt distruse. Ce povară se îngrămădește pe conștiințele celor vinovați! În pofta păcatului sunt schimbate promisiuni de dragoste, consecința este divorțul conjugal.

Soțul înșelat o strigă zadarnic pe femeia infidelă înapoi pe drumul binecuvântării. „Îți voi ierta totul!” Degeaba! – Divorțul conjugal se impune și reușește. Acum, soția necredincioasă așteaptă credincioșie de la adulter, ea speră să găsească la el o fericire mai bună. – Dar bărbatul tânăr își dă seama ce îi stă în față: fără binecuvântarea părinților trebuie să aibă toată viața lângă sine aducerea aminte a păcatului său. El strigă: „Nu pot!” „Dar ți-ai dat cuvântul! M-ai făcut nefericită, eu am sacrificat totul pentru tine.” Conștiința celui fără scrupule începe să strige; ochii lui nu văd nici o scăpare. Satan șoptește: Pune-ți capăt vieții! Norii devin tot mai întunecoși; el ia arma morții și o înfăptuiește. Satan râde batjocoritor! Ce operă de artă i-a reușit aici! Lumea numește aceasta „roman”, care se sfârșește cu o tragedie.

Nu este ea aceeași istorie a păcatului, care s-a petrecut odinioară în Paradis? Acolo se spune despre Eva: „Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să facă pe cineva înțelept. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și soțului ei, care era lângă ea, și a mâncat și el” (Geneza 3,6). Prin acest rod ademenitor au mâncat moartea, suferința, distrugerea. De aceea spune Domnul despre satan: „Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să distrugă” (Ioan 10,10).

S-ar putea scrie multe cărți impresionante pentru a prezenta cum satan, prin înșelăciunea poftelor carnale duce vieți omenești plăcute și binecuvântate la distrugere, la rușine, la disperare, la boală trupească incurabilă, la casa de nebuni, la moarte timpurie. Dar acest mare vrăjmaș mai are multe mijloace și căi pentru a-i păcăli pe oameni. Una dintre multele lui mijloace de înșelătorie este **alcoolul**, prin care îi aduce pe oameni pe calea păcatului, pe care altfel n-ar fi intrat niciodată; un alt mijloc satanic de înșelăciune sunt banii, pe care satan îi arată omului de departe și îi strigă: Dacă i-ai avea pe aceștia – ai fi fericit. Oamenii n-au nici o idee despre cât de satanic este satan, cum este plăcerea lui de a-i face nefericiți pe aceia care îi slujesc supuși. Lucrul acesta îl putem vedea la fel de bine la avar, care-și are idolul în banii strânși, ca și la hoț și la escroc, care, înfășurați de lăcomia de bani, își întind mâna după bunuri străine.

Acum șapte ani, vânzătorul P. M., pe atunci în vârstă de 24 ani, a moștenit de la mama lui cam 150 000 de mărci. M. și-a anunțat atunci plecarea în călătorie, dar a rămas pe ascuns în Berlin, unde mai târziu a fost căutat zadarnic pentru evaziune fiscală. De doi ani locuia într-un han ordinar. Aici plătea zilnic o marcă pentru o cameră mică, în care nu aveau voie să intre nici hangiul, nici omul de serviciu. Prânzul îl lua la cantina populară, cina, la cafeneaua populară. Săracul bogat își **purta toată averea în bancnote, într-o pungă cu două sfori pe pieptul gol**. Nimeni nu știa că bărbatul îmbrăcat ponosit poseda ceva; dar el își imagina că toată lumea știa cât de bogat este el și că drept urmare fiecare intenționa **să-i fure comoara**. Noaptea ascundea punga sub saltea. Astfel, omul care în condiții modeste se bucurase de plăcerile vieții, ducea ca moștenitor bogat o existență singuratică. Pentru că nu mai fusese văzut, hangiul a pus să se spargă ușa și l-a găsit zăcând mort în fața patului. M. căzuse din pat, lovit de apoplexie. Punga de bani a fost găsită sub saltea. Ea mai conținea 148 000, pe care poliția i-a confiscat deocamdată. Ce viață jalnică, mizerabilă, înșelată! Pentru ce își păzea acest bărbat în foame și mizerie comoara ascunsă? **Pentru că satan l-a mințit că acești bani sunt fericirea lui - și când colo au fost nenorocirea lui!**

În ceea ce îi privește pe hoți, directorul Serviciului Secret din New York s-a exprimat când a fost consultat, după cum urmează:

Foarte rar se întâmplă ca un hoț să fie mulțumit cu bunul furat; în mod obișnuit nu ajunge pentru a satisface așteptările extrem de tensionate și dorințele. Atunci hoțul se îmbuibă și risipește bunul furat și într-un mod oarecare se duce de râpă jalnic, chiar dacă a reușit să scape de pedeapsa dreaptă. Majoritatea hoților mor în sărăcie cruntă sau sunt uciși în vreo încercare

oarecare; iar alții sfârșesc în închisori sau în spitale. Un anume H., care furase 2-3 milioane – n-a fost posibil să se stabilească suma nici măcar aproximativ – voia de acum să-și savureze viața așa cum trebuie. În câțiva ani și-a ruinat trupul prin îmbuibare și viață desfrânată și a murit idiot. – Hoțul Ch. R., care o vreme a umblat prin New York cu trăsura cu patru cai, n-a lăsat în urmă atât de mult încât să acopere cheltuielile pentru înmormântarea lui. Abilul K. C., care a furat odată 100 000 de dolari dintr-un hotel, a murit într-un ospiciu.

De ce furau acești hoți mari? Satan i-a pus în mișcare prin iluzia amăgitoare, că prin banii furați vor găsi o viață fericită, desfătare și satisfacție. Ce groaznic au fost înșelați!

Și tu ești în primejdie de a fi înșelat de acest dușman. El îți împuie urechile cu: Veșnicie? Mântuire? Ce sunt acestea? Sunt înșelătorii evlavioase. Păcat? Vină? Iertare? Pace? Acestea sunt iluzii fără valoare. Hristos, Cel răstignit? El să fie un Mântuitor al păcătoșilor pierduți? Cu ce te poate ajuta Acesta? Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu? Nimic altceva decât calabalâc învechit; cine va întreba de asemenea lucruri? Nu este timp de așa ceva. Muncește și savurează-ți viața! – Astfel sunt înșelați milioane de oameni. Tu nu te lăsa înșelat! Dumnezeu te avertizează: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac” (1 Ioan 2,15-17.)

Pe tine te cheamă Dumnezeu oricărui har, Mântuitorul, care din cauza păcatelor tale a mers pe crucea de pe Golgota. El îți vrea binele cu desăvârșire. Doar Și-a dat viața la moarte de cruce, ca tu să poți găsi iertarea vinei tale, pacea cu Dumnezeu și viața veșnică. Cheamă Numele Său, lasă-te cu încredere deplină, așa cum ești în mâinile lui Isus! El îți ia ce te apasă, vina și grija. El îți dă ce ai nevoie: pace și nădejde. Pentru că El nu vrea să fii înșelat, îți spune avertizând, cine este satan: „El de la început a fost ucigaș și n-a stat în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8,44).

Nr. 26 MORT PE CÂMPUL DE LUPTĂ AL ONOAREI

„Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort și iată, sunt viu în vecii vecilor.” (Apocalipsa 1,18)

La al 46-lea regiment de linie francez există un obicei curios. De îndată ce regimentul pășește la paradă, caporalul strigă în fața frontului numele: „Theophile-Malo Corret de la Tour d’Auvergne!” Un caporal din front răspunde la aceasta cu strigătul: **„Mort pe câmpul de luptă al onoarei!”** Cu acest obicei situația se prezintă astfel: Acest La Tour d’Auvergne a fost în perioada din 1781 până în 1800 un ofițer vestit pentru curajul lui. El a făcut în anii tineri juruința publică – pe atunci era căpitan – să nu accepte niciodată o avansare în grad la un rang mai înalt, ci să dovedească în fața întregii lumi că el își pune viața în joc numai și numai din dragoste pentru patria sa. Dar a refuzat și toate onorurile externe. Dar când în anul 1799 Napoleon i-a oferit titlul **„Primul grenadier al Franței”**, l-a acceptat. Deja în anul următor, în 27 iulie 1800 și-a găsit moartea la Oberhausen, în apropiere de Donauwörth, în bătălia împotriva austriecilor. Pe cale de a cuceri un steag, împunsătura de lance a unui ulan austriac i-a nimerit inima. N-a fost onorat numai printr-un monument pe câmpul de luptă, ci și prin aceea că gradul lui de căpitan din regimentul 46 a rămas neocupat și că, așa cum povesteam mai înainte, din vremea aceea încoace amintirea lui în armata franceză rămâne la mare cinste.

Este interesant să urmărim în câte feluri diferite își cinstește lumea eroii și pe marii ei bărbați. Englezii au avut o altă cinstire pentru mareșalul Wellington, care a devenit victorios prin intervenția lui Blücher pe câmpul de luptă de la Belle Alliance: peste tot unde apărea, în adunări publice sau festivități, fie că era la teatru, fie că era la petrecerile de la curte, era salutat cu cântecul „Iată, vine biruitorul!”

Cine ar putea enumera cinstirile cu care conducători recunoscători și popoarele recunoscătoare au împodobit amintirea învingătorilor lor: monumente, tablouri, cântece, tratate de istorie, decorații, averi și donații de milioane. Cine trece prin panteonul din Berlin găsește acolo în extraordinare picturi murale și în minunate monumente de bronz și piatră, chipurile eroilor care au întemeiat măreția patriei noastre. Aceluiași scop îi slujește unicul templu al gloriei, Walhalla, de la Regensburg. La 98 de metri deasupra Dunării, care înconjoară muntele încununat de stejari, se zărește măreața construcție care cuprinde monumentele marilor bărbați ai națiunii germane.

Lasă-mă să-ți spun despre un alt Biruitor, despre cel mai mare pe care L-a văzut lumea vreodată. El nu i-a biruit pe vrăjmașii poporului Său pământesc în tunetul luptei, nu, El a cucerit în ocară morții pe crucea unei lumi de păcătoși vinovați, accesul la harul lui Dumnezeu, calea mântuirii, calea spre viața veșnică. **Este Isus, Domnul.** Și El a fost cinstit în fața ochilor lumii cu monumente, tablouri, temple. Imaginea crucii, pe care Fiul lui Dumnezeu a obținut marea biruință asupra lui satan, a păcatului, a lumii și a morții, luminează de pe nenumărate domuri, biserici și capele din toate țările creștinătății de nume. Oamenii au vrut să păstreze în amintirea întregii lumi ziua suferinței și a morții Lui, prin aceea că au stabilit-o să fie cea mai importantă sărbătoare. Imaginea suferinței și a morții Lui a fost amplasată în nenumărate crucifixuri pe drumuri, poduri și munți. Există în Tirol multe case, ba chiar sate întregi în care oamenii se ocupă aproape exclusiv cu așa ceva, să confecționeze crucifixe sculptate în lemn. Aceste lucrări sunt în parte o frumusețe artistică. Dar nici o imagine pământească nu poate prezenta onorabil cine este Domnul și ce a realizat El pentru noi pe cruce. Aceasta se poate cuprinde și înțelege – atât cât noi, oamenii, într-adevăr putem înțelege – numai dacă Duhul Sfânt, **prin Cuvântul scris al lui Dumnezeu**, întipărește în inimi imaginea Fiului lui Dumnezeu, suferind și murind. Care artist ar putea să prezinte cu pensula și cu dalta ce a însemnat când Fiul lui Dumnezeu a stat sângerând și scuipat, sub cununa Lui de spini înaintea lui Pilat din Pont! Cine ar putea zugrăvi cu arta omenească ce înseamnă cuvântul: „**Ducându-Și crucea, a ajuns la locul numit al „Căpățânii”, care în evreiește se numește „Golgota”**” (Ioan 19,17)? Sau cine ar putea reprezenta într-un monument omenesc toată dragostea lui Dumnezeu, suferința, lupta și biruința care sunt cuprinse în cuvintele: „**Când Isus a luat oțetul, a zis: „S-a sfârșit!”** Și, **plecându-Și capul, Și-a dat duhul**” (Ioan 19,30)?

Fapta eroică omenească este vrednică de gloria omenească și de recunoașterea omenească. Sigur că acele onoruri trecătoare sunt răsplata dreaptă a învingătorilor și a eroilor. Domnitorii și popoarele se onorează singuri prin aceea că-și cinstesc eroii. Dar Fiul lui Dumnezeu dorește o altă răsplată, o altă aducere aminte despre marea Sa jertfă, despre suferința și moartea Sa, despre lupta și triumful Lui. **Această dorință a Domnului slavei se referă la tine!**

Isus dorește ca tu să apuci crezând mântuirea și împăcarea pe care El a plătit-o așa de scump pentru tine, păcătosul vinovat. El dorește să aibă în inima ta un monument al dragostei tale recunoscătoare, și anume, ca El să devină Suveran peste toată persoana ta, Domn peste toată viața ta și Stăpân peste toată voința ta. Isus nu este mort pe câmpul de luptă al onoarei, ca acel erou francez, ci trăiește și spune: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort și iată, sunt viu în vecii vecilor” El, Cel viu și Cel prezent, bate astăzi la ușa inimii și a conștiinței tale și-ți spune că **El a mers pentru tine drumul greu al luptei și al biruinței de la iesle până la cruce, de la Betleem până la Golgota. El S-a dat pentru tine la suferința morții ca**

garant al tău. El a luat pe capul Său nevinovat toată vina păcatului tău, povara uriașă a tot ce a fost păcat în viața și în inima ta și L-a întâlnit în locul tău pe Dumnezeu, Judecătorul sfânt. El a primit pedeapsa și blestemul păcatelor tale. „Pedeapsa care ne (învață să spui: **care îmi**) dă pacea era peste El și prin rănile Lui suntem (spune crezând: **sunt**) vindecați” (Isaia 53,5)

Înțelege că Isus te caută și întinde mâinile spre tine și S-a referit la tine când a strigat: „S-a sfârșit!” Cu acest strigăt de biruință ți-a deschis poarta casei cerești a Tatălui. Acum stă înaintea ta, Isus cel înviat și înălțat și bate la ușa inimii tale și întreabă: Dragă omule, profund vinovat și fără pace, vrei să-Mi deschizi? Domnul slavei, Domnitorul și Împăratul pământului, Creatorul tuturor lucrurilor vrea să devină Mântuitorul și Stăpânul vieții tale. Dacă îi spui sincer: „**Da, Doamne!**”, atunci viața ta va fi preschimbată într-o jertfă de mulțumire pentru El. De aceea este scris: „Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc **să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel** care a murit și a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5,15).

Există două adevăruri zguduitoare prin care Duhul Sfânt deschide inima oamenilor pentru dragostea lui Dumnezeu. Un adevăr este adâncimea de nespus a vinovăției păcătosului înaintea Dumnezeului Sfânt. Celălalt adevăr este dragostea salvatoare care L-a îndemnat pe Fiul lui Dumnezeu să meargă pe crucea de la Golgota pentru tine, ca Mielul de jertfă sfânt și fără pată. Pleacă-ți genunchii și pleacă-ți inima, pentru a-L adora **pe Acela care a părăsit slava pentru tine, ca tu să devii un moștenitor al slavei.**

Nr. 27 CONFUCIUS, BUDA, MAHOMED

„Și-I vei pune numele ISUS, pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele lui.” (Matei 1,21)

Dintre marii întemeietori de religie ai pământului face parte chinezul Confucius (aceasta înseamnă „învățător venerabil”). S-a născut în 551 înainte de nașterea Domnului, în provincia Shantung. El și-a pus în joc toată munca vieții pentru a înnoi politic și moral poporul chinez. Deoarece a găsit împotrivire la cei distinși și la funcționari, a dus o viață nomadă pentru a influența concepțiile morale prin cuvântări publice către popor. Deja curând după moartea lui Confucius (a murit în anul 479) i s-au arătat mari onoruri. I s-au dat titluri divine și i s-au ridicat temple unde i se aduc jertfe ca învățătorului imperiului. Învățăturile lui sunt expuse în patru cărți, care conțin atât obiceiurile religioase, legile și datinile, cât și principiile despre felul de guvernământ, dreptul public și viața cetățenească.

Religia lui Confucius, care a devenit curând religia imperială a Chinei, îl vede în împăratul chinez pe fiul cerului, adevăratul locuitor pe pământ al lui Dumnezeu; ea acceptă existența unei puteri divine, obligația de a face binele, blestemul păcatului; ea vrea să-i educe pe toți oamenii ca să fie buni și nobili, dar nu arată nici calea pentru a elibera conștiința de păcat, nici cea de a dobândi putere pentru a face binele. Foarte strict este conturată la confucianiști datoria subordonării copiilor față de părinți. Chiar și astăzi este nevoie numai de denunțul unei mame la judecător, că fiul ei matur lezează dragostea și venerația prin comportamentul lui, că acest fiu este băgat în închisoare și nu este lăsat liber înainte ca mama să ceară eliberarea lui. – Deși Confucius nu recunoaște zei și idoli, țara este totuși plină de idolatrie și temple idolești – în fiecare casă chinezească există idoli cărora li se aduc jertfe. Confucianiștilor nu le lipsește în nici un caz credința în dănuirea după moarte, dimpotrivă, ei sunt convinși de acest lucru și din această pricină cinstesc duhurile înaintașilor lor decedați. Ei pun la socoteală și lumea duhurilor cu puteri suprapământene, cărora le aduc nenumărate jertfe pentru a le obține protecția și a le îndepărta mânia. Dar pace, siguranță, fericirea inimii, iertarea păcatelor sunt comori pe care nici cel mai sever confucianist nu le cunoaște. Poporul lui Confucius trăiește astfel o viață fără

nădejde; au cunoștința păcatului, năzuința spre bine – dar nici o religie omenească nu le poate da ce le lipsește: putere, lumină, nădejde, pace. Numai Isus le poate da acestea. „În El era viața și viața era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o.” (Ioan 1,4-5.)

Un alt întemeietor de religie, mai mare, a fost Buda (aceasta înseamnă „învățător înțelept”). Acest bărbat se numea de fapt Gautama sau Sakjamuni; el s-a născut în secolul al VI-lea înainte de Domnul, ca fiu al regelui indian din Magadah. Cuprins de o compasiune adâncă față de degenerarea și mizeria omenirii, s-a retras o vreme în izolare și a apărut apoi ca învățător de religie. Învățătura sa se baza pe principiul: tot ce există este supus durerii; eliberarea de durere este posibilă numai prin eliminarea existenței. Cine vrea să dobândească aceasta nu are voie să jure, să mintă, să calomnieze, săucidă, să fure, să fie răz bunător; trebuie să trăiască onest și cumpătat, să împartă pomeni, să-și reprime instinctele senzuale, să se adâncească în meditație tăcută. Cine le împlinește pe acestea într-un mod desăvârșit, acela obține deja pe pământ demnitatea unui Buda sau a unui înțelept, iar după moarte intră în „Nirvana”, adică dobândește încetarea completă a existenței sale, fericirea neantului. Deși se zice că budismul nu cunoaște nici vreun dumnezeu și nici zei, - totuși, Buda, întemeietorul religiei, a fost făcut dumnezeu, spre care se îndreaptă rugăciunile. Cinstiți ca sfinți sunt de asemenea și un număr mare de învățători. Există temple fără număr în care stau sute de chipuri cu Buda; mai există multe mănăstiri mari, locuite de preoți budiști. Religia budistă s-a răspândit în: India, Ceylon, Siam, Birmania, Tonkin, Tibet, China și Japonia și numără mult peste 300 de milioane de adepti. Buda voia, într-adevăr, binele și nobilul omenesc, dar el nu putea oferi celui mai bun și mai devotat adept al său ca scop suprem nimic altceva decât **distrugerea prezenței, încetarea existenței**. Nădejdea lor, singura dar înșelătoare este: doresc să nu mai fiu! Dar oare va merge cineva în „fericitul neant”? Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9,27); și: „Înfricoșător lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului Celui viu!” (Evrei 10,31).

În anul 571 după nașterea Domnului, la Mecca s-a născut Mahomed (aceasta înseamnă „cel lăudat”); a devenit negustor, dar de multe ori a căutat zile întregi singurătatea într-o peșteră, pentru a se dăruie contemplărilor religioase. A fost un bărbat cu o vie putere de imaginație și cu o fire visătoare; de multe ori avea viziuni și primea, cum credea el, descoperiri prin îngerul Gabriel, care mai târziu au fost rezumate în Coran. Astfel a devenit Mahomed fondatorul unei noi religii, Islamul (aceasta înseamnă „predare lui Dumnezeu”). Învățătura lui Mahomed propovăduiește existența unui singur Dumnezeu, al cărui unic profet a fost Mahomed. Cine nu crede în acesta, cade sub osânda veșnică. Toți mahomedanii credincioși au datoria să lupte cu sabia împotriva celor necredincioși și să ducă religia islamului cu foc și sabie pe tot pământul. Printre tovarășii lor de credință, mahomedanii practică: dărnicia, binefacerea și devotamentul. Ei respectă zilnic perioadele de rugăciune și se evidențiază printr-o resemnare liniștită, fără voință față de soarta lor. Pentru răspândirea credinței lor, mahomedanii evlavioși dau a zecea parte din venitul lor. În acest ultim punct îi fac de rușine pe nenumărați creștini. Islamul numără aproape 300 de milioane de adepti, care se răspândesc din China până în Rusia, din Turcia peste Egipt până în centrul Africii. Mahomedanilor sinceri le este promis un paradis, unde pot savura din plin toate bucuriile și plăcerile pământești.

Confucius, Buda și Mahomed au fost mari fondatori de religii; concepțiile, învățăturile și instrucțiunile lor domină și astăzi viața la **jumătate din totalul oamenilor care locuiesc pe pământ**. Dar vai, ei au fost păcătoși neîmpăcați, rățăciți, n-au cunoscut mesajul lui Dumnezeu – cum ar fi putut să arate altora calea spre adevăr? Ei toți au murit și nici un confucianist, budist, mahomedan nu poate să găsească la **învățătorul religiei sale pacea cu Dumnezeu și viața veșnică**.

Și noi suntem din fire păcătoși vinovați, rătăciți, **trebuie să fim mântuiți**. Pe noi nu ne ajută **vreo religie**, cucernicia și pomenile. Numai **Isus, Fiul lui Dumnezeu** ne poate da ce ne lipsește, aceea după care însetează sufletul nostru: lumina adevărului, pacea cu Dumnezeu și viața veșnică. A venit Isus, care n-a fost un om născut în păcate, ci este Fiul lui Dumnezeu, Domnul slavei, Creatorul tuturor lucrurilor. Mulți L-au numit și pe El întemeietor de religie – dar El nu este așa ceva. **El n-a adus oamenilor o religie nouă, ci a adus viața veșnică**. El a venit în lumea păcătoșilor vinovați **„ca să caute și să mântuiască ce era pierdut”** (Luca 19,10). El a luat asupra Lui blestemul păcatului, povara vinei, a suferit pedeapsa noastră, Și-a vărsat sângele sfânt ca Miel sfânt de jertfă pe altarul crucii, ca oricine crede în El să găsească pacea cu Dumnezeu, siguranța harului și viața veșnică. Dar El n-a rămas în mormânt, **ci a înviat**. Noi mărturisim: **Isus trăiește!** El este un Mântuitor prezent, un Mângâietor și Prieten desăvârșit, minunat, atotputernic pentru oricine care, crezând, cheamă Numele Său sfânt. Ai venit la Isus cu vina ta, cu grija, nevoia și dificultatea ta? Cheamă Numele Lui, crezând, și vei vedea că El este aproape, este un Mântuitor viu, prezent. Dacă pleci în veșnicie fără El, vei sfârși ca un păcătos vinovat în pierzarea veșnică. Isus a deschis, într-adevăr, poarta slavei, ușa casei Tatălui. Ce nădejde pentru fiecare credincios să-L privească pe Cel care a spus: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi!” (Ioan 14,19).

Nr. 28 RĂSPUNSUL LUI DUMNEZEU

„Pedepsele sunt pregătite pentru batjocoritori și loviturile pentru spatele nebunilor.” (Proverbe 19.29)

Episcopul englez Ullathon, care pe vremuri a fost misionar în Australia, relatează: „În cimitirul din Sidney, în Australia, un smochin plin de sevă împodobește un mormânt. Acest pom este un martor viu al lui Dumnezeu. Și anume, când zăcea pe patul morții bărbatul ale cărui oseminte se odihnesc acolo, voia să moară așa cum a trăit, adică fără Dumnezeu. Toate stăruințele și îndemnurile rudelor sale au rămas fără rezultat. Am fost chemat la patul morții lui ca o veche cunoștință a păcătosului împietrit, pentru a-l pregăti pentru veșnicie. Chiar și eu am putut să rezolv la fel de puțin ca toți ceilalți. „Lăsați-mă în pace, nu există nici un Dumnezeu, nici o veșnicie”, susținea el încăpățânat. Și când l-am implorat cu cele mai serioase rugăminți să se lase împăcat cu Dumnezeu, a răspuns ironic: „Știți ceva, după ce voi fi mort, băgați-mi în gură o smochină uscată; dacă aceasta încolțește și înmugurește, atunci să credeți mai departe că există un Dumnezeu și o înviere.” Nefericitul a murit încă în aceeași zi fără pocăință. Am evitat să vorbesc la mormântul acestui batjocoritor. Dar unele dintre rudele lui i-au împlinit dorința batjocoritoare și i-au băgat mortului o smochină uscată în gură. Curând a fost înălțat deasupra mormântului său și un monument măreț de marmură. A trecut un șir de ani, după care s-a observat că blocul greu de marmură de la capul cadavrului începe să se ridice, până când prin deschizătura rezultată s-a ivit un pomișor, un smochin, care s-a dezvoltat treptat și a ajuns un pom falnic. Oricine vizitează cimitirul din Sidney se poate convinge cu proprii lui ochi de această realitate.” Ce răspuns al lui Dumnezeu la blasfemia batjocoritorului muribund!

Deja de multe ori au spus batjocoritorii impertinenți: Dacă există Dumnezeu atotputernic al Bibliei, de ce nu-mi răspunde? L-am hulit, L-am sfidat, dar El nu poate să existe, altfel ar fi trebuit să mă zdrobească! Toți cei care vorbesc așa, să ia odată seama când într-o noapte luminată de lună un câine, lătrând și urlând, își ridică botul spre luna care luminează. Catadicsește luna să-i dea vreun răspuns? Se oprește ea din calea ei liniștită, maiestuoasă? Totuși – această comparație nu arată decât o parte a adevărului, căci **Dumnezeul sfânt care răspunde**

alor Săi zilnic plin de har și minunat la mii de rugăciuni ale credinței, aude și fiecare cuvânt de batjocură impertinentă și câteodată găsește de bine să răspundă unui batjocoritor.

În august 1909 s-a petrecut următorul lucru în G. (în cantonul Zürich): Un bărbat tânăr a fost dus la groapă. În cortegiul funerar era un slujitor care se afla la cea mai bună vârstă a bărbatului și era cunoscut ca un batjocoritor nelegiuit. Acesta a crezut că și cu această ocazie trebuie să-și permită o glumă grosolană și a spus printre altele textual: **„Marțea viitoare este rândul meu; trebuie să-l ajut pe diavol să piseze cărbuni.”** În marțea următoare a fost ocupat cu descărcatul fânului de pe un stog de fân. Deodată a căzut, a fost inconștient și a fost dus de acolo ca un om mort. După câteva zile l-a ajuns moartea din urmă; fără să mai fi avut capacitatea să apuce harul și mântuirea, a plecat dincolo, în veșnicie – la locul lui.

În cartea mult citită, „Creația”, de F. Betteg se găsesc următoarele: Odată locuiau într-o comunitate din Elveția doi cetățeni respectabili și vecini. Ei s-au dezbinat din cauza unui pomișor de la granița moșiei lor și curând ura lor reciprocă le-a umbrat toată viața. Într-o dimineață devreme unul dintre ei a sărit din pat și a vrut la mânie să taie pomișorul; dar când a ajuns acolo, celălalt stătea acolo cu toporul și deja o făcuse. Atunci în amândoi s-a înflăcărat o ură diabolică. Unul dintre ei a cutezat să spună sus și tare, cu înjurături groaznice, că voia cu plăcere să se ducă în iad, dacă celălalt ar fi fost să-l urmeze deja în opt zile, iar celălalt a fost de acord cu aceeași furie. După aceasta primul s-a culcat, s-a umflat în tot trupul și a murit în dureri groaznice; și exact opt zile mai târziu l-a urmat celălalt, spre spaima comunității. Ce revedere când ei, de acum înainte înlănțuiți de nedespărțit unul lângă altul, se vor regăsi dincolo!

Chiar și presimțirea judecății îi enervează foarte tare pe oamenii nelegiuiți. Aceasta o arată acel bărbat căruia, când a auzit despre scrâșnirea dinților în întunericul extrem, i-a căzut în suflet o scânteie din focul iadului, astfel că a exclamat deja scrâșnind din dinți: „Așa, acum o să-mi scot toți dinții și atunci Dumnezeu va trebui să renunțe.” – A urcat într-o droșcă pentru a merge la dentist și a murit de dambla pe drum. – „Un sfârșit groaznic!” strigi tu. – Da! Dacă acesta ar fi un sfârșit, ar avea puțină importanță. Este un început, intrarea în existența morții veșnice, după un scurt prolog pământesc.

Dar nu întotdeauna răspunde Dumnezeu prin moartea subită a celor care Îl sfidează. El vorbește și în alte feluri ușor de înțeles. S. ocupa postul de director al gării din N. Era plăcut să comunici cu el, deoarece era un bun tovarăș și avea o fire binevoitoare. Numai un lucru era dureros: cu toată amabilitatea lui era un dușman declarat al lui Dumnezeu. Unii dintre subalternii lui din stație iubeau Evanghelia și se străduiau s-o facă principiu al vieții lor. Directorul gării puneă totul în joc ca să-i îndepărteze de Evanghelie pe acei credincioși, prin aceea că își folosea abilitatea și măiestria de a ridiculiza lucrurile serioase. În mai multe cazuri i-a reușit aceasta și încă prea bine cu sufletele nefortificate, care fuseseră trezite. – Astfel, de exemplu, obișnuia să spună râzând cu gură până la urechi: **O, doar este foarte simplă treaba: acum mă distrez, iar pe patul morții voi spune: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!”** și totul va fi în ordine. Angajații au observat după trecerea unui timp oarecare, că S. dădea ordine de-a dreptul curioase. La început nu s-a dat prea multă importanță comportamentului șefului stației; dar când s-a accentuat aspectul bătător la ochi al comportamentului său, s-au văzut nevoiți să-l supravegheze. În realitate, sărmanul își pierduse mintea. În cel mai scurt timp a fost necesar să fie dus într-o instituție, unde în ciuda celei mai grijulii îngrijiri, starea lui tulburată psihic s-a înrăutățit tot mai mult și mai mult. A căzut complet în nebunie și puțin după aceea viața lui s-a sfârșit, după un atac de demență furioasă. S. n-a mai găsit niciodată ocazia să spună în fața lui Dumnezeu că este un păcătos profund vinovat, care caută har. –

Iată cum Își ține Dumnezeu cuvântul: „Pedepsele sunt pregătite pentru batjocoritori și loviturile pentru spatele nebunilor.” Aceia care vorbesc despre faptul că Dumnezeu nu le răspunde batjocoritorilor și disprețuitorilor, nu se gândesc că Dumnezeu sfânt a dat deja tuturor oamenilor un răspuns care este desăvârșit, încât nu mai are nevoie să-i adauge nimic. Acest

răspuns la toată batjocura, la toată sfidarea și obrăznicia oamenilor născuți din țărână este: **crucea de pe Golgota!** „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” (Romani 5,8.) Ce răspuns minunat! Dumnezeuul veșnic L-a trimis pe singurul Său Fiu, oglindirea slavei Lui, întipărirea ființei Lui, El L-a trimis pe Isus într-o lume de păcătoși nelegiuți, pierduți. El privește din măreția Lui sfântă cum oamenii orbiți de satan Îl biciuiesc pe preaiubitul Său Fiu, cum Îl bat, îl scuipează, Îl încununează cu spini, Îl pironesc pe cruce. El ascultă răbdător cum păcătoșii Îl ocărăsc cu ironie și batjocură pe Fiul dragostei Sale, când El suferă pe cruce. Da, El acceptă jertfa Fiului Său care S-a împovărat cu vina unei lumi pierdute, El a pus pe Isus, Chezașul sfânt, judecata mâniei pe care am meritat-o noi. Astfel a realizează Dumnezeu lucrarea unei împăcări desăvârșite, le deschide păcătoșilor vinovați poarta harului, întinde din cer spre ei mâinile dragostei Sale. El le trimite vestea Evangheliei: împăcați-vă cu Dumnezeu! Ce răspuns al lui Dumnezeu către lumea aceasta de păcătoși pierduți! Ce Dumnezeu al dragostei! Ce Tată al îndurării! **Ai înțeles tu acest răspuns al Lui la toate păcatele tale, la neascultarea ta, la neîncrederea ta, la îngâmfareta ta?** Dacă nu, atunci înțelege-l astăzi! Învață să înțelegi prin privirea la cruce **de ce** are Dumnezeu o răbdare așa de nemărginită cu păcătoșii obraznici, îngâmfați. El vrea să-i mântuiască, îi cheamă la pocăință ca să poată fi iertați. Dar învață și să înțelegi cuvântul: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” – (Evrei 2,3a).

Nr. 29 OAMENI CARE ÎȘI CINSTESC CÂINII MAI MULT DECÂT PE DUMNEZEU

„Au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și au cinstit și au slujit creaturii în locul Creatorului, care este binecuvântat în veci. Amin!” (Romani 1,25)

Ziarele nu relatează astăzi numai faptele oamenilor, ci și faptele câinilor, mai cu seamă de când în Germania câinii polițiști fac lucruri uimitoare în elucidarea infracțiunilor și în stabilirea persoanelor vinovate. Nu de mult a fost condamnat la moarte un om care ucisese cu scopul de a jefui, pe care câinele polițist „Senta” (Rostock), în ciuda celor mai mari greutatea, l-a descoperit cel mai bine.

Jos. J., un văcar (așa se numesc pe marile moșii angajații răspunzători de îngrijirea vitelor), l-a omorât în grajd pe Str., patronul lui, arendașul cu drept de embatic. Cadavrul l-a dus pe o roabă în șură și l-a ascuns acolo sub paie și saci. În ciuda urmelor foarte încurcate, „Senta” a găsit tot drumul parcurs de ucigaș și în cele din urmă a rămas șezând pe păturile cu care s-a învelit văcarul. Vinovatului nu i-a rămas nimic altceva de făcut, decât să-și mărturisească fapta.

De pompierii din Rostock și-a bătut joc cineva mai bine de un an, prin folosirea nechibzuită a semnalizatorului pompierilor publici, fără a se reuși să fie prins vreunul asupra delictului. În cele din urmă „Senta” a fost dusă la un asemenea aparat semnalizator. Câinele a mirosit butonul și pământul din fața acestuia, a luat urma care a dus, ce-i drept, nu personal la făptaș, ci la un tovarăș de-al lui, care a recunoscut imediat: „N-am făcut-o eu, a făcut-o colegul meu, dar de față am fost și eu.” Astfel au fost descoperiți făptașii.

Dumnezeu a pus în creație puteri și aptitudini pe care oamenii le descoperă abia treptat. Tot așa nu s-au cunoscut pe vremuri nici acele aptitudini minunate ale câinilor. **N-ar trebui ca rezultatul să fie admirarea lui Dumnezeu, a Creatorului?** Dar cazul este contrariul. Omul Îl demite pe Dumnezeu și-l admiră cu mai multă plăcere pe om sau pe câine – decât pe Dumnezeuul veșnic, care a creat cu cuvântul atotputerniciei Sale și al adevărului Său tot ce există. Așa-numitul cimitir al câinilor, din Paris, oferă un exemplu trist despre faptul că oamenii cinstesc, într-adevăr, adesea mai mult un animal decât pe Dumnezeu.

În Asnières, suburbia din Paris situată atrăgător, există un **cimitir de câini** așezat romantic, care are paznicii lui deosebiți în cimitir. De ziua morților, după declarațiile acestor martori, nu mai puțin de 500 de persoane au împodobit cu flori și lumânări arzând, mormintele odoarelor lor patrupede. Aceste morminte sunt împodobite cu pietre comemorative și inscripții. Acolo se poate recunoaște unde s-a ajuns în creștinătatea de nume: adesea oamenii au devalorizat complet sfintele adevăruri, prin aceea că le-au transformat în cuvinte cucernice, frumos răsunătoare. Un vizitator al cimitirului de câini povestește: În fața mormântului unui „**răposat fericit**”, după inscripție abia de câteva săptămâni, stătea îngenucheată o doamnă distinsă îmbrăcată în mare doliu, care striga, întreruptă într-una de plâns puternic cu sughituri: „Oh, ma chère Fifi, ma chère Fifi! (O, scumpa mea Fifi!)” O coroană de trandafiri de culoare roșu-închis acoperea mormântul și pe un mic obelisc de marmură erau dăltuite cu auriu cuvintele: „Dormi în pace, Fifi – vei rămâne de neînlocuit”. În fața altui mormânt, a cărui inscripție suna semnificativ: „Există o revedere în cer”, stătea o femeie mai bătrână și citea evlavios dintr-o carte de rugăciune. – Un domn venerabil, gătit cu bentița Legiunii de onoare, a apărut cu fiica lui și cu doi nepoți și toată societatea a pus pe un mic mormânt de câine un buchet de violele sălbatice. În colțul cimitirului era un mormânt simplu și deasupra – oricât de incredibil ar părea – o cruce de lemn. Pe aceasta era prinsă o foaie de hârtie, pe care se puteau citi, scrise cu o mână tremurândă, următoarele cuvinte: „Te urmez curând, **la revedere!**” Pe unul dintre aceste morminte de câine erau scrise chiar cuvintele nelegiuite: „Dacă sufletul tău nu-l însoțește pe al meu, nu vreau în cer. Vreau, orice s-ar întâmpla, să dorm ca tine, pe veci, fără să mă trezesc.” Ce deslușit se vede aici că omul firesc este orb și mort în păcate, total înstrăinat de viața dumnezeiască. În timp ce el adoră un suflet de câine mort și în plus i se pare că-i poetic, calcă în picioare dragostea lui Dumnezeu, respinge mântuirea și fericirea veșnică.

Câtor oameni, chiar și din Germania, nu le este mult mai prețios câinele lor decât dragostea lui Dumnezeu și Persoana neprețuit de minunată a Domnului! Scriptura numește aceasta idolatrie. Egiptenii se închinau unui bou, negrii din Dahomey, șerpilor – acel francez își adora câinele. – Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre asemenea oameni? Măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; „ci s-au dedat la gânduri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat. Zicând că sunt înțelepți, au înnebunit și au schimbat slava Dumnezeului nepieritor, într-o icoană care seamănă cu un om supus putrezirii, păsări, animale cu patru picioare și reptile. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă poftelor inimii lor, căci au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și au cinstit și au slujit creaturii în locul Creatorului, care este binecuvântat în veci” (Romani 1,21-25).

Câinii, aceasta este o realitate care trebuie să ne smerească, de multe ori îi fac de rușine pe oameni prin credințioșia, dăruirea și recunoștința lor. Chiar și mulți credințioși, care-L cunosc pe Isus, Domnul și Stăpânul lor, sunt făcuți de rușine când văd bucuria emoționantă cu care un câine își întâmpină stăpânul, recunoștința cu care acesta primește orice dezmierdare, ascultarea care îl determină pe câine să sară prompt din somn îndată ce stăpânul îl strigă. Oricine, care conform cuvântului Scripturii se numește rob al lui Isus Hristos, are de învățat de aici. Dar ne este permis din această cauză să-i facem pe câini obiectul venerației idolatre?

În zilele de acum, în care descendența din maimuță a omului este propagată ca înțelepciune superioară, mulți oameni au pierdut din vedere ce este omul: „Și Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu.” Acest adevăr rămâne în picioare și pentru cel mai neloyal și mai pătat om, pentru vagabondul cel mai decăzut, pentru bețivul cel mai mizerabil – ei sunt **chipul lui Dumnezeu**, dar din nefericire, imagini stricate și murdărite. Dar aceasta este numai o parte a adevărului dumnezeiesc care ne privește. A doua parte sună așa: omul este prețuit pentru că Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri ca să moară pe cruce pentru el. Isus a venit ca în fiecare păcătos care crede să fie restabilită imaginea stricată a lui Dumnezeu, ca vinovatul să fie răscumpărat din tot blestemul păcatului, pentru deplina slavă a filiației lui Dumnezeu.

Acest adevăr este valabil pentru orice păcătos: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiul, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16). Dumnezeu spune: ca oricine crede în Isus – aici nimeni nu este exclus, oricât de mizerabil, de vinovat, de pătat ar fi un om. Acest cuvânt de har trebuie spus, la porunca lui Dumnezeu, oricărei inimi care este descurajată, oricărei conștiințe încărcate, ba chiar în locurile viciului, ale deznădăjduitei robii a păcatului. Căci: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele și punând în noi cuvântul acestei împăcări. Noi deci suntem trimiși împluterniciți pentru Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,19-21).

Ce să spunem în fața acestei dragoste a lui Dumnezeu pentru omul creat după chipul lui Dumnezeu, despre aceia care îi cinstesc mai mult pe câini decât pe Dumnezeu! Ce să spunem dacă răscumpărarea prin jertfa Fiului lui Dumnezeu este așa de disprețuită, încât crucea este pusă pe mormintele câinilor! Dar, firește, aici nu este vorba despre acei oameni extravaganti din Paris – este vorba **despre tine și despre mine**. O, nu disprețui dragostea lui Dumnezeu! Iată, Domnul Isus doar a venit și de dragul tău, a luat blestemul păcatului tău asupra capului Său, a suferit pedeapsa ta. Cât de mulți oameni, pretutindeni, nu nesocotesc crucea, suferința morții lui Isus și dragostea Lui salvatoare! Ziarul, cârciuma, o țigară bună, ba chiar un pahar de bere sau de țuică îi atrag mult mai mult decât dragostea lui Dumnezeu. Toate lucrurile și desfătărilor lumești le sunt mai importante decât jertfa de la Golgota.

Tu te-ai smerit înaintea dragostei lui Dumnezeu? Ai adus vina păcatului tău la Fiul lui Dumnezeu, care a suferit și a murit pe cruce pentru tine, ca **tu** să găsești un drum deschis spre Dumnezeu oricărui har? Deschide-I lui Isus inima ta, acceptă-L, crezând, ca pe Împăciuitorul și Mântuitorul tău!

Nr. 30 CUM MOR OAMENII CARE AU VIAȚA VEȘNICĂ?

„Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.” (1 Ioan 5,12)

Câteodată apucăm să vedem dovezi plăcute despre cum Domnul vine în ajutorul slăbiciunii alor Săi, pentru a le lua de pe inimă orice îngrijorare în pragul veșniciei. Unul dintre doi creștini bătrâni, care și-au fost aproape ca frați și prieteni, s-a îmbolnăvit. Când celălalt l-a vizitat și au vorbit despre moarte, cel bolnav a spus că el, într-adevăr, se bucură că merge la Domnul, dar că totuși îi este groază de clipa morții. Prietenul lui, care i-a spus despre puterea și dragostea purtătoare a Domnului, a venit a doua zi iar la bolnav. Acesta din urmă l-a salutat cu mare bucurie și i-a povestit: Am avut azi-noapte un vis plăcut. Am visat că traversam strada pentru a veni acasă. Dar pe mijlocul străzii curgea un pâraie îngust, peste care nu îndrăzneam să pășesc. În timp ce stăteam șovăind în fața lui, L-am zărit pe Domnul, care de pe malul celălalt întindea spre mine amândouă mâinile și-mi spunea prietenos: Vino numai! Mi-am pus mâinile în mâinile Lui și am pășit dincolo. Până aici a povestit bolnavul, apoi a amuțit și prietenul lui a observat cum cu aceste ultime cuvinte, visul tocmai povestit s-a împlinit. Fratele bolnav trecuse dincolo, peste apa îngustă a morții. Domnul a întins mâinile spre el și l-a luat acasă. A fost o reprezentare a acelei strofe de cântare: „Tu ne poți duce prin ușile morții, visând, și ne faci dintr-odată liberi!” Firește, pentru a avea parte de așa ceva, da, pentru a înțelege așa ceva, trebuie să-L cunoaștem pe Domnul și să ne știm adăpostiți în mâinile harului Său. **Tu Îl cunoști?** Îl cunoști pe Isus, pe Mântuitorul minunat, măreț, care a venit din ceruri pentru a muri pe cruce în judecata lui Dumnezeu, pentru vina ta și a mea, ca orice om care crede să găsească în El pace, înfierea lui Dumnezeu și viața veșnică?

Sunt aproape doi ani de atunci, așa povestește un creștin bătrân, când un prieten m-a invitat să vizitez împreună cu el un tată de familie, grav bolnav, care după o operație nereușită de cancer își privea sfârșitul în față. Am intrat în camera bolnavului conduși de gospodina vârstnică. Bolnavul zăcea acolo liniștit, cu ochii închiși; semăna mai mult cu un mort, decât cu un om viu. Dar a observat venirea noastră, a deschis ochi și ne-a salutat cu glas stins. Apoi a zăcut iar liniștit. Deodată a ridicat mâna, a deschis ochii și a rostit cu mare exactitate cuvintele: „**În curând Îl voi vedea!**” Apoi a vorbit despre slava și bucuria pe care le va găsi la Domnul. Mărturiile lui ne-au dat nouă, care veniserăm să-l încurajăm și să-l înviorăm pe fratele muribund, o convingere nouă și profundă despre realitatea și siguranța minunatei ținte spre care se îndreaptă grăbit creștinul credincios.

La acest pat de suferință era pace reală. Moartea nu era așteptată ca rege al groazei, nu ca distrugătoarea și sfâșietoarea fericirii pământești – nu, ci era așteptată ca un slujitor care trebuia să-i deschidă ușa slavei acestui copil al lui Dumnezeu, care aștepta cu nerăbdare. Ochii acestui bărbat nu erau îndreptați cu melancolie, retrospectiv, la anii de sănătate și fericire pământească scurși, ci înainte, spre țintă, la întâlnirea cu Domnul.

Un doctor în filologie, un bărbat extrem de cult, cu un strălucit talent oratoric, a vorbit despre moarte, despre starea de după moarte; el a arătat în felul său că moartea nu va putea niciodată să-l ducă pe om pe o treaptă superioară a vieții. Un creștin care era prezent l-a întrebat: Ați asistat vreodată la decesul unui copil al lui Dumnezeu? El a trebuit să recunoască: Nu, la așa ceva încă n-am asistat. La aceasta a primit răspunsul: Atunci nu aveți absolut nici un cuvânt de spus despre această problemă!

Într-adevăr, așa este, cine n-a fost încă martor la plecarea acasă a creștinilor adevărați, încă n-are nici o idee despre triumful deplin asupra morții și despre realitatea vieții veșnice, care adesea este văzută aici. Trebuie să spunem „adesea”, pentru că nu este întotdeauna așa; căci și la creștinii credincioși se întâmplă să-și dea ultima suflare în stare inconștientă sau dormind. Dar în plus, și în aceasta este de observat o mare deosebire, dacă este vorba despre un copil al lui Dumnezeu, care l-a urmat pe Domnul cu inimă neîmpărțită și dăruire totală în zilele de sănătate, sau despre unii care au primit, într-adevăr, prin credință siguranța mântuirii lor, dar prin neloialitate sau prin prietenia cu lumea n-au ajuns niciodată la dăruirea deplină a vieții, Domnului. În ultimul caz există câteodată și retrospective dureroase; atunci harul trebuie încă în ultimele ore să înfăptuiască acea despărțire de ultimele legături pământești, care după voia lui Dumnezeu trebuiau să fie de mult tăiate. Dar dacă mor creștini sinceri, predați Domnului, există un triumf absolut asupra morții.

În anul 1681, în piața din Edinburgh a fost spânzurat din cauza Evangheliei un predicator credincios, pe nume Cargill. Când a pus piciorul pe scara din locul execuției a strigat: „Domnul știe că urc această scară cu mai puțină teamă decât am urcat vreodată la amvon ca să predic.” Iar când a ajuns sus a spus: „Aceasta este cea mai frumoasă zi din viața mea; sunt pe cale să obțin cununa și-L laud pe Domnul pentru aceasta. Dar pe voi vă rog să-L lăudați și voi că m-a adus aici și m-a lăsat să triumf asupra diavolului, a lumii și a păcatului; nu mă vor mai răni. Îi iert pe toți cei care au fost nedrepti cu mine. Rămâneți cu bine, prieteni! În mâna Ta, Dumnezeule trinitar, îmi încredințez duhul!” – Apoi și-a împreunat mâinile pentru o rugăciune tăcută și în timpul rugăciunii călăul l-a împins de pe scară.

În 9 septembrie 1902 a adormit în M., în România, unde a fost în vizită la fiica lui, profesorul L. din Geneva, în al 77-lea an al vieții lui. Într-o plimbare cu trăsura a fost azvârlit din aceasta de caii care s-au speriat și a suferit mai multe fractură și răni interne. – Soția lui, care l-a îngrijit, a scris: „Într-adevăr, rar a existat un bolnav mai răbdător, mai resemnat. Dacă putea dormi o clipă, la trezire striga: „Mulțumesc, Dumnezeul și Tatăl meu!” În prima zi a fost auzit rugându-se permanent, tare și dorința lui ca măcar cu lucrurile veșnice și cerești să se mai poată preocupa, a fost, desigur, ascultată. În afară de tânguirea după „Aer, aer” și „Apă, apă!” putea fi auzit aproape permanent citând texte din Cuvântul lui Dumnezeu.

Singura temelie de nezdruncinat a mântuirii și a păcii de care se bucura era permanent înaintea lui: sângele lui Hristos. Acest slujitor al Domnului, care încăruntase în slujba lui Dumnezeu, nu lăuda nimic altceva decât sângele; acolo era locul de odihnă al sufletului său. Zăcea acolo neputincios ca un copil mic, dar cu mintea limpede. „Sângele curăță,” spunea mereu, „prețiosul sânge al lui Hristos; el acoperă totul, totul.” –

Într-o zi m-a întrebat dacă îi sprijin spatelul cu brațul meu; am spus că nu; atunci mi-a răspuns bucuros: „O, dar ce minunat să am brațul lui Dumnezeu ca sprijin. El este aici.” În orice caz, el se gândea atunci la prețioasa făgăduință: „Și dedesubt sunt brațele cele eterne” (Deuteronom 33,27). – Altă dată a suspinat: „Odihnă, odihnă dumnezeiască” și curând după aceea: „Dumnezeul și Tatăl meu; Isus al meu, Mântuitor prețios!” – În ultima noapte, când era deja așa de slab că abia putea fi înțeles, au ieșit de pe buzele lui arse, uscate, unele după altele cuvintele: „Dragoste – pace – bucurie – slavă”. – Apoi s-a făcut brusc liniște de tot în jurul patului său, în timp ce ochii lui erau îndreptați nemișcați spre cer, ca și când ar fi privit deja minunata lume de dincolo, încotro mergea. Apoi ochii s-au închis. S-a mai auzit un suspin ușor și sufletul a zburat. El era străin de trup, acasă la Domnul.” – A plecat acasă fără nici o agonie.

„Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El.” (Ps.116.15.)

Ai citit aici, prietene, despre despărțirea a patru copii ai lui Dumnezeu, despre astfel de oameni care au viața veșnică. Despre ei spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Și mărturia este aceasta: că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața” (1 Ioan 5,11-12). Când mor asemenea oameni, Scriptura spune: **ei adorm**. Cum este cu tine? Vei adormi și tu când vei muri? Vei merge în pacea lui Dumnezeu, din viața pământească - acasă la Isus, la El, care trăiește, care îi poartă pe ai Săi, trăind și murind, în mâinile Sale credincioase? Îl ai pe Fiul lui Dumnezeu ca: Domn, Mântuitor, Împăciuitoare și Prieten al tău? Cine Îl are pe Fiul **are viața**. Ce nemărginit de importantă este întrebarea: dacă **tu** Îl ai și-L cunoști, dacă **El** te are ca proprietate a Lui, scump răscumpărată.

Nr. 31 TIMPUL HARULUI

„Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inima!” (Psalmul 95,7-8)

În A., în ianuarie 1909, unul dintre cei mai înalți funcționari a organizat un bal la care au participat peste 100 de persoane. Gazda a deschis festivitatea cu un discurs de primire; dar la ultimele cuvinte s-a prăbușit dintr-odată. A fost scos din mijlocul oaspeților consternați și dus într-o încăpere alăturată, unde medicii prezenți n-au mai putut decât să constate moartea în urma unui stop cardiac a bărbatului de 57 de ani. În aceeași zi s-a întâmplat că directorul uzinelor metalurgice, St., din K., a ținut toastul imperial într-o adunare solemnă. La sfârșitul cuvântării sale a căzut și acest bărbat, încă tânăr, lovit de infarct și a murit câteva ore mai târziu. Astfel de știri străbat ziarele, dar aproape nimeni nu-și pune întrebarea: Sunt eu pregătit să apar înaintea Dumnezeului sfânt? Și dacă nu, cât de lung mai este timpul harului care îmi rămâne? Pentru majoritatea oamenilor sfârșitul este acesta, că moartea îi prinde la fel de nepregătiți ca pe sutele de oameni despre a căror moarte subită au citit de atâtea ori, ca fiind o noutate interesantă. Prietene, folosește timpul de azi, căci astăzi este timpul harului. Dumnezeu îi strigă omului: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inima!”

Un creștin tânăr care lucra în fabrică, avea mult de suferit din partea colegilor lui, pentru că nu participa la acțiunile lor păcătoase. În mod deosebit unul dintre oamenii de lângă el își bătea rău joc de el. Supraveghetorul fabricii, care îi voia binele tânărului nostru prieten, l-a sfătuit să-l dea în judecată pe bărbatul care îl sâcâise atât și, într-adevăr, îl jignise deja așa de grav. Creștinul, care cunoștea suficient Cuvântul lui Dumnezeu și avea caracterul Domnului și Mântuitorului său,

care „când era insultat, nu răspundea cu insulte; și când suferea, nu amenința”, i-a spus amabil supraveghetorului numai atât: **„Citația va veni, într-adevăr.”** Aceste cuvinte au ajuns și la urechile muncitorului care îl batjocorise și-l mâhnise așa de mult pe tânărul nostru prieten. Ce trebuia să înțeleagă prin această „citație”, nu știa prea bine. Chiar nu-și putea imagina că tânărul bărbat va merge cu el în fața justiției; doar a înghițit și a permis totul până acum. După scurt timp s-a întâmplat că batjocoritorul și disprețuitorul din fabrică s-a prăbușit de la înălțime mare. Zăcea acolo cu oasele rupte, foarte vătămat. Toată lumea a alergat acolo; la fel și tânărul creștin. Când l-a văzut pe acesta, a strigat plin de disperare: **„Citația a venit!”** Da, a fost citația în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu. Numai câteva clipe și câteva răsufări și a trecut dincolo, pentru a fi pus în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu, împovărat cu toate păcatele lui. Pentru acest bărbat, timpul harului fusese mai scurt decât a crezut – în realitate fusese măsurat destul de lung, după îndurarea dumnezeiască. Dumnezeu așezase chiar și lângă acest batjocoritor din fabrică un martor al harului, ca să înțeleagă că mâinile harului lui Dumnezeu erau întinse spre el. Domnul se plânge de adunarea creștinilor din Tiatira: „I-am dat timp să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască” (Apocalipsa 2,21).

Nu trebuie să Se plângă Domnul la fel de mii și de milioane de oameni? Este scris: „Dumnezeu, deci, trecând cu vederea timpurile de neștiință, poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca după dreptate pământul locuit” (Faptele Apostolilor 17,30-31). Oare ce înseamnă să te pocăiești? După Sfânta Scriptură, se pocăiește omul care ajunge la cercetarea și la recunoașterea înaintea feței lui Dumnezeu, în legătură cu inima lui necurată și viața lui păcătoasă de până atunci, și le judecă și le condamnă pe amândouă. Cine caută astfel adăpost, ca un păcătos vinovat, la Mântuitorul Isus Hristos, care a purtat pe cruce judecata pentru vina noastră, găsește **pacea cu Dumnezeu!** Sângele lui Isus îi spală petele; el va fi împăcat cu Dumnezeu. El este primit plin de har, ca un copil al lui Dumnezeu. Destinația lui nu este judecata, ci **slava**.

Dumnezeu, în îndelunga Sa răbdare, dă oamenilor timp și unor oameni El le dă în mod foarte deosebit un timp de har ca să se pocăiască. În 9 iulie 1908 a avut loc la Köln un grav accident în construcții, la noul pod de sud. În timpul montării s-a prăbușit în adânc o parte din podul de eșafodaj cu o macara grea de montaj și a tras cu sine un mare număr de muncitori. Mulți dintre oameni au fost salvați, chiar dacă erau răniți, dar opt au fost morți. În mod ciudat, unul dintre montatori și-a încetat munca la podul de sud cu o zi înainte de accident, pentru a accepta de lucru în altă parte. – Când vestea nefastă din Köln a ajuns la urechile lui, Îi va fi mulțumit lui Dumnezeu și s-o fi întrebat: „Unde ar fi acum sufletul meu nemuritor, dacă aș fi murit în accident?” Nu știm. Dar după câteva săptămâni **acest bărbat s-a prăbușit pe noul șantier de la 40 de metri și a fost mort pe loc.** – Un alt muncitor, lăcătușul L., care la aceeași prăbușire a podului din Köln fusese azvârlit în Rin, dar a fost salvat din ape ca printr-o minune, s-a îmbolnăvit exact trei săptămâni mai târziu la scaldat în Ruhr, la Mülheim. Oare o fi folosit timpul prelungit al harului ca să se pocăiască și să caute și să găsească pacea cu Dumnezeu? Poate ai avut și tu deja parte de o prelungire minunată a timpului tău de har? Te-ai făcut sănătos dintr-o boală mortală sau ai fost salvat minunat dintr-o primejdie evidentă a vieții? **Dumnezeu ți-a prelungit timpul de har; folosește-l!**

Ce prețios dacă un om apucă harul și pacea, ba chiar și viața veșnică în timpul de har pe care Dumnezeu i-l mai dăruiește! Un martor de încredere relatează acum câțiva timp următoarele: Unchiul meu a fost un bărbat respectabil și nici nu era indiferent din punct de vedere religios, dar era convins de propria-i dreptate și neînduplecat. Inima lui era dependentă de bani și de avere și era departe de Dumnezeu. Bunicul meu avea „întreținerea” la fiul și moștenitorul său, adică dreptul să-și sfârșească zilele în casă. Dar bătrânul a avut o bătrânețe amară; a fost tratat de unchiul meu nemilos și dur. Câțeva săptămâni după moartea bunicului, părinții mei au venit cu o căruță să ia mobilierul promis nouă de bunicul. Dar unchiul a ieșit amenințător pe ușă și a strigat:

„Primul care vine sus, să-și frângă gâtul și picioarele!” – Într-adevăr, n-a dat nimic din lucruri. Un an mai târziu, unchiul meu a plecat cu fiul lui cel mai mare să scuture pere. Fiul a fost reținut pe drum și a spus: „Tată, mergi încet și așteaptă, că vin imediat.” Dar când a ajuns acolo câteva minute mai târziu decât unchiul meu, acesta zăcea nemișcat sub pomul din care căzuse. – Dar putea vorbi și a spus: „Du-te, cheam-o pe mătușa ta, că vreau să mă împac cu ea.” Au fost aduși mama mea și medicul. Acesta din urmă a constatat că cel căzut – avea coloana vertebrală fracturată. După opinia omenească, orele unchiului meu erau numărate; **dar avea să mai trăiască încă 16 săptămâni lungi, spre uimirea tuturor.** Medici de aproape și de departe, chiar profesori din M., orașul universitar din apropiere, au venit să cerceteze cazul nemaiauzit. Profesorii ar fi preferat să-l ia pe bolnav la clinică, dar nu mai era transportabil. Eu personal l-am văzut de multe ori. Părul lui, care până în ziua căderii fusese negru, devenise alb ca zăpada; picioarele îi erau umflate și amorțite de tot. Dacă voiam să luăm bolnavul din pat, trebuia să-l care patru bărbați cu cearșaful, pe care îl apucau de cele patru colțuri. Totuși, la acest bărbat dur, auto-îndreptătit n-a fost zadarnic timpul de har – mulțumiri fie aduse Domnului – pe care Dumnezeu i l-a prelungit așa de minunat. Sărmanul meu unchi s-a întors cu adevărat la Dumnezeu. El l-a chemat din inimă pe Isus ca Mântuitor și Răscumpărător și a găsit ascultare. Într-o zi mama mea stătea iar lângă patul lui. Și după ce s-a trezit dintr-un somn lung, ea a vrut să-i dea niște supă. Dar el a spus: „Soră, am mâncat; am fost în cer. O, ce măreție și slavă la Isus.” Bolnavul a cântat până la sfârșitul lui cântări ale credinței și a lăudat harul nesfârșit al lui Dumnezeu cât de tare a putut. Astfel a adormit în pace și bucurie în Isus, de fapt „un triumf al harului, o minune a Domnului”. Pe cât de prețios a acționat aici harul lui Dumnezeu, pe atât de serioasă este realitatea că nu oricine primește o prelungire atât de minunată a timpului de har. În Cuvântul lui Dumnezeu citim: „Un om care, fiind deseori muștrat, își înțepenește gâtul, va fi zdrobit deodată și fără îndreptare.” (Proverbe 29,1.)

Nr. 32 CÂT DE MULT TRĂIEȘTE UN OM?

„Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci,
iar pentru cei mai tari la optzeci de ani;
și mândria lor este muncă și deșertăciune,
căci anii trec iute și noi zburăm,” (Psalmul 90,10)

Un anume Gaston a grupat laolaltă toate cazurile din ultimele secole, în care oamenii au trecut de 100 de ani. El a găsit 1712 astfel de persoane. Englezul Parrey a avut 152 de ani, scoțianul Jenkins– 169 de ani, scoțianul Kentigern și ungurul Szarten au făcut amândoi chiar câte 185 de ani, deci mai bătrâni decât Isaac și Avraam. Aceste realități, publicate printr-un doctor, Str., în „Gartenlaube”, sunt pe drept crezute de toată lumea. Mult mai bine garantate sunt informațiile pe care Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu le dă despre durata de viață a strămoșilor neamului nostru. Aici găsim că Adam a trăit 930 de ani, după el a trăit Metusala chiar 969 de ani. – În timpul recent s-a prelungit evident durata medie de viață a oamenilor. Prin înregistrarea asigurărilor de viață sunt efectuate continuu calcule exacte despre acest lucru. În anul 1800, din 100 de oameni născuți numai șase au apucat 70 de ani; în zilele noastre sunt opt. Durata medie de viață a tuturor oamenilor din țările europene civilizate se ridică în anul 1700 la 31 de ani și 4 luni; în anul 1800 la 35 de ani și șase luni; în anul 1900 la 40 de ani și 9 luni. Ce înseamnă aceasta? Aceasta vrea să spună că dacă tu stai la prânz în Berlin, în piața Potsdam și vezi această forfotă uriașă, acest puhoi de oameni mergând pe jos, în trăsuri, în omnibuze, în automobile, în tramvaie, atunci să știi că peste 40 de ani aproape toți acești oameni vor fi plecați în veșnicie. Aceasta rămâne valabil fie că au întrebat de Dumnezeu, fie că nu. Aceia care ajung mai bătrâni

de 40 de ani formează excepții de har. Despre toți este valabil ce spune Dumnezeu: - „Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci, iar pentru cei mai tari la optzeci de ani; și mândria lor este muncă și deșertăciune, căci anii trec iute și noi zburăm.” **Da, trec repede** - și noi zburăm, la fel și tu și eu. Dar cu ce-l ajută pe un om, chiar dacă ajunge la 90 de ani, și apoi merge în veșnicie tot ca un păcătos neîmpăcat?

De curând s-a împușcat un veteran de 80 de ani, pe jumătate orb, pentru că fusese condamnat la 20 de zile de închisoare pentru cerșit. El participase la campaniile militare din 1866 și 1870/1871 și Dumnezeu i-a păzit viața în toate primejdiile, Dumnezeu i-a purtat și de grijă, căci sinucigașul, înainte de a-și lua viața, a trimis primarului său economii de 200 de mărci pentru cheltuielile cu înmormântarea sa. Dar acest bărbat bătrân n-a recunoscut harul lui Dumnezeu pe lungul lui drum. De aceea înțelege: mult mai importantă decât durata vieții pământești este realitatea că omul este nemuritor, trăiește veșnic! – Dar unde și cum va trăi veșnic, această hotărâre se ia în timpul vieții sale pământești. Dar dacă Dumnezeu, așa cum se pare, a hotărât în harul Său că timpul pământesc de har al generației actuale trebuie prelungit așa de considerabil, încât El acordă în medie fiecărui om în parte aproape zece ani mai mult decât oamenilor care au trăit cu 200 de ani mai înainte – nu este acesta un mare har? **Dar Dumnezeu face mult mai mult pentru generația actuală.** El face să i se propovăduiască Evanghelia cu mai mare claritate ca oricând înainte. El așează creștini vii, adevărați în fața ochilor lumii, care mărturisesc limpede cu viața lor și cu dragostea lor pentru Isus, Mântuitorul păcătoșilor, în mijlocul unei generații sucite și denaturate. Dumnezeu vorbește într-un mod minunat oamenilor, da, tocmai vrăjmașilor Lui. Căci „**Dumnezeu dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință**” (2 Petru 3,9). Iată un exemplu:

Dr. Torrey, binecuvântatul evanghelist american care încă trăiește, a venit într-o zi dintr-o prelegere în care dovedise tuturor, în fața unei mari mulțimi de oameni, în puterea Duhului, necesitatea pocăinței în fața lui Dumnezeu și a credinței în Isus Hristos. În ușa sălii îl aștepta un ascultător, un domn necunoscut. Acesta l-a abordat pe Torrey cu cuvintele: „Domnule Torrey, ați vorbit minunat, captivant; dar foarte păcat că tot ce ați spus, ca și toată Evanghelia – sunt o **nebulie.**”

Dr. Torrey l-a privit pe om o clipă trist, apoi a deschis Biblia pe care încă o avea în mână și a spus: „Aveți dreptate; aceasta este exact ceea ce **spune Dumnezeu Însuși.**” – „Cum, cum?” s-a bâlbâit străinul, este imposibil ca Biblia s-o spună chiar ea, că Evanghelia este nebulie.” – „Totuși, totuși,” a continuat Torrey, „ascultați ce scrie aici: „Cuvântul crucii este o nebulie pentru cei care pier, dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu.”” Acest verset l-a lovit pe liber-cugetător așa de puternic, încât a pălit. Cuvântul lui Dumnezeu s-a dovedit și aici, așa cum este scris: „ca un ciocan care sfărâmă stânca”. După convorbirea în continuare cu Dr. Torrey, care a urmat apoi, și o rugăciune comună serioasă, care a urmat după aceea, necredinciosul de până atunci s-a predat imediat Domnului și Mântuitorului. –

Da, cuvântul crucii este o **nebulie** pentru cei care **pier**, dar pentru cei care sunt mântuiți este **puterea lui Dumnezeu**, puterea lui Dumnezeu spre mântuire. Spune, pentru tine ce este? –

Dumnezeu vorbește aici prin Cuvântul Său. Uneori vorbește chiar insistent pentru asemenea oameni, a căror viață a fost aproape de marginea gropii, prin aceea că le mai adaugă ani de har. Cine are parte de aceasta, acela poartă mare responsabilitate, să slujească lui Dumnezeu cu anii proaspăt primiți în dar și cu forțele vitale și să nu trăiască pentru lume și pentru vremelnicie. Cuvântul lui Dumnezeu ne povestește despre împăratul Ezechia, căruia i-a fost anunțată moartea într-o boală grea. Dar el s-a rugat printre lacrimi lui Dumnezeu și Dumnezeu S-a îndurat de el și a adăugat 15 ani la viața lui (citește Isaia 38,1). După ce s-a însănătoșit iar, n-a lăudat îndurarea și minunile lui Dumnezeu, ci și-a preamărit aurul, comorile și s-a lăudat cu ele în fața străinilor

care nu-L cunoșteau pe Dumnezeu. Astfel a stricat Ezechia marele dar de har al anilor care i-au fost adăugați.

Câți ani ai trăit deja pe pământ?

Există multe persoane cărora Dumnezeu, după o boală grea, după mari primejdii care le-au amenințat viața, le adaugă ani noi de har, sănătate și putere. Dar majoritatea disprețuiesc darul. Dumnezeu vrea să-i mântuiască, dar ei nu vor să se deschidă pentru dragostea Lui, care îi caută.

În B. s-a întâmplat în anul 1909, că o creștină de 70 de ani, suferindă de dropică, a aflat că în casa vecină un bărbat bătrân, și el deja mult peste 70 de ani, se îmbolnăvise de o îngustare a esofagului. Acest bărbat fusese până atunci un bețiv notoriu și acum înjura pentru că boala lui îl împiedica să bea coniac. Creștina bătrână și bolnavă s-a hotărât să-l viziteze pe acest om, pentru a-l îndruma la Isus, Mântuitorul, ca la sfârșitul lungii sale vieți să poată găsi iertarea vinei lui și pacea cu Dumnezeu. Ea a intrat la el și l-a găsit pe cale de a se spânzura – avea funia cu lațul în mână. Ea l-a implorat să se întoarcă la Isus și să renunțe la intenția lui îngrozitoare. El i-a promis, bătând palma, că nu se va spânzura. Astfel a părăsit bătrâna această casă. O oră mai târziu a aflat că bărbatul totuși s-a spânzurat. Dumnezeu a învrednicit-o și a folosit-o pe bătrâna Lui slujnică, să-l smulgă înapoi pe acest bărbat împietrit din prăpastia iadului, dacă era posibil. Dar el n-a vrut. Altfel s-a desfășurat sfârșitul lungii și obositoare pribeгии a acestei creștine bolnave. Ea L-a lăudat liniștit, în pacea lui Dumnezeu, în marile ei greutăți trupești pe Domnul, astfel că medicul ei, copleșit de puterea dragostei lui Dumnezeu, a devenit ucenic și mărturisitor al lui Isus. Puțin timp după aceea ea și-a dat plină de pace ultima suflare.

O viață lungă pe pământ este un dar de har al lui Dumnezeu. Dar întrebarea este: Ce fac oamenii cu acest dar de har? Și pentru tine, fiecare zi pe care Dumnezeu o adaugă vieții tale este un dar de har. Ți-ai deschis inima pentru Domnul? Problema păcatului tău a fost pusă în ordine dumnezeiește? Ți-ai așezat trecutul în lumina lui Dumnezeu și sub sângele lui Isus? Ți-a fost luată povara vinei? Poți, într-adevăr, să spui: „Nimic nu-mi mai apasă conștiința!”? Ești sigur că dincolo de viața aceasta îți este deschisă poarta slavei, poarta casei Tatălui? **Tu nu știi câte zile îți mai sunt destinate!**

Nr. 33 CINE ÎȚI CÂRMEȘTE CORABIA?

„Fiul meu, dă-mi inima ta și să găsească plăcere
ochii tăi în căile mele.” (Proverbe 23,26)

Aveam în urma noastră, pe Marea Baltică, o furtună grea de aproape trei zile. Bompresul era rupt și parâma care ține strâns ambele catarge în poziția lor corectă era ruptă. Corabia mică făcea o impresie de-a dreptul deteriorată când în sfârșit am ajuns în apropiere de coasta suedeză, la Karlskrona, în șenalul mai liniștit. Dar aceste ape de coastă sunt primejdioase din cauza insulelor și a recifurilor; de aceea a fost arborat imediat fanionul pilotului. Când pilotul a venit pe punte, a preluat cârma și conducerea pe corabie. Căpitanul stătea pe punte și privea; un altul îi cârmuia corabia. Pilotul ne-a dus sigur prin șenalul primejdios în portul din Karlskrona, unde am putut repara pagubele suferite.

Orice viață omenească seamănă cu o corabie care călătorește pe oceanul vieții spre țărmul veșniciei. În această călătorie sunt furtuni mari, unele primejdii, stânci și bancuri de nisip. Este nevoie de un cârmaci cu experiență pentru a duce corabia vieții unei făpturi omenești prin toate, în portul veșniciei mântuirii. Câți oameni tineri nu merg zilnic în marile orașe, înainte de toate la Berlin! Ei au auzit despre distracții și amuzamente și-și imaginează viața de acolo ca fiind numai strălucire și bucurie. Un asemenea om neexperimentat, de 20 de ani, a plecat de curând la Berlin. Un creștin l-a întrebat în tren: „Aveți un prieten și sfătuitor pe care să vă puteți baza?” – „Nu.” – „Știți ceva despre puterea și harul Domnului Isus care este prezent, care răspunde rugăciunii

credinței?” Acest om tânăr nu știa nimic despre acest Pilot, el voia să-și cârmuiască singur corabia vieții. El nu știa câte stânci și primejdii îl amenință și nu știa câte corăbii ale vieții au pierit și pier zilnic în vârtejul vieții de metropolă.

Cuvântul lui Dumnezeu spune despre căile vieții oamenilor: „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori; ci își găsește plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea Lui. El va fi ca un pom sădit lângă niște pâraie de apă, care își dă rodul la timpul său și a cărui frunză nu se veștejește; tot ce începe duce la bun sfârșit. Nu tot așa este cu cei răi: ci ei sunt ca pleava pe care o spulberă vântul.” (Psalmul 1,1-4.)

Acum câțiva ani, un bărbat tânăr dintr-o familie bună a devenit ucigaș la beție; pe atunci se citea în ziar: „La deliberările procesului încheiat de curând împotriva lui X., a reieșit din nou foarte limpede cât de bine se potrivesc beția, desfrâul și crima. X. este, din tot ce reiese din mărturiile șefilor lui, ca și din scrisorile către mama lui: zburdalnic, vanitos, superficial, lipsit de scrupule față de camarazi și de subalterni, avid de plăceri, desfrânat. Tovarășii lui stau pe aceeași treaptă de jos a moralității. Mai mult sau mai puțin, toți cei implicați fuseseră băuți și erau în relații morale îndoielnice; starea de beție – studentul implicat s-a lăudat că a băut douăzeci de pahare cu bere - și libertinajul – acestea sunt păcatele care sunt active ca o ciură în tineretul nostru.” Ar trebui să întrebăm orice făptură omenească tânără: „**Cine îți cârmuiește corabia?**”

Într-un asemenea șenal primejdios trebuie să ai un pilot la bord, căruia să-i predai cărma. Dumnezeu, care vrea să-i păzească pe oameni pe căile binecuvântării, spune: „Cum își va ține tânărul curată cărarea? Păzindu-se după Cuvântul Tău.” (Psalmul 119,9.) În viața oricărui om trebuie să intervină această schimbare în conducerea corăbiei, și anume, căpitanul de până acum să predea comanda Pilotului încercat, piloții pământești nefiind decât pilda și imaginea Acestuia. **Acest Pilot este Isus Hristos**, Domnul. El spune: „Fiul meu, dă-mi inima ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile mele.” Iar **căpitanul, care trebuie să predea comanda** – cu toate că-și păstrează responsabilitatea pentru corabia lui până la sfârșit -, **acesta ești tu**.

Pe corabia vieții majorității oamenilor călătorește și un pasager înspăimântător, care permanent îi amăgește și îi înșală. Acest înșelător nevăzut este satan, dumnezeul veacului acestuia. El folosește lucrurile zilnice, cărciuma, strălucirea amăgitoare a banului, a ambiției, a slujirii păcatului, pentru a mâna corabia vieții într-o direcție funestă. De aceea avertizează Cuvântul lui Dumnezeu: „Păzește-ți inima mai mult decât orice este de păzit, căci din ea ies izvoarele vieții.” (Proverbe 4.23)

Există locuri pe pământ unde cete întregi de existențe naufragiate se află adunate laolaltă din toate părțile lumii, de exemplu, pe câmpurile aurifere din Klondyke (America de Nord). Sute au pierit deja acolo în zăpadă și în gheață în căutarea aurului, alții au fost omorâți în bătaie de tovarășii lor, care au poftit la aurul lor. Dacă îi vom compara pe acei căutători de aur cu oamenii care în patria noastră își petrec viața în muncă onorabilă, care poartă de grijă copiilor lor așa cum trebuie, atunci deosebirea pentru viața pământescă este mare. Dar dacă ne gândim la aceștia din urmă, că marea majoritate, în ciuda hărniciei și a spiritului economic sunt fără pace și fără nădejde în privința veșniciei și că nu-L cunosc pe Isus, Mântuitorul, atunci înțelegem că și acești oameni cinstiți, harnici, respectabili navighează într-o direcție greșită, și ei sunt în primejdia naufragiului. La aceia naufragiul a fost deja pe pământ; la aceștia naufragiul va fi evident abia pe ultimul lor pat de suferință sau în ceasul morții sau în veșnicie. Dar toți, dacă nu-L cheamă la bord pe Pilotul salvator, nu vor ajunge în slava lui Dumnezeu. Tu vei ajunge acolo? A luat Pilotul bun cărma în mâna Sa atotputernică de har? **Nu considera acestea ca pe niște cuvinte evlavioase!** Nu, este vorba despre un eveniment trăit sigur.

Acolo, în șenalul primejdios de la coasta suedeză, pilotul a fost chemat cu un fanion al pilotului. El a venit; a fost o clipă deosebită, salutată de toți cu mulțumire când pilotul a venit pe punte. Tot așa există și în viața oamenilor perioade în care acuzațiile conștiinței și conștientizarea propriei neputințe în privința ispitelor îl determină pe păcătos să se uite după Prietenul salvator.

El ridică fanionul pilotului, aceasta înseamnă că **începe să se roage**. El strigă: Doamne, există și pentru mine iertare și pace? Poți Tu să mai cârmești și viața mea în direcția bună, ca să ajungă în port în ciuda tuturor furtunilor îndurate, în ciuda întregii pagube suferite prin pângăririle păcatului? Domnul răspunde rugăciunii smerite a inimii împovărate de vină. El vine așa de sigur cum a venit acel pilot pe care l-a chemat fanionul pilotului. Păcătosul fără pace, care stând înaintea lui Dumnezeu se smerește în țărână, va observa că „El este lângă toți cei care Îl cheamă, lângă cei ce Îl cheamă în adevăr” (Psalmul 145,18). El răspunde rugăciunii credinței. Acum păcătosul fără pace Îl recunoaște pe Acela care l-a iubit întâi, pe **Isus, care a purtat pe cruce pedeapsa păcatului nostru**. El pune preafecit și liniștit cârma vieții sale în mâna atotputernică a harului lui Isus; el Îi spune: Doamne, nu voia mea să mai guverneze, ci voia Ta. Toate dorințele și planurile mele le pun în mâna Ta, hotărăște Tu asupra viitorului meu și asupra a tot ce sunt și am! Acest mare eveniment, prin care Isus devine Cărmaci și Pilot pe corabia vieții tale, este numit de Biblie: **întoarcere la Dumnezeu**.

Creștinul adevărat este un om care s-a întors de la întuneric la lumină și de sub puterea lui satan la Dumnezeu. În viața lui stăpânește Cuvântul și voia Domnului. S-ar putea să mai existe furtuni și aici, dar acest Pilot duce corabia la țintă. **Te-ai convertit?** Poate trebuie să spui: Nu, nu știu nimic despre aceasta. Atunci te cheamă harul astăzi. Pune-I acestui Domn minunat cârma în mână; nu vei regreta niciodată. Da, dă-I inima ta, voința ta! Fă să placă ochilor tăi căile Lui! Tu nu știi ce mai vine în această călătorie a vieții, dar dacă Isus stă la cârmă, ești adăpostit pentru timp și veșnicie, oriunde ai fi. Acest Pilot găsește calea de ieșire din toate greutățile și primejdiile, chiar dacă tu ai fi deja naufragiat în Klondyke sau oriunde în altă parte.

Nr. 34 A STRĂLUCIT SOARELE ÎN INIMA TA?

„În El era viața și viața era lumina oamenilor.

Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o.” (Ioan 1,4-5)

Ai avut privilegiul unei tinereți însorite? A învăluită o mamă devotată viața ta în dragoste și purtare de grijă? Ai avut o casă părintească în care locuiau pacea și bucuria, care te-a înconjurat cu ziduri protectoare? A găsit inima ta de copil intrare liberă la tata și la mama pentru toate dorințele, rugămințile și plângerile? Atunci laudă-L pe Dumnezeu pentru darul acesta infinit de mare și să știi că bunătatea Lui ți-a făcut un dar pe care multe fapte omenești nu-l cunosc. Aplică la acest dar al lui Dumnezeu cuvântul: „Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui!” (Psalmul 103,2.) Poate că ai experimentat deja viața în realitate, că lumea din jurul nostru este rece și aspră și viața este dură. Să te știi iubit cu dragoste adevărată și sinceră – **aceasta este fericirea**. Dacă tu o ai, prețuiește-o! În nordul Berlinului sunt multe mii de copii pentru care nu există dragoste părintească grijulie. Casa lor este în curțile marilor case de raport și pe stradă și majoritatea zilelor trec pentru mulți dintre ei fără o mâncare caldă. Atunci s-au pornit niște creștini ca cel puțin câtorva dintre acești copii să le ofere o cameră caldă și o supă caldă iarna, un loc pentru temele lor de școală și un loc de joacă și să-i aducă astfel pe acești copii sub lumina soarelui dragostei lui Isus și sub Cuvântul lui Dumnezeu. Deja crescuse această ceată de copii cam la 200 și Domnul a binecuvântat această slujbă. Unii dintre acești copii l-au găsit pe Isus ca Mântuitor al lor și au devenit martorii Lui în fața rudelor lor. Ce făgăduință prețioasă are această slujbă: „Oricine va primi un copil ca acesta în Numele Meu, Mă primește pe Mine” (Matei 18,5).

Câți nu există, a căror tinerețe a fost bogată prin bunătatea lui Dumnezeu în lumina soarelui dragostei, dar care nu i-au înțeles valoarea! Abia au intrat în viață, că au mers în adâncul păcatului, au călcat în picioare binecuvântările cu care Dumnezeu le-a împodobit viața. Așa a

fost în cazul lui X.; el a fost fiul unei familii avute, decente de țărani; a făcut seminarul pedagogic și un timp scurt a fost angajat ca învățător, dar a fost dat afară din cauza vieții lui ușuratică. Drumul lui a mers repede la vale. La 26 de ani ședea în închisoare pentru doi ani și jumătate, pentru falsificare de acte și înșelăciune. Acolo a compus aceste versuri:

O inimă de dragul meu
Cât bate, să disper? –O, nu!
Vreau să privesc în sus mereu;
Nu-s încă singur, nu!

Chiar furtună dacă vine,
Nădejdea nu-mi abate,
Câtă vreme pentru mine
O inimă mai bate.

Doamne-Ți datorez că încă
Bate, deși-n teamă,
Pentru mine-n grijă-adâncă,
O inimă de mamă.

După ce X. a fost eliberat și a găsit de lucru într-un birou, a devenit tuberculos. Așa că a venit acasă și devotamentul părinților lui a făcut ce a spus el în aceste versuri – devotamentul tatălui și dragostea mamei l-au îngrijit până la decesul lui. În această viață răsărise soarele – dar puterea păcatului l-a dus pe acest tânăr din lumina soarelui, în întuneric. N-a fost la fel și în Paradis, că Adam și Eva au umblat în lumina soarelui dragostei și a purtării de grijă a lui Dumnezeu? Nimic nu le lipsea din ce are nevoie inima pentru fericirea ei. Satan le-a arătat atunci oamenilor fructul oprit. El le-a întors inimile de la dragostea lui Dumnezeu, la păcat. Omul l-a întors spatele Dumnezeului și Creatorului său, l-a crezut pe ispititor – astfel au ajuns Adam și Eva din câmpiile Paradisului pe ogorul vieții, care rodea spini și mărăcini, au ajuns sub legea păcatului și a morții, în care suntem toți născuți. De atunci viața a nenumărați oameni este încă din copilărie săracă în lumina soarelui dragostei, dar bogată în spini și mărăcini. Permite să ți se povestească un mic exemplu despre o asemenea tinerețe, în care nu există decât spini și mărăcini - și deloc lumina soarelui. Un ziar berlinez scria:

Acum ceva vreme, următoarea întâmplare a atras atenția trecătorilor de pe una dintre cele mai animate străzi din Berlin, foarte aproape de piața Potsdam. Un băiat slăbuț, de-abia de vreo 14 ani, trăgea un cărucior de mână pe care erau șase roți de mașină, grele, de fier, pe care trebuia să le ducă în una din fabricile situate în sud-vest. Sarcina extrem de mare, căreia puterile lui, cât ale unui sărman câine de tracțiune suprasolicitat, nu-i făceau față și cu care se istovea zadarnic, amenința în cele din urmă cu izbucnirea unei crize nervoase; s-a oprit pe mijlocul străzii și a izbucnit în lacrimi. Oamenii s-au adunat în jurul lui și îi puneau întrebări. La răspunsul lui repetat: „Tata mă bate dacă nu le aduc!” se auzeau cuvinte de sinceră indignare. În cele din urmă un domn binefăcător a tocmit un hamal, care trebuia să ducă încărcătura la fabrica de mașini.

Oricum ar fi fost viața ta, dacă a fost însorită sau întunecată, dacă dragostea de mamă mai strălucește pentru tine din ochii sinceri, dacă ai oameni care te iubesc cu adevărat – toate acestea vor trece. Tu trăiești sub puterea păcatului și a morții. Păcatul a adus conștiinței tale povara și a făcut din tine un vinovat, iar moartea, vremelnicia, descompunerea îți iau din mână bucată cu bucată ceea ce îți împodobește viața. „Omul: zilele lui sunt ca iarba și înflorește ca floarea de pe câmp. Când trece un vânt peste ea, nu mai este și locul pe care-l cuprindea n-o mai cunoaște” (Ps.103,15-16). Anii zboară. Prietenii din tinerețe, casa părintească de pe pământ, chiar sănătatea

și puterea ta de muncă dispar, tu n-ai pe pământ bunuri durabile. Acești sori apun toți, iar după aceea viața devine singuratică și viitorul întunecos.

Tocmai aceasta este ceea ce pune amprenta pe viața și pe casele majorității oamenilor și încă mai mult pe bolnavi și pe paturile de moarte – **acolo nu strălucește nici un soare**. Dacă întreb un asemenea om îmbătrânit: „Strălucește soarele în inima ta?”, el spune: „Nu!” Dar laudat fie Dumnezeu că a răsărit un Soare care vrea să facă și viața ta strălucitoare și luminoasă, plină de pace și de bucurie, un Soare care nu mai apune. **Acest Soare este Isus Hristos**. Fiul lui Dumnezeu a venit în lumea aceasta pentru a aduce oamenilor viața și lumina, viața veșnică și lumina dumnezeiască, cerească. „În El era viața și viața era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric, și **întunericul n-a biruit-o**.” Marea majoritate a oamenilor trăiesc și mor de jur-împrejurul nostru în beznă, în întunericul inimii. Adevăratul Soare, Isus, n-a luminat în inima și în viața lor. De aceea spune Domnul: „Eu sunt Lumina lumii. Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8,12).

Dacă acest Soare, dacă Isus începe să acționeze asupra vieții unui om, atunci el este strămutat din întuneric în lumină. În inima și în conștiința lui se aprinde o lumină care îi arată că el stă înaintea ochilor lui Dumnezeu ca un păcătos vinovat. Lumina lui Dumnezeu îi arată trecutul și îi aduce aminte de lucruri pe care le credea uitate și dispărute. În această lumină o întrebare devine foarte mare, iar în fața acestei întrebări toate celelalte devin mici: **Unde să mă duc cu păcatul meu?** Conștiința trezită îi arată petele vinii sale în lumina divină. Aceasta nu aduce bucurie, ci spaimă, dureri adânci. El se vede ca un pierdut de tot. Dar Dumnezeu îi arată curând și altceva decât munții vinei sale. El zărește Soarele Isus Hristos, răsărit, care luminează în inima lui dinspre crucea de pe Golgota. El înțelege mesajul Evangheliei: Tu ești iubit și căutat de Dumnezeu; **Hristos a murit pentru tine!** Astfel apucă inima iertarea desăvârșită a vinei, dragostea salvatoare a lui Dumnezeu și prezența Domnului Isus. Acum a răsărit soarele. Ziua harului luminează. A început viața nouă, veșnică. A intervenit un Prieten a cărui inimă iubește cu o sinceritate care nu se schimbă, a cărui mână este capabilă să întoarcă orice nevoie. Harul îl transformă pe păcătosul vinovat într-un copil fericit al lui Dumnezeu, care-L cunoaște pe Dumnezeul veșnic ca Tată al lui. Acum se spune despre asemenea oameni: „Voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică, ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: „Ava, Tată!” „Însuși Duhul mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Romani 8,15-16).

A strălucit acest Soare, a strălucit Isus în inima ta?

Nr. 35 OCHIUL LUI DUMNEZEU ESTE ÎNDREPTAT ASUPRA TA

**„Pentru că ochii Lui sunt asupra căilor omului și El îi vede toți pașii. Nu este nici
întuneric. nici umbră a morții,
unde să se ascundă lucrătorii nelegiurii.” (Iov 34,21-22)**

În lucrarea sa despre tropice, domnul Gilbert Campbell, un funcționar englez din India, povestește: „Am fost așa de obosit de la scuturatul și huruitul vehiculului meu nenorocit, încât îndată ce m-am răcorit, m-am aruncat pe pat și m-am cufundat imediat într-un somn greu, dar care a fost bântuit de vise urâte.

Mi se părea că-mi zăcea pe piept o masă grea, rece ca gheața, care amenința să mă sufocă și să mă zdrobească. M-am trezit brusc și am vrut imediat să sar din pat; dar m-am oprit foarte îngrozit. La lumina lămpii care ardea în cameră, am văzut pe pieptul meu un șarpe mare, care-și îndrepta capul spre mine cu doi ochi strălucitori ca de foc și-și mișca limba despăcată, sâsâind. Imediat am făcut legătura: animalul a intrat prin gaura din zid în baie și de aici, prin ușa pe care

eu n-o închisesem, a intrat în cameră, unde a fost atras de patul meu prin nevoia de căldură. Mișcarea mea bruscă l-a trezit și l-a iritat. I-am recunoscut mânia după focul ochilor și după zvâcnirea violentă a limbii și deoarece pe capul lui s-a făcut vizibilă o umflătură în formă de cască, mi-a devenit limpede că cel mai înfricoșător dintre șerpi, cobra veninoasă, s-a așezat pe mine. Brusca mea imobilitate l-a calmat. Limba i-a devenit mai liniștită, ochii erau mai puțin arzători, sâsâitul a încetat și cască a dispărut. M-am simțit acoperit de o sudoare rece și n-am îndrăznit să fac nici cea mai ușoară mișcare, nici să strig după ajutor. La cea mai neînsemnată mișcare cobra m-ar fi mușcat, iar împotriva veninului ei nu există leac. Deci trebuia să aștept liniștit până când el se va ridica odată cu razele luminii din noua dimineață, care vor pătrunde înăuntru, ca să caute un loc întunecos de adăpost pentru ziua următoare. El a adormit din nou, iar eu am rămas în teama mea, fără să mișc nici măcar un mădular. Povara care era culcată pe pieptul meu și mirosul dezgustător al șarpelui mă chinuiau îngrozitor. Să fi trecut vreo oră, care pentru mine a fost o veșnicie; atunci am auzit ușa. Un bărbat s-a târât înăuntru ca să ajungă la bagajul meu. Apoi s-a ridicat și s-a apropiat de patul meu. Avea un pumnal pe care îl ținea între dinți; dar trupul lui gol era uns din cap până în picioare cu ulei. Era un hoț indian, care a ales această noapte pentru furt și de aceea își lepădase hainele și își unse trupul, ca să poată să alunece cât mai ușor din mâinile care ar fi încercat cumva să-l rețină. Strălucirea păturii care era întinsă peste patul meu i-a stârnit hoțului lăcomia. A vrut s-o ia și ca să se facă mai repede stăpân pe ea, a apucat-o de ambele capete. La mișcarea aceasta a atins cu mâna șarpele veninos, care s-a ridicat momentan și l-a mușcat de obraz. Cu o lovitură a armei i-a retezat capul, apoi l-a examinat și după ce s-a convins că este un șarpe cobra care i-a inoculat otrava lui, s-a culcat pe pământ cu resemnare mută, conștient că nu mai are de trăit decât câteva clipe. La strigătul meu au venit înăuntru oamenii din han și s-au aruncat asupra hoțului, dar acesta n-a încercat să se apere; el simțea deja efectul otrăvii mortale și a și murit după câteva minute alături de animalul înfricoșător, de care Dumnezeu m-a eliberat și m-a salvat așa de minunat prin el.”

Ochiul lui Dumnezeu a fost îndreptat asupra acestui englez care se trântise obosit pe pat – nebănuind ce vor aduce orele următoare. Dacă s-a rugat înainte să se culce? Dacă-L cunoștea pe Dumnezeu, pe Cel atotputernic ca Tată al său? Dacă o fi putut să se roage în această primejdie de nespus, sub povara șarpelui veninos? Un lucru este sigur: dacă nu era în relație cu Dumnezeul viu și prezent ca un copil împăcat al lui Dumnezeu, atunci n-a putut să se roage în această situație groaznică. **Dar ochiul lui Dumnezeu era îndreptat asupra lui; dacă el nu s-a preocupat cu Dumnezeu, atunci S-a preocupat totuși Dumnezeu cu el.** Ce prețios este acest adevăr – el este valabil și pentru tine, prietene. Iar acel hoț indian cu pumnalul între dinți – seamănă cu un animal de pradă primejdios, care s-a strecurat înăuntru pe întuneric. – El i-a pus la socoteală pe oameni, care îl puteau prinde, de aceea s-a uns cu ulei și s-a înarmat cu pumnalul. Dar el n-a știut că ochiul lui Dumnezeu era îndreptat asupra lui. Deoarece nu s-a gândit, a căzut pradă șarpelui veninos și în loc să se întoarcă acasă cu bunuri furate, a fost chemat în veșnicie înainte să răsară soarele, pentru a apărea înaintea Judecătorului drept.

Ochiul lui Dumnezeu este îndreptat asupra ta! Ce mângâietor, ce avertizare, ce serios! „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de fața Ta? Dacă mă voi sui în ceruri, Tu ești acolo; dacă îmi voi face patul în Locuința Morților, iată-Te și acolo; dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va conduce și dreapta Ta mă va ține. Dacă voi zice: „Cel puțin întunericul mă va acoperi și se va face noapte lumina din jurul meu!”, iată că nici chiar întunericul nu m-ar ascunde de Tine, ci noaptea ar străluci ca ziua și întunericul ca lumina!” (Psalmul 139,7-12.)

Prietene, dacă mergi pe căile păcatului, atunci nu te gândi că întunericul nopții îți poate acoperi păcatul – înaintea ochiului lui Dumnezeu nu există întuneric. El privește până în adâncul inimii tale. Sunt convins că mulți oameni n-ar fi mers pe căile păcatului lor, dacă **ar fi fost sub ochiul mamei lor.** Ei n-ar fi îndrăznit să șadă în cârciumă printre batjocoritori și să cânte cu ei

cântece murdare, n-ar fi întins mâna în ceasul ispitei după bani străini, n-ar fi mers pe drumul imoralității, dacă ar fi avut-o lângă ei pe mama lor. Dar acum, gândește-te, faptură omenească, ochiul lui Dumnezeu este îndreptat asupra ta zi și noapte. Îl cunoști pe Dumnezeu? El te iubește mai mult decât mama ta.

El te vede, pe tine, păcătosul, pe calea vinei tale, pe calea spre dreapta judecată asupra păcatelor tale, pe calea spre veșnica pierzare. Dar El te iubește cu o dragoste minunată. Dragostea Lui te așteaptă și te caută.

Permite să ți se arate cât de devotat și de minunat îi caută Dumnezeu pe păcătoși. Un slujitor încercat al lui Dumnezeu povestește cum într-o călătorie pe jos a ajuns din urmă un bărbat tânăr într-un loc singuratic.

„I-am întins o revistă cu cuvintele: „Am aici un **mesaj al lui Dumnezeu** pentru dumneavoastră; vă rog să citiți această revistă foarte atent până la capăt, ca ea să devină pentru dumneavoastră o binecuvântare veșnică!”

Tânărul m-a privit cu ochii mari, dar a mulțumit pentru revistă și a mers apoi deoparte, spre un copac, ca să citească revista netulburat și nestingherit, după cum mi s-a părut. Așa că am mers liniștit mai departe. Dar după scurgerea unei jumătăți de oră, tânărul a venit agitat după mine și a spus: „Ah, dragă domnule, vă mulțumesc din inimă pentru documentul dumneavoastră. L-am citit până la capăt și Dumnezeu a vorbit cu mine prin el. Este miraculos pentru mine că în ultimele clipe ale vieții mele, așa cum hotărâsem, **marele Dumnezeu m-a supravegheat și m-a făcut atent la fapta mea și la consecințele ei veșnice**. De fapt, eram pe cale să-mi iau viața. Hotărârea mea era fermă. Tocmai când eram preocupat cu executarea planului meu, mi-ați adus această revistă ca un **mesaj al lui Dumnezeu** pentru mine. **Ceea ce nimeni nu bănuia despre mine, Dumnezeu știa. Acum sunt așa de profund atins de atotștiința lui Dumnezeu, încât m-am speriat până în străfundul meu**. Acum știu că Dumnezeu îmi cunoaște toată viața, atât ce am făcut și am vorbit, ca și tot ce am gândit și am plănuțit. Dar acum știu, de asemenea, foarte sigur că Dumnezeu nu vrea moartea mea, că în dragostea Lui El m-a reținut de la moarte. Și în același timp simt precis că Dumnezeu, în ciuda bunătății Lui, prin care m-a ținut în viață, trebuie să mă osândească pentru viața mea rea de păcat. **Ce trebuie să fac acum ca să scap de vina păcatului meu?**

L-am ascultat pe tânăr profund mișcat și am început să-i propovăduiesc marea veste a mântuirii, că el personal nu poate face nimic pentru a anula nici măcar un **singur** păcat, dar că Hristos a atârnat **pentru păcătoși** pe cruce, pe lemnul blestemat, că acolo a suferit și a murit, pentru a-i scăpa pentru totdeauna pe sârmanii oameni pierduți de păcat și moarte, de osândă și iad. I L-am vestit pe Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, celui tocmai scăpat de moarte și de judecata veșnică. „**Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă.**”

Tânărul a primit Evanghelia scumpă imediat credincios în inima lui și și-a continuat drumul laudând pe Dumnezeu.

Ei, prietene, întipărește-ți adânc lucrul acesta: ochiul lui Dumnezeu este orientat asupra ta! Dumnezeu vorbește și cu tine prin această pagină. Și viața ta este murdărită prin păcat. Marele Dumnezeu cunoaște și fapta ta, vorbirea ta, gândurile tale, planurile tale. Cum vei scăpa de judecată? O, **grăbește-te la Mântuitorul!** Isus nu te respinge. Vino astăzi! Nu-ți amâna mântuirea; tu știi la fel de puțin ca acel englez ce va aduce ceasul următor. El poate bate, poate aduce hoți, ucigași, - poate aduce moartea. Dumnezeu te poate chema și astăzi înaintea feței Sale. **Și atunci? –**

Nr. 36 CUM SE CÂȘTIGĂ LOZUL CEL MARE?

„Evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig.”

(1 Timotei 6,6)

Acum puțin timp a străbătut ziarele știrea că un muncitor sărac de fabrică, tatăl unei familii numeroase, ar fi câștigat lozul cel mare. Mulți s-au bucurat că de data aceasta „norocul” l-a lovit pe cel care trebuia. Dacă a fost așa în acest caz, dacă acești părinți cu copiii lor au avut parte de „noroc”, nu știm. Putem să dorim lucrul acesta din inimă și totuși pe baza multor experiențe să ne temem că odată cu intrarea banilor, nu fericirea și-a făcut intrarea în acea familie, ci nenorocirea. De câte ori n-au intrat pe ușă odată cu banii: aroganța, trândăvia, risipa, goana după plăceri, gâlceava. Firește că aceasta nu lipsește, ca acel muncitor să fie invidiat de mulți, căci „să câștigi marele loz” doar este visul multor inimi. Există multe căi spre această țintă. Unii ascultă de reclamele vânzătorilor de loterie: Aceștia ademenesc publicul prin aceea că publică sumele mari care pot fi câștigate, scrise cu cifre groase. Este cert că este mult mai probabil ca cineva să fie lovit de trăsnet, decât să câștige lozul cel mare, căci mult mai mulți oameni sunt loviți de trăsnet decât de lozul cel mare.

Dar pentru că așa de mulți oameni au dorința arzătoare: „Vreau să devin repede bogat!” au fost create pe lângă loteria de stat și alte posibilități. Aproape în toate orașele mai mari există cluburi secrete de jucători, în care sunt practicate jocurile de noroc interzise legal în Germania. În multe cluburi de jucători – există la fel de bine din cele pentru lumea distinsă, ca și pentru oamenii simpli și micii funcționari – mulți oameni își pierd la joc economiile, ba chiar salariul câștigat cu greu și banii din care familia lor trebuie să trăiască. O altă cale de a deveni repede bogat fără osteneală sunt speculațiile de bursă, prin care de asemenea ajung la sărăcire și nevoi nenumărate familii. În sfârșit, mai există încă o cale de a câștiga mulți bani: **cazinourile publice**. Cel mai vestit este în Monte Carlo, pe Riviera; așa se numește minunatul litoral de la golful Genova, între Nisa și Spezia.

Un călător povestește:

„Este primăvară. Tufișurile de portocali inundate de flori albe și roz-pal miros amețitor. Coliba cea mai mică și stânca cea mai golașă sunt îmbrăcate în trandafiri. Ai putea crede că soarele sudic făcea să apară prin farmec flori din pietre, așa de plin, de greu, de parfumat atârnav pe pantele și pereții stâncilor: mușcate, trandafiri, heliotrope, iarbă-grasă. Marea lucea transparentă, aproape sticloasă, valurile loveau doar încet în stânci, în aerul nemișcat al serii. Palmierii se înălțau strălucitor de verde și de liniștit pe mal, peste apa albastră. Chiar pe malul mării, înconjurat de grădini de palmieri frumos îngrijite este situat „cazinoul” cu încăperile lui fastuoase. Printre șirurile de servitori și paznici cu galoane intri în sala de joc, dotată cu tot luxul din lume. Draperii groase estompează lumina vie a soarelui. O liniște ciudată stăpânește în sală, numai din când în când răsună câteva acorduri ale unei muzici în surdină. Zgomotul rostogolirii monedelor de aur este aproape singurul care răsună în urechi. În jurul a patru mese de joc stau jos și se înghesuie cam două sute de oameni, printre ei multe doamne în cele mai elegante ținute. Aceste cete s-au revărsat aici laolaltă din toate țările, pentru a se îmbogăți fără osteneală la masa de joc. De pe chipuri strălucesc priviri întrebătoare, nădăjduitoare, avide; ici și colo îți bate la ochi zvâcnetul nervos al gurii, tremurul ușor al mâinilor, încordarea și emoția.

O doamnă paralizată este dusă de doi slujitori pe un loc reținut, un domn bolnav de gută vine în două cârje și toți privesc la bila de fildeș. Acolo este un domn cu părul alb ca zăpada; mâinile îi tremură când strânge monedele de aur pe care le-a câștigat; dincolo este o doamnă în mare doliu, care, se pare, că vrea să-și uite aici durerea. Înghesuiala este mare. Mesele sunt ocupate împătrit. Brilantele scânteiază, trenele lungi foșnesc, aurul zornăie și sclipește. O englezoaică cu privire neliniștită, într-o rochie albă de mătase, cu dantelă scumpă și brilante minunate și-a luat locul. A întins o batistă de dantelă albă pe masă, pe locul unde avea să-și pună mâinile și și-a

scos din geanta mare pentru bani, din împletitura ei de aur cu o toartă încrustată cu briliante, un teanc gros de bancnote de 1000 de franci. Câteva cameriste și un servitor stau în spatele scaunului ei în așteptarea semnelor ei. Ea a pus să i se schimbe o parte din bancnote în monede de aur și a presărat grămezi de aur pe o mare mulțime de numere, de-a dreptul fără să se gândească. Dar totul a fost repede pierdut. Abia se golise masa, că a fost cât mai grabnic supraîncărcată din nou de jucătoarea nerăbdătoare. Pierdea și pierdea. Ultimele bancnote au fost schimbate în aur. Deodată a avut un câștig extraordinar; toate pierderile ei au fost înlocuite din belșug. Mai bine ar fi fost sfătuită să se întoarcă acasă cu servitorii și cu câștigul ei, dar pânza verde era deja preschimbată iar în câmp de aur de către ea. Când după o jumătate de oră am trecut din nou pe lângă masă, sărmana doamnă tocmai răsucea între degete ultima ei monedă de cinci franci. Pierduse totul la joc. Această desfășurare putea fi observată la ea zilnic de 2-3 ori într-un mod asemănător. În ultima seară încă mai stătea la masa de ruletă ca din vechea obișnuință. Bani nu mai avea. Camerista stătea încurcată în spatele ei, cea care în timpul jocului a fost trimisă de atâtea ori la bancher ca să ia o nouă provizie. Mijloacele se epuizaseră. Briliantele și geanta pentru aur dispăruseră. O simplă gentuță din perle de oțel zăcea lângă ea și în ochii plini de teamă atârnavu lacrimi mari. Nu s-a ridicat de la masă înainte de încheierea jocului. La ușă o aștepta în fiecare seară un băiat încântător de vreo șase ani, ca un mic prinț din poveste, într-un costum de catifea verde cu dantelă veritabilă. Căpșorul cărlionțat, obosit se sprijinea de un stâlp. Ochii priveau tânjind după mama și se aprindeau când în sfârșit, în sfârșit venea.” –

Aici ai o imagine despre oameni care voiau să câștige lozul cel mare. Poți să judeci dacă el este de găsit aici. În fiecare săptămână își iau acolo viața din disperare jucători nefericiți. Există săptămâni în care de patru ori pocnesc pistoalele sinucigașilor sub palmierii care foșnesc în jurul sălilor de joc.

Da, satan este marele înșelător, ucigașul și mincinosul de la început. El este **dumnezeul veacului acestuia** și aici vezi cum le ține oamenilor aurul în fața ochilor, ca să-i facă săraci și să-i mâne la disperare. Domnul spune despre el: „Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să distrugă.” La el se grăbesc oamenii, iar pe Domnul Isus Îl nesocotesc, pe El, care în dragostea lui mare le strigă oamenilor: „Eu am venit ca oile Mele să aibă viață și s-o aibă din belșug.” (Ioan 10,10.)

Toți oamenii sunt chemați să câștige lozul cel mare – **dar el nu constă din câștigul de bani**. Dacă întrebi Cuvântul lui Dumnezeu cum se poate obține un câștig mare, el răspunde: „Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig. Căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea.” Fericirea care îi face cu adevărat bogați pe oameni nu este nici specificată în monede de aur, nici nu este câștigată la jocul de noroc, ci este darul fără plată al harului lui Dumnezeu pentru omul care se smerește, crezând, cu vina lui înaintea Mântuitorului Isus Hristos, care a fost răstignit și a înviat. Acest loz mare se numește: **Pacea cu Dumnezeu**. Se numește: **a fi un copil al lui Dumnezeu, mântuit, împăcat și iubit**. El constă în a fi purtat în timpul vieții pământești și de a fi îngrijit de dragostea de Tată a Dumnezeului veșnic și de a găsi în veșnicie o patrie și o moștenire care nu se poate pierde, în casa Tatălui. Despre asemenea oameni, care au câștigat acest loz mare, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Ferice de poporul care cunoaște strigătul de bucurie, care umblă în lumina feței Tale, Doamne!” (Psalmul 89,15.)

Dar dacă întrebi: „Oare cum se poate câștiga acest loz mare?” atunci Cuvântul lui Dumnezeu îți răspunde: „Dar tuturor celor ce L-au primit (pe Isus), adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu, care au fost născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” (Ioan 1,12-13.) A-L primi în inimă pe Isus, Mântuitorul păcătoșilor, ca Domn și Stăpân, a aduce pentru ispășire povara vinei, petele păcatului, de a le aduce sub sângele Lui vărsat pentru păcătoși – aceasta este calea de a deveni un copil iertat al lui

Dumnezeu. O, grăbește-te să mergi pe această cale! Lasă-ți conștiința împovărată de vină să vorbească despre ceea ce te apasă – adu-I Dumnezeului sfânt anii tăi pierduți, inima ta rea, tot ce a fost și este păcat în viața și în inima ta. Înțelege, crezând, acest adevăr: ești iubit de Dumnezeu, Isus a murit pe cruce pentru tine. Predă-te Lui pe tine însuși, voința ta, viitorul tău – astfel vei afla, vei vedea că vei începe, ca un copil iubit și binecuvântat al lui Dumnezeu, o viață nouă: **viața veșnică**. Vei fi sigur în inima ta că **ești iertat pentru totdeauna**, ba chiar că Dumnezeu te poartă pe aripi de vultur prin timp, până în slavă.

Nr. 37 CORĂBII CARE SE SCUFUNDĂ

„Când strigă un nenorocit, Domnul aude și-l scapă din toate necazurile lui.” (Psalmul 34,6)

Vaporul „Republik” era unul dintre vapoarele splendide ale liniei transatlantice engleze, White Star. Acest vapor a început o croazieră pe Oceanul Atlantic, cu mulți americani bogați la bord. De la New York, călătoria trebuia să se îndrepte spre Marea Mediterană. Abia ajunseseră în largul mării, că s-au trezit în ceață deasă. Încet și atent au căutat calea de parcurs corectă în norii umezi și reci. Sirena de ceață răsuna neîntrerupt. Pasagerii s-au închis în cabinele lor, iar ofițerii au făcut de pază pe punte.

Deodată a apărut în cea mai apropiată vecinătate corpul unei nave, un vapor italian cu emigranți; și „Florida” deja s-a înfipt în mijlocul vaporului „Republik”. În această ciocnire au fost omorâți doi americani în cabinele lor și patru marinari italieni. – Firește că „Republik” s-a umplut cu apă, dar foarte încet din cauza construcției excelente. Un angajat, care deservea aparatul de telegrafie fără fir, a avut prezența de spirit să trimită imediat depeșa în depărtarea necunoscută: „Niște naufragiați au nevoie de ajutor!” Acest strigăt de ajutor al vaporului care se scufunda a plecat spre toate punctele cardinale. Toate stațiile de uscat și vapoarele accesibile, care erau prevăzute cu aparatele necesare, au primit știrea; ea a străbătut ceața deasă peste valurile care se rostogoleau. Multe vapoare din zarea largă au simțit atingerea electrică. De pe coastă au fost trimise patru cutere. Vaporul francez „Lorraine” și-a schimbat imediat cursul, dar a trebuit să caute mult timp prin ceață vaporul accidentat. Nava „Baltic”, care aparținea și ea liniei White Star, s-a îndreptat furtunos într-ajutor. Când strigătul electric a ajuns la ea, era foarte aproape de portul din New York. Prin semnalul de alarmă a aflat numele navei surori și unde se afla, longitudinea și latitudinea în grade. „Baltic” s-a întors imediat și s-a grăbit la acțiunea de salvare. Pe vaporul accidentat ochii căutau încordați prin ceața deasă. Apa urca încet dar sigur și „Republik” se scufunda treptat tot mai mult. Cu toate acestea, echipajul și pasagerii au rămas în calm total; ei cunoșteau efectul telegrafiei fără fir și puteau conta pe ajutor. – După șase ore de așteptare temătoare părea că a fost dată la o parte o perdea. Ceața a dispărut și soarele strălucea. Priveliștea a fost copleșitoare când pe întinderea unei mile au fost văzute apropiindu-se din toate părțile 20 de vapoare. Curând au fost salvați toți acești oameni.

Ce extraordinar s-a confirmat aici descoperirea telegrafiei fără fir!

Această întâmplare conține o învățătură prețioasă pentru noi, care suntem toți în călătoria peste marele ocean al vieții. Și noi suntem înconjurați de un strat de ceață; noi nu vedem decât ceea ce tocmai ne înconjoară și ne iese-n față. Ceasul următor ne este acoperit. Din întuneric și ceață năvălește înăuntru o putere distrugătoare: puterea păcatului, înșelăciunea lui satan și a lumii. Omul în slăbiciunea lui este neajutorat și pierdut. Dar de îndată ce în cunoștința neputinței lui și a stării lui deznădăjduite strigă: „Sunt în nenorocire și trebuie să fiu salvat!”, Mântuitorul salvator răspunde rugăciunii credinței. Este scris: „Când strigă un nenorocit, Domnul aude și-l scapă din toate necazurile lui.”

De ce pier atât de mulți oameni în: disperare, nenorocire, mocirla păcatului, suicid? **Ei n-au nici o legătură cu Dumnezeu salvator.** Dacă ei ar fi folosit telegrafia fără fir, ca acea navă „Republik”, care se scufunda, atunci ajutorul s-ar fi grăbit și spre ei. Ar fi venit clipa în care ceața care îi înconjură ar fi dispărut și în lumina strălucitoare a harului L-ar fi văzut lângă ei pe Isus, ajutorul salvator.

Permite-mi să întreb: dacă un om strigă către Dumnezeu sincer, smerit, din inimă în nenorocirea lui, Dumnezeu va auzi? Există un ascultător al rugăciunilor, care intervine din lumea nevăzută în necazurile acestei vieți pământești cu ajutorul Lui? **Da sau nu?** Lasă-mă să-ți răspund prin povestirea unei creștine sărace, care cu încredere în ajutorul Domnului a întreținut și a crescut o mulțime de copii orfani.

„Într-o dimineață, chiar după micul dejun, după ce totul a fost strâns, i-am chemat înăuntru pe copiii mai mari, le-am arătat punga de bani goală, le-am spus cât de săraci suntem și i-am îndemnat să se îndrepte spre Tatăl lor din cer, care le putea trimite mâncarea de prânz. I-am întrebat dacă ar fi mulțumiți în caz că nu va veni nimic; toți au răspuns că ar vrea să aștepte și să aibă încredere. Apoi fiecare a plecat cu o față serioasă să se roage singur. N-a durat mult și au venit înapoi cu fețele vesele și cea mai în vârstă a spus: „Suntem așa de bucuroși și nu ne temem deloc; Dumnezeu Se va gândi precis la noi.” Atunci a întrebat cea mai tânără: „Să nu-i mulțumim scumpului Mântuitor?” După aceasta au mulțumit toți în genunchi pentru tot ce făcuse Domnul Isus bun pentru ei până atunci și I-au spus foarte simplu că ei cred că El Se va gândi sigur la ei. – La ora 12 a fost aruncată în cutie o scrisoare; conținea 15 mărci. „Pentru orfani.” Cine poate descrie bucuria copiilor, când și-au văzut așa de curând ascultată rugăciunea! Au putut să cumpere chiar ei pâine și cartofi. La ora unu au fost pregătiți pe masă cartofi în castron, ca și un sos. Sper ca de timpuriu să învețe copiii mei să-și aducă toate grijile zilnice înaintea Dumnezeului și Mântuitorului lor, să aștepte ajutorul Lui și să ia totul ca venind din mâna Lui.”

Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide! Fiindcă oricine cere, primește; cine caută, găsește; și celui care bate i se va deschide” (Luca 11,9-10). Aceasta este valabil pentru **toți** oamenii, Dumnezeu nu pune nici o condiție, ca și cum această făgăduință ar fi numai pentru cei virtuoși – nu, ea este valabilă și pentru cel mai mizerabil, cel mai împovărat de vină dintre oameni, și pentru fiii pierduți și fiicele pierdute.

De curând am citit despre o mamă căreia îi fugise acum trei ani fiul de 13 ani. Ea s-a rugat mult ca Dumnezeu să-i dea înapoi fiul pierdut. Într-o duminică s-a simțit îndemnată să meargă la o sală unde săracilor fără adăpost li se dădea întâi un mic dejun cald, iar apoi li se propovăduia vestea harului, prezența Mântuitorului salvator. La rugămintea mamei, conducătorul acestei adunări a strigat numele fiului pierdut în mijlocul mării cete de săraci și vagabonzi. Între timp mama aștepta într-o încăpere alăturată. La început nu s-a anunțat nimeni; dar apoi s-a întâmplat ceva minunat. Acel creștin povestește:

Atunci am atins cu cotul un băiat plin de murdărie, care arăta de parcă ar fi mers multe mile într-o căruță cu cărbuni. El a întrebat: „Cum l-ați numit pe băiatul pierdut?” Am spus imediat: Tu cunoști numele mai bine decât mine, căci tu ești acela.” El a izbucnit în lacrimi și a spus: „Da, eu sunt; dar ce veți face acum cu mine?” Se vedea că a comis o infracțiune și se temea de pedeapsă. M-am dus s-o aduc pe mamă; fiul a fost curând în brațele ei. Înainte de aceasta n-am văzut niciodată o asemenea bucurie; mama îl strângea la inimă, îl săruta și îl privea iar și iar, dacă, într-adevăr, nu este nici o greșală și a exclamat: „O, băiatul meu, băiatul meu, de ce n-ai venit acasă?” El a spus: „Mamă, fiindcă nu știam dacă am voie.”

Dacă se mai îndoiește cineva de efectul rugăciunii, atunci să explice cum a ajuns totuși mama în acea duminică în acea casă în care nu fusese niciodată înainte și unde fiul din zarea largă a trebuit să fie și el prezent tocmai în același ceas.

Corabia care se scufunda a acestei vieți tinere a fost ferită de pieire prin rugăciunea de credință a unei mamei sincere – dacă fiul pierdut s-a rugat el însuși, nu știm; și nici nu știm dacă

a fost salvat numai din căile rătăcirii exterioare ale vieții lui sau dacă a găsit, într-adevăr, la Isus mântuirea sufletului său, viața veșnică.

După ce italianul Marconi a descoperit telegrafia fără fir, descoperirea lui a fost un dar al lui Dumnezeu pentru omenire. Dar cât de negrăit mai mare este acel dar dumnezeiesc, că orice om are privilegiul să cheme ajutorul lui Dumnezeu, îndurarea Lui salvatoare și să aibă parte de ele.

Știi tu să te rogi? O întrebare cu adevărat importantă. Odată au fost îngropați de o surpră de pământ doi mineri tineri. Atunci, când s-au văzut îngropați de vii, unul a spus către celălalt: Trebuie să ne rugăm. Dar a adăugat: tu știi să te rogi? Eu nu știu să mă rog. Au învățat amândoi în acele ceasuri din adâncul întunecos. Ei au văzut că: „Domnul este lângă toți cei care Îl cheamă, lângă cei ce Îl cheamă în adevăr” (Psalmul 145,18). După aceea, după ce Dumnezeu i-a salvat de acolo vii și sănătoși, au mai învățat și altceva. Au învățat că au nevoie de o mântuire veșnică și că Isus, Mântuitorul, a murit pe cruce pentru păcătoși. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16). Astfel au găsit pace cu Dumnezeu, au devenit martori ai Mântuitorului lor salvator în satul și în mina lor. Ei au putut spune oamenilor cine este Isus, Fiul atotputernic al lui Dumnezeu. El salvează corăbii care se scufundă, El îi salvează și pe păcătoșii disperăți și pe oamenii deznădăjduiți spre înfierea lui Dumnezeu și pentru viața veșnică. **Tu Îl cunoști?**

Nr. 38 A FOST ODATĂ

„Căci orice făptură este ca iarba și toată slava ei ca floarea ierbii; iarba s-a uscat și floarea a căzut, dar Cuvântul Domnului rămâne pentru veșnicie.” (1 Petru 1,24-25)

După distrugerea Messinei a fost nevoie de o putere mare de trupe pentru a proteja valorile îngropate sub dărâmături, de adunătura de vagabonzi și tâlhari care s-a grăbit într-acolo din toate părțile, lacomă de pradă. S-a început cercetarea ruinelor; marinarii și soldații aduceau casele de bani dezgropate, hârtiile de valoare, bijuteriile și podoabele pe cuirasatul „Dandolo”, în ale cărui încăperi de jos a fost amenajată o vistierie pentru aceste comori fără stăpân. Un vizitator al acestei case plutitoare de comori o descrie după cum urmează:

Pe podea zace un șir lung de case de bani. În fața ușilor stau doi carabinieri de pază pentru a păzi comorile, căci valoarea lucrurilor prețioase adăpostite până acum este evaluată deja la **șase milioane de lire**. Casele de bani găsite poartă toate urmele încercărilor violente de a sparge cutia de oțel și amintesc prin aceasta de acele prime zile de după cutremur, în care infracțiunea acționa în locurile nenorocirii. Nenumărate inele, broșe și bijuterii mici povestesc întâmplări triste despre proprietarii lor morți. Aceste mici lucruri de preț în care pare să se odihnească un belșug de dragoste, de duioșie, de amintire sunt cântărite după greutate, aproximativ, de mâini străine; mici medalioane cu portretele soțiilor iubite sau ale copiilor zac aici într-o grămadă pestriță lângă bijuterii vechi, lucrate fin, care înainte de aceasta au împodobit gâtul unor femei frumoase. Într-o casetă mică, atrăgătoare de bijuterii se văd două șuvițe de păr, de culori diferite, împletite împreună, poate dovada dragostei a doi logodnici, a căror speranțe zac acum sub ruine. O broșă mică poartă inscripția: „12.XII.1908”. Era un dar de nuntă; cei doi soți tineri se odihnesc astăzi sub pământ. Într-o lădiță mare de bijuterii a fost găsită o colecție prețioasă de bijuterii splendide, dar nici un semn cui puteau să-i fi aparținut. Alături se vede un serviciu de aur, prețios, masiv, pentru 36 de persoane; și în continuare un serviciu vechi de argint, care după urmele întrebunțării arăta ultimele resturi de mâncare. El a fost folosit încă în ultima zi a

Messinei, duminică; oamenii au mâncat din aceste castroane de argint și au fost veseli, apoi s-au sculat și au plecat – pentru a se deștepta dintr-odată în veșnicie.

Toate aceste comori, devenite nevaloroase pentru proprietarii lor, vorbesc cu un limbaj puternic despre fericirea pământească sfârșită, despre strălucirea care a trecut, despre timpul de har care a zburat. Ce le-a prezis Dumnezeu locuitorilor din Ninive, Babilon și Ierusalim, s-a împlinit literalmente și în Messina. „Cetatea pustiirii este sfârșită, fiecare casă este închisă, nimeni nu intră în ea. Pe străzi se strigă pentru vin. Orice bucurie este întunecată, veselie țării s-a dus. Pustiirea rămâne în cetate și poarta este lovită – o dărâmatură” (Isaia 24,10-12). Ce dureroasă este toată această măreție trecută; este privirea aruncată într-o lume dispărută de speranțe și dorințe pământești, de savoare și plăcere. „Căci orice făptură este ca iarba și toată slava ei ca floarea ierbii; iarba s-a uscat și floarea a căzut, dar Cuvântul Domnului rămâne pentru veșnicie.”

Deasupra acestei întregi vistierii se poate pune inscripția: „A fost odată!” Comorile mai sunt aici – dar unde sunt oamenii care au avut plăcere de ele și care și-au construit speranțele pe ele? Au plecat în veșnicie și din ceea ce au avut pe pământ n-au luat nimic cu ei, decât vina lor neiertată. Așa este pentru toți oamenii neîmpăcați. – Comorile lor, plăcerea lor, toate acestea au **fost** odată, dar vina lor **este**; ea îi însoțește în veșnicie. Alături de bijuteriile unei femei tinere au fost găsite scrisorile iubitului ei extraconjugat. Și acestea s-au mutat împreună cu bijuteriile în acea cameră întunecoasă de oțel de pe „Dandolo”. Astfel, orice păcat care a rămas ascuns de ochii oamenilor, va ieși la iveală din adâncul trecutului, când fastul și strălucirea lumii se vor fi scufundat de mult în ruine.

Povestea-ncepe cu „A fost odată”;
O, timp frumos, de care mult ne-am bucurat!
Tinerețe, timp dulce și plăcut,
Ce iute și departe-ai dispărut!

E mult de-atunci; și-azi cuvântul frumos
Răsună-n inima mea dureros!
Tinerețe, al dragostei chin curat,
Pace, fericire, - toate-s: a fost odat’!”

Această poezie a luat naștere în spatele gratiilor de fier ale unei închisori. Este evident că părinții acestui deținut i-au oferit o copilărie fericită. A devenit tehnician dentar. Dar curând a fost pedepsit pentru falsificare de acte și înșelăciune, iar după aceea cu 30 de luni de pușcărie pentru furt. Poezia lui, așa de tristă și de adevărată, poate fi semnată de mulți oameni. Este retrospectiva asupra fericirii pierdute, asupra călcării jurământului de fidelitate, asupra inocenței lepădate, asupra dragostei părintești și conjugale desconsiderate. Cu vorbele: „**A fost odată!**” plâng nenumărați oameni la mormintele aceloră căroră le-au frânt inima și la ruinele fericirii vieții lor, pe care ei înșiși au sfârșit-o în bucăți. După aceea nu le mai rămâne decât plânsul deznădăjduit după ceea ce nu mai revine niciodată. A trecut! A trecut! „**A fost odată!**” Acesta este acordul negrăit de trist care străbate în fiecare oră liniștită conștiința oamenilor, care prin încăpățânarea și îndărătnicia lor au distrus tot ce le-a dat Dumnezeu. Este inscripția dureroasă de deasupra vieții acelei cete de sute de mii de haimanale și vagabonzi care cutreieră orașele și satele, jefuind. Ea este scrisă, de asemenea, deasupra vieții legiunii cu mult mai mari a sărmanelor femei vândute rușinii și mizeriei.

Pentru cel care plânge astfel, lumea n-are nici o mângâiere, nici o nădejde. Speranțele pământești sunt zdrobite; omul conștient de vină, sub acuzațiile conștiinței lui privește înapoi la fericirea pierdută și înainte la un viitor pustiu și întunecos. De aceea spune Cuvântul lui Dumnezeu despre copiii lumii: „Fără nădejde și fără Dumnezeu în lume.” Dar nu există nici o

speranță pentru cel care plânge astfel? O, ascultă, omule care plângi: Dumnezeu are pentru tine o restabilire, o iertare desăvârșită, o nădejde și o fericire nouă! Oricât de mare ar fi vina ta, oricât de întunecoasă ar fi viața ta, Dumnezeu îți spune astăzi: „Iar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult, pentru ca, după cum păcatul a stăpânit prin moarte, tot așa și harul să stăpânească prin dreptate, dând viață veșnică prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5,20-21). Dumnezeu îi cheamă pe păcătoșii vinovați la o iertare desăvârșită, care este oferită tuturor prin jertfa de la Golgota. Da, cine vine la Isus, crezând, găsește **la El mai mult decât iertare deplină**, el găsește **har covârșitor, o viață nouă**.

Dar nu sunt numai fiii și fiicele nerecunoscătoare, care au adus părinților lor un puhoi de lacrimi și un mormânt de timpuriu, nu sunt numai bărbații care ca bețivi, desfrânați, jucători sau risipitori au frânt inima soției lor devotate, care suspină în orele liniștite: A fost odată! – aceasta o spun pe întinsul pământului mulți cărora, fără o vină personală directă, le este luat ce au mai drag și a căror speranțe au fost frânte. Câte un cuplu de părinți merge singuratic pe acel drum – au trebuit să îngroape, unul după altul, un șir de copii înfloritori, care au fost desfătarea inimii lor. Adesea nu înțelegem căile profunde ale lui Dumnezeu. Oare de ce trebuie să curgă asemenea lacrimi? Fericirea acestor oameni a fost luată aici de o întâmplare oarbă? Sau Dumnezeu este un Dumnezeu neînduplecat și nedrept? O, nu, omule care plângi! Nu o întâmplare a frânt bobocii fericirii tale, ci Dumnezeu ți-a luat fericirea trecătoare ca s-o găsești pe cea nepieritoare. **Dumnezeu este dragoste**. El a văzut că erai în primejdie ca în desfătarea bunurilor trecătoare și a unei fericiri ajunsă în descompunere, să pierzi ceea ce trebuia să-ți dea o fericire desăvârșită în timp și veșnicie: pacea inimii tale. Iată, Dumnezeu vorbește cu tine în har. Tu trebuie să-L recunoști pe Isus, care a jertfit, a suferit și a făcut totul **pentru tine**, ca tu să găsești pacea cu Dumnezeu și viața veșnică la El, marele Mântuitor. Orice creștin adevărat îți va mărturisi: A fost odată o viață fără pace, plină de vină, departe de Dumnezeu, fără nădejde, dar acum s-a transformat în pace cu Dumnezeu, siguranța harului și o poartă larg deschisă a slavei veșnice. O, de-ai avea parte de această minunată, fericită transformare!

Nr. 39 OPT REALITĂȚI IMPORTANTE PENTRU NAȚIUNEA GERMANĂ

„Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit!” (Romani 10,13)

1. Este o realitate că în Germania își sfârșesc anual viața prin sinucidere cam 1.600 de bețivi.
2. Este o realitate că anual în Germania, 150.000 de persoane cad pe mâna tribunalului **penal ca urmare a beției, din cauza brutalității și a infracțiunii, ca încălcători ai legilor**.
3. Este o realitate că **a patra parte din bolnavii mintal** își datorează nenorocirea patimii beției.
4. Este o realitate că anual în Reichul German se îmbolnăvesc de delir alcoolic în medie 30.000 de persoane și că în zece ani (1877-1886) numai în spitalele Prusiei au **murit de delir alcoolic 14.186 de persoane**.
5. Este o realitate că anual în Germania, prin viciul beției se accidentează mortal 1300 de persoane.
6. Este o realitate că în prezent avem în Germania **300.000 de bețivi notorii**.
Acum lasă-mă să mai adaug două realități:
7. Este o realitate, o realitate îngrozitoare, ce este scris în 1 Corinteni 6,10: **„Bețivii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.”**
8. Este o realitate, o realitate fericită, chiar și pentru toți cei legați prin alcool, că Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului (1 Ioan 3,8); și mai mult, că pe cel

pe care-l va elibera Fiul, va fi cu adevărat liber (Ioan 8,36) și că Domnul le strigă tuturor celor încătușați în păcate: „Pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară” (Ioan 6,37).

Poate îți zici: Ce mă interesează pe mine aceasta? Nu sunt bețiv și dacă-mi beau paharul cu bere sau cu vin, nu fac nici o nedreptate. Las necontestat ce spui tu; și totuși te privesc cele opt realități și încă mult mai mult decât crezi. Această nenorocire națională a **alcoolului te privește**; și pierzarea veșnică pe care satan o pricinuieste prin alcool **te privește**. Tu nu ești născut din întâmplare în mijlocul poporului nostru. Tu și rudele tale, copiii tăi, voi luați parte, fie că vreți, fie că nu, la destinul, la formarea și creșterea, la decăderea și distrugerea poporului nostru pământesc. Cuvântul lui Dumnezeu spune înainte de toate credincioșilor: „Căutați pacea cetății în care v-am deportat și rugați-vă Domnului pentru ea, pentru că în pacea ei veți avea pace” (Ieremia 29,7). Așa că în realitate toți credincioșii sunt obligați prin legea dragostei să nu treacă indiferenți pe lângă nevoia aproapelui, ci să avertizeze, să ajute, să salveze unde și cum pot.

Cuvântul lui Dumnezeu descrie nenorocirea care vine din alcool cu următoarele vorbe: „Ale cui sunt vaietele? Ale cui sunt oftările? Ale cui sunt neînțelegerile? Ale cui sunt plângerile? Ale cui sunt rănilile fără motiv? Ai cui sunt ochii roșii? Ale celor care întârzie la vin și se duc să golească paharul cu vin amestecat” (Proverbe 23,29-30). Din evenimentele zilei care adevăresc această realitate, să alegem unul la întâmplare, petrecut acum ceva vreme în St.

Într-o cârciumă zăboveau pe la orele târzii ale serii diferiți clienți, printre care inginerul constructor, W. N., care venise cu niște cunoscuți și negustorul R. Str., care venise în local însoțit de un reprezentant comercial. Până la ora trei dimineața s-a băut crușon, așa că oaspeții au ajuns într-o dispoziție plină de viață. Str. era nervos în mod deosebit și a început cearta cu alții. Cârciumarul s-a văzut în cele din urmă nevoit să dispună terminarea programului. Înainte de părăsirea localului, N. l-a întrebat pe ospătarul-șef dacă totul este plătit. La această întrebare Str. s-a apropiat și i-a cerut socoteală lui N. despre cum a ajuns acesta la întrebarea dacă el, Str. a plătit tot; a pronunțat expresii imorale și l-a jignit pe N. cu o înjurătură. După ce Str. nu și-a retras exprimările jignitoare în ciuda invitației care i s-a făcut, N. i-a dat o palmă. Atunci Str. a scos un pistol Browning din buzunar și a tras un foc asupra lui N., care a nimerit **abdomenul acestuia**. În timp ce rănitul era dus în camera din spate, **Str. a fugit pe stradă și a tras două focuri asupra lui însuși**, care au pătruns în piept și i-au pricinuit moartea. Cadavrul a fost transportat la morgă, N., care era rănit grav, a fost trimis la spital.

Astfel au fost smulși din viață în această noapte doi bărbați care până atunci și-au ocupat locul în familie și-n profesie; unul s-a aruncat singur, la beție, în veșnica pierzare ca ucigaș și sinucigaș; celălalt s-a văzut dintr-odată în pragul veșniciei.

Cum s-a împlinit aici literalmente Cuvântul lui Dumnezeu: „Ale cui sunt vaietele, ale cui sunt oftările? Ale cui sunt neînțelegerile? Ale cui sunt plângerile? Ale cui sunt rănilile fără motiv?”! În asemenea cazuri este palpabil că alcoolul este una dintre armele cele mai puternice în mâinile lui satan, a ucigașului, a aceluia hoț despre care Domnul spune: „Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să distrugă” (Ioan 10,10a). Față această armă, toate invențiile moderne ale tehnicii armamentului nu sunt decât joacă de copii. Într-adevăr, cu: mitraliere, tunuri cu tragere rapidă, grenade explozive și torpile, dacă se trage bine, sunt făcuți să cadă sute de dușmani, dar cu alcoolul, satan, care mânuiește această armă, omoară și rănește mii, sute de mii spre distrugerea pământescă și veșnică; el distruge familii întregi cu tot cu descendenți. Bunăstarea, fericirea familiei, sănătatea, plăcerea de a munci, conștiințiozitatea – totul este ruinat de această putere, de alcool. Această putere a lui satan trece prin poporul nostru ca un tăvălug enorm care zdrobește totul. Și atunci are voie un creștin să treacă pe alături și să spună: Să fiu eu păzitorul fratelui meu? Mărimea nenorocirii poate fi recunoscută în numărul crescând al femeilor care au căzut în patima băuturii.

„Am fost chemați la o sărmană bețivă,” așa povestește un creștin. „Nu ni s-a putut da adresa exactă; am întrebat copiii de pe stradă despre o asemenea femeie și toți au putut imediat să ne dea informația, chiar au venit toți cu noi. Acolo ni s-a oferit o priveliște de care nu vom scăpa niciodată. O femeie de 80 de ani zăcea într-o cameră cu tavanul înclinat de mansardă, în pat; acesta era așa de negru ca podeaua murdară. În fața mamei bătrâne, bolnave zăcea fiica beată pe podea, învelită în zdrențe, care nu acopereau trupul de tot. Lângă ea avea un coș în care era o pâine, ruptă în două la mijloc, nu tăiată; doi copii mici se târau pe jos, negri de murdari ce erau pe față. Noi nu veniserăm cu reproșuri și avertizări, totuși ea ne-a interpretat vorbele așa. Probabil nu auzise de mult o vorbă de dragoste. Ne-a rugat să n-o ocărâm, ci s-o ajutăm. Din nefericire n-am putut să facem aceasta imediat, iar apoi a fost prea târziu, căci un stop cardiac a pus capăt vieții ei. Altă dată am fost chemați la o actriță, care nu-și mai câștiga grosii pentru țuică decât prin cântat în cele mai rău famate bodegi. Și aici am stat neputincioși; dacă trebuia făcut ceva, atunci trebuia smulsă din mediul ei. Când am vrut a doua oară să vedem de ea, ni s-a spus că ar fi fost găsită cadavru, în lacul”

Toate acestea sunt numai exemple la întâmplare din tot puhoiul păcatelor care ne înconjoară din toate părțile. Într-adevăr, trebuie să fii orb ca să nu vezi cum satan mână toată această lume de oameni pe care o stăpânește, cu o forță irezistibilă la pierzarea din timpul de acum și la cea veșnică. Pe unii îi leagă cu lanțul viciului, pe alții cu înșelăciunea banilor și pe ceilalți cu lucrurile deșertăciunii, care nu le lasă oamenilor timp să întrebe de dragostea lui Dumnezeu. De aceea spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, căci dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei” (2 Corinteni 4,3-4). Da, omenirea seamănă cu acel om care a căzut între tâlhari și a rămas să zacă acolo sângerând, pe moarte, de care părea că nu se îndură nimeni. Astfel zac pe drumul vieții cu miile cei din poporul nostru, răpuși de alcool, de pofta cărnii, de slujirea păcatului, de tăgăduirea lui Dumnezeu. **Dar pe acest drum S-a arătat marele, salvatorul Samaritean – este Isus, Fiul lui Dumnezeu.** El a venit să „caute și să mântuiască ce era pierdut”. El întinde dinspre cruce mâinile plin de îndurare spre orice păcătos care suspină și pentru toți are mântuire și eliberare desăvârșite, un har care este suficient pentru a drege orice pagubă a păcatului, să rupă orice lanț. El vrea și poate să ofere orice putere de care avem nevoie în slăbiciunea noastră. Omul ar spune, dacă vede un om încătușat de alcool, de opiu, de pofta cărnii, care în ciuda îndemnurilor și a bunelor intenții se scufundă tot mai adânc în mocirla păcatului: Este imposibil ca acest om să fie eliberat, pentru a umbla într-o viață nouă. Dar Dumnezeu spune: **„Este ceva prea greu pentru Mine?”** (Ieremia 32,27). Oricine ai fi, caută adăpost cu povara vinei tale și cu lanțurile păcatului tău la acest mare Mântuitor minunat. Cheamă Numele Lui! Încredințează-I Lui toată viața ta! Atunci vei afla că: „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.”

Nr. 40 CUVÂNTUL ELIBERĂRII

„M-a uns ca să aduc vești bune celor blânzi, El M-a trimis să pansez pe cei cu inima zdrobită, să vestesc eliberarea robilor și deschiderea închisorii celor care sunt în lanțuri.” (Isaia 61,1)

În orașelul italian, Salo, cică ar exista o cârciumă cu firma „**La timpul pierdut**”. Unde se pierde în toată lumea cea mai mare parte a timpului? Unde se petrece, se irosește visând, se pierde trăncănind, se pierde glumind, se prăpădește cu băutura, se pierde chefuind cea mai mare

parte a timpului? Ce sumă ar rezulta dacă toate cârciumile ar aduna odată laolaltă timpul fiecăruia în parte, pierdut într-un an în cârciumă! Cu siguranță este o cifră înfricoșătoare că în Germania se cheltuiesc anual trei miliarde – înțelege corect: **trei mii de milioane de mărci – pentru vin, bere și coniac** - și acum adaugă la aceasta timpul pierdut în cârciumi. Băutorul poate șede acolo până la miezul nopții, până la ivirea zorilor. El își răpește singur timpul necesar pentru somn, necesar întăririi pentru lucrul noii zile. Așa că într-o asemenea noapte la cârciumă răpește deja zilei viitoare puterea și binecuvântarea. Cuvântul lui Dumnezeu spune avertizând: „Vai de cei care aleargă dis-de-diminează după băuturi amețitoare și stau până noaptea târziu și se înfierbântă de vin! Harpa și lira, toba, flautul și vinul sunt în ospețele lor; dar nu iau seama la lucrarea Domnului și nu văd lucrul mâinilor Lui” (Isaia 5,11-12).

Nu se potrivește aceasta nenumăraților oameni care-și duc timpul și banii la cârciumă, la teatrul de varietăți și în alte teatre, „dar nu iau seama la lucrarea Domnului și nu văd lucrul mâinilor Lui!”? **Acești prizonieri ai cârciumii plătesc tovarășilor lor și cârciumarilor un preț incomensurabil; ei își plătesc locul în cârciumă cu fericirea familiei lor, cu sănătatea lor, ba chiar cu viața și viitorul copiilor lor.** „Căci Eu, Domnul, Dumnezeu tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsește nelegiuirea părinților în copii până la a treia și a patra generație a celor ce mă urăsc” (Exod 20,5). Cât de serios este Cuvântul lui Dumnezeu și cum se împlinește el literalmente!

Permite să ți se facă o prezentare din închisoare pentru acest citat biblic. Este preluată din publicările unui pastor de penitenciar.

Aici este un urmaș al unei familii de bețivi; tatăl său a deținut cândva o fermă frumoasă în ținutul Turingiei; a fost un bărbat harnic și curajos. Localnicii l-au ales chiar judecător al localității. Nefericirea lui a fost că a venit calea ferată în ținutul izolat. Ea trecea tocmai prin câmpurile lui, iar aceasta i-a adus bani, mulți bani. Banii îi ardeau în buzunar și îi ardea gâtulejul și el a băut – nu țuică obișnuită ca muncitorii și ucenicii meșteșugari, nu, vinuri fine și lichioruri. Și soția s-a obișnuit cu băutul. Aveau trei copii sănătoși. Ei trebuiau să devină odată ceva mai bun decât ceilalți săteni. A fost făcut începutul ridicării lor pe o treaptă superioară prin aceea că i-au obișnuit cu cât mai multe trebuințe posibile. De nestăpânit se bucura bătrânul când copiii „nu dădeau înapoi” la băutura. Sărmanii! Numai în aceasta au ajuns mai departe decât cei de seama lor, încât au devenit mai nefericiți și mai săraci decât aceia. Moșia a ajuns sub sechestru. Părinții au ajuns de timpuriu în mormânt. Sora a decăzut, fratele a murit în casa de nebuni, iar al treilea dintre cei trei copii este acest deținut, un om la vreo cincizeci și ceva de ani. El mai fusese în detenție și în prezent ispășea o pedeapsă pentru o infracțiune împotriva propriei nepoate. Iar fiicele acestui bărbat trăiau o viață a rușinii.

Iată o altă imagine:

În B-1, un bețiv și-a părăsit familia și a dispărut fără să se știe unde este acum. Ce a lăsat în urmă? Aici este moștenirea lui: trei copii morți la nașterea lor, doi copii care au murit la un an și jumătate; printre cei vii: un copil este tuberculos, un copil are crize epileptice, un copil are scrofuloză în gradul cel mai grav, un copil este rămas în urmă în dezvoltarea lui fizică. Ceea ce trebuia plătit pentru această familie în decurs de 8-9 ani din fonduri publice, acum suma a ajuns la 4800 de mărci. Dar copilul cel mai mic are abia șapte ani.

Pentru toți prizonierii lui satan și ai păcatului S-a arătat Eliberatorul, Isus, care spune: „M-a uns ca să aduc vești bune celor blânzi, El M-a trimis să pansez pe cei cu inima zdrobită, să vestesc eliberarea robilor și deschiderea închisorii celor care sunt în lanțuri.” (Isaia 61,1) Cât de puternic și plin de har este Domnul pentru a împlini acest cuvânt! Un slujitor al lui Dumnezeu, demult decedat, povestea cum odinioară o femeie simplă i-a adus la cunoștință minunile lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu le-a făcut pentru soțul ei și prin aceasta și pentru ea și copiii ei. Femeia i-a vorbit bătrânului martor binecuvântat al lui Dumnezeu în timpul unei călătorii cu trenul:

Când ați predicat atunci în P..., eram nespus de nefericită și săracă, încât trebuia să dorm cu copiii mei pe paie goale și nu mai aveam pentru bieții copiași nimic de mâncare. Bărbatul meu se întorsese din închisoare într-un asemenea hal, încât semăna mai mult cu diavolul, decât cu un om. Dar imediat la intrarea în locuință a observat un afiș care purta numele dumneavoastră. El și-a zis: „Acesta trebuie să fie acel W., care a lucrat cu mine în mină; voi merge să-l ascult.” Ați avut ca text: „A venit Învățătorul și te cheamă” (Ioan 11,28). Bărbatul meu a fost vizibil impresionat în adunare.

În acea seară ședeam tremurând de teamă în bucătărie. La întoarcerea lui nu se afla decât o bucă mică de lumânare în sfeșnic. M-a întrebat: „Unde sunt copiii?” I-am răspuns: „S-au dus la culcare.” „Adu-i!” a răspuns el. Am pus jos sugarul pe care-l aveam în brațe și m-am dus sus.

Am îngenuncheat lângă copiii mei care dormeau și m-am rugat Domnului să-i ocrotească; apoi i-am trezit și i-am adus jos. Spre marea mea uimire, bărbatul meu a luat-o în brațe pe fiica cea mai mare, a sărutat-o și a spus: „Scumpul meu copil, Domnul ți l-a dăruit în seara aceasta pe tatăl tău!” Apoi a luat-o pe fiica a doua, pe băiat și copilul cel mai mic și le-a demonstrat și lor dragostea lui în același mod drăgăstos. Stăteam acolo și credeam că visez. Dar apoi am simțit deodată cum soțul meu mi-a cuprins gâtul, m-a sărutat și mi-a spus: „Scumpa mea soție, Domnul Isus ți l-a dăruit în seara aceasta din nou pe soțul tău!”

Ce plăcut pășește aici harul salvator în fața ochilor noștri! Da, este așa cum odinioară sutașul credincios din Capernaum I-a spus Domnului: „Spune numai un cuvânt și robul meu va fi vindecat” (Matei 8.8).

Tu-ai spus un cuvânt și s-au ivit
Făpturi multe, de tot felul.
Tu c-un cuvânt inimi ai topit,
Mai tari decât fierul și-oțelul.

Și în inima și în conștiința acestui bărbat barbar a rostit Domnul un cuvânt și acest cuvânt s-a dovedit victorios: **„A venit Învățătorul și te cheamă!”** Isus a chemat, iar păcătosul legat, care zăcea prins în lanțurile morții, a auzit glasul Fiului lui Dumnezeu și a venit la viață. Căci așa a promis Domnul: „Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-l vor asculta, vor trăi” (Ioan 5,25). Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să distrugă lucrările diavolului. El este Eliberatorul celor legați și al celor închiși.

Dar nu numai bețivii trebuie eliberați din lanțurile lui satan, ci toți oamenii sunt din fire morți în păcate și fărădelegi; ei trebuie să fie chemați la viață prin Cuvântul harului marelui Salvator.

S-a petrecut lucrul acesta cu tine? Sper că nu ești un băutor. Poate că ești un bărbat cu totul cumpătat, poate că nu trece niciodată vreun strop de alcool peste buzele tale. Totuși ești și tu din fire un legat al lui satan, dumnezeul veacului acestuia, fie prin egoism și caracter pământesc, fie prin nesinceritate sau avariție, fie prin mândrie sau pofta cărnii. Dar Domnul vrea să te elibereze din toate lanțurile prin minunatul Său Cuvânt al vieții, vrea să te trezească din somnul de moarte al indiferenței și al deșertăciunii.

Ascultă glasul lui Isus, privește la crucea Lui – El S-a jertfit pe Sine Însuși pentru tine, a purtat judecata ta, sângele Lui a curs pentru vina ta. Acum te cheamă - și spune: „Oricine este din adevăr ascultă glasul meu” (Ioan 18,37). Și iarăși: „cei care-l vor asculta, vor trăi!” Și tu trebuie să trăiești, trebuie să primești o viață nouă, veșnică, o viață în lumina soarelui harului. O, ascultă glasul Lui! El îți spune: **A venit Isus, Învățătorul, și te cheamă!**

Nr. 41 BOGAT ÎN BANI SAU BOGAT ÎN DUMNEZEU? CUM ESTE MAI BINE?

„Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?

Tot așa este și cu cel care își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu.” (Luca 12,20-21)

Bogăția și îmbogățirea este pentru mulți oameni un subiect preferat de conversație. Ceea ce povestește unul despre marele câștig pe care l-a avut domnul X. este depășit de ceea ce povestește altul despre comorile doamnei Y. În mod obișnuit majoritatea acestor povești sunt exagerate de 10 sau de 100 de ori. Tot așa se spunea în S. despre o doamnă, că ar poseda 26 de milioane; în realitate, posesiunea ei se ridica la aproximativ 5000 de mărci. Dar pentru că ea a dat săracilor tot ce avea și cu o față voioasă nu lăsa pe nimeni să vadă că ea chibzuia bine fiecare groș pe care-l cheltuia pentru sine, așa se face că zvonul a găsit bucuros crezare că ea dispune de o bogăție așa de mare.

Despre un bărbat căruia Dumnezeu i-a dat o bunăstare solidă și care prin urmare a făcut multe pentru cauza lui Dumnezeu, se putea citi acum câțiva ani într-un ziar că posedă 40 de milioane. Dar cine cunoștea mijloacele materiale ale acestei familii, știa că această bogăție încântătoare în bani nu era decât fantezie și cerneală tipografică, dar că adevărata bogăție a acestui bărbat consta în aceea, că el era proprietatea lui Isus, un copil iubit și binecuvântat al lui Dumnezeu, un om ale cărui fericire și nădejde nu erau „în nesiguranța bogățiilor, ci în Dumnezeu, care ne dă toate din belșug, ca să ne bucurăm de ele” (1 Timotei 6,17).

Dar în majoritatea discuțiilor despre câștigul de bani și bogăție, satan, dumnezeul veacului acestuia, ascunde că mult mai multe lucruri întreprinse și speculații sfârșesc cu mari pierderi, decât cu câștig și că anual un mare număr de persoane se îmbolnăvesc psihic din cauza pierderii averii lor și din cauza încercărilor lor eșuate, în timp ce alții își iau viața din disperare. – Este important să luăm seama că Cuvântul lui Dumnezeu îi numește „idolatri” pe toți aceia care și-au pus încrederea în bani. Apoi, când acest idol se prăbușește, nu mai au nici o nădejde. Ei nu-L cunosc pe Dumnezeu viu din al cărui har trăiesc, respiră, mănâncă și beau toți oamenii de pe pământ. Ei nu sunt bogați în Dumnezeu, de aceea Dumnezeu îi numește nebuni, proști. Ești tu bogat în Dumnezeu?

Recent, ziarele americane s-au ocupat intens de domnul Rockefeller. Este numit regele petrolului, pentru că are în mână cea mai mare parte a comerțului cu petrol; el trece drept omul cel mai bogat de pe pământ. Avera lui este estimată la mai multe miliarde (un miliard de dolari = 4250 de milioane de mărci).

Acest bărbat lăsase deja de câteva luni cea mai mare parte a averii lui, testamentar, statului, iar copiilor lui le-a asigurat numai o sumă relativ mică. Atunci a lăsat să intervină o cotitură importantă în deciziile lui. Și anume, a hotărât să se înstrăineze încă din timpul vieții de toată averea lui, deoarece nu mai voia să știe nimic despre bani. Din cauza acestei noi idei a lui Rockefeller, în Statele Unite s-a declanșat cea mai însuflețită uimire, a fost asaltat cu întrebări, oare ce-l determină să se facă singur sărac, de bunăvoie? Domnul Rockefeller l-a informat pe un corespondent de ziar, în urma întrebărilor, următoarele: „Singurul motiv pentru care am luat această hotărâre, să-mi înstrăinez deja de acum averea de miliarde, este acela că m-a cuprins o scârbă irezistibilă de tot ce înseamnă bani sau are legătură cu banii. Nici nu știu câte miliarde mi-au trecut prin mâini în decursul vieții; în orice caz, de când mă știu, fiecare zi a existenței mele a fost umplută numai cu gândul la bani. Bani - seara, bani - dimineața, bani - ziua și bani - noaptea. Tot ce am făcut și tot ce n-am făcut s-a precizat în oarecare sume și nu puteam să spun nici un cuvânt fără ca acesta să nu fi avut pentru mine vreun efect avantajos

sau dezavantajos asupra averii mele. Am suportat până acum această povară, care seamănă cu robia, și a trebuit să ascult fără să mă opun că eu, pentru că eram cel mai bogat om din lume, eram considerat și fericit. N-am fost deloc fericit, abia acum mă gândesc să devin. Nu mai vreau să știu nimic despre bani, nimic despre bursă, nimic despre speculații, despre câștiguri sau pierderi. Puteți să mă credeți, domnul meu, că toate acestea îmi vor fi de acum încolo îngrozitor de indiferente. Vreau să-mi lepăd miliardele și voi păstra numai atât cât să pot trăi într-o bunăstare modestă. Trei, până la patru sute de mii de dolari ar trebui să-mi ajungă cu desăvârșire, căci n-am fost niciodată un om obsedat de lux și nici nu nutresc o simpatie pentru vreun sport costisitor sau ceva asemănător. Nevoile mele și ale familiei mele, care se alătură dorințelor mele, se lasă satisfăcute cu o sumă de bani, care în comparație cu veniturile mele de acum merită să fie numite un mărunțiș ridicol.”

Această decizie a celui mai bogat om al prezentului este un eveniment care îi poate deschide ochii câte unuia care caută fericirea în bani. Firește că domnul Rockefeller se înșeală dacă se gândește că prin darea la o parte a multelor sale milioane va deveni fericit; probabil știe că ea nu se obține prin aceasta. Oricum, prin aceasta a înlăturat un mare obstacol, care îl împiedica de la apucarea adevăratei fericiri a inimii. În orice caz, el nu mai făcea parte dintre oamenii care își pun încrederea în bani. – Nici bogăția, nici sărăcia nu aduc fericirea adevărată; aceasta se găsește numai în Persoana minunatului Mântuitor, a Fiului lui Dumnezeu. Cine-I aduce Lui povara vinei, cine pășește, crezând, sub puterea ispășitoare a sângelui Său, cine-și deschide inima, ca Isus să devină Domn și singurul Stăpân în casa și în viața lui, acela găsește cea fericire adevărată, care în Cuvântul lui Dumnezeu este numită „**viața veșnică**”.

Este greu, aproape imposibil, ca un om care și-a pus încrederea în bani, să poată fi salvat prin harul lui Dumnezeu spre viața veșnică. Domnul spune: „Copii, cât de greu este pentru cei care se încred în bogății să intre în Împărăția lui Dumnezeu! Mai ușor este să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu” (Marcu 10,24-25). Ce se înțelege prin „urechea acului”? Exista la porțile cetăților orientale o poartă largă, prin care cămilele încărcate puteau trece comod. Aceasta se închidea în timpul nopții. Alături exista o poartă îngustă, prin care erau lăsați noaptea înăuntru călătorii întârziți. Ultima se numea „urechea acului”. Prin aceasta se putea strecura, într-adevăr, la nevoie o cămilă, dar aceasta trebuia să fie descărcată de tot și trebuia să se lase în genunchi. Această comparație este ușor de înțeles. Dacă un om, care are încredere în bogăție, vrea să găsească intrarea în Împărăția lui Dumnezeu, atunci inima lui trebuie să devină întâi liberă de încrederea în bani, trebuie să se smerească în țărână înaintea lui Dumnezeu și să strige după har ca un păcătos sărac și gol. Dacă nu face lucrul acesta, viața lui rămâne sub cuvintele grave ale lui Dumnezeu: „Nu vă înșelați! ... hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 9-10).

Întrebarea hotărâtoare pentru orice om este aceasta: **În cine mă încred?** Dacă într-adevăr cred în Dumnezeul atotputernic și credincios, care mă iubește, mă poartă și mă păzește, atunci am încredere în El în toate lucrurile, atunci El este stânca încrederii mele. Așa că: **ai predat tu inima ta, voința ta, stăpânirea asupra vieții tale Aceluia care a îndurat pentru păcatele tale pe crucea de pe Golgota judecata dreaptă a lui Dumnezeu?** Ai înțeles tu că credința salvatoare își are esența în aceea că tu îi predai Domnului Isus **păcatele tale și inima ta rea**, ca El să arunce toată vina ta în marea îndurării și că tu trebuie să-i predai **voința și viitorul tău**, ca El să fie Domn în viața ta?

Unde lucrul acesta s-a întâmplat sincer, acolo Domnul a devenit Stăpân și asupra banilor, a proprietății și a câștigului tău.

Un creștin adevărat este numai directorul administrativ asupra bunurilor încredințate lui și știe că trebuie să dea socoteală Domnului său asupra administrării făcute. Cât de important este acest

adevăr pentru toți credincioșii! Atunci bogăția noastră nu mai este în bani, ci în Persoana minunată a Aceluia care „măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8,9). Aici este de învățat ce vrea să spună cuvântul: „bogat în Dumnezeu”. Aceasta înseamnă că un om recunoaște că îi sunt destinate lui toată puterea și tot harul lui Dumnezeu și că dragostea Domnului îl face așa de covârșitor de fericit, încât nu are nimic de spus și nimic de reclamat. **Ești tu bogat în Dumnezeu?**

Nr. 42 EROAREA FATALĂ

„Dumnezeu nu este Dumnezeul morților, ci al celor vii. Tare vă mai rătăciți!”
(Marcu 12,27)

Tenerife, cea mai mare dintre insulele Canare (pe coasta vestică a nordului Africii), este un ținut de primăvară veșnică. Clima extrem de blândă, briza sănătoasă a mării, în plus munții înalți, pitorești, care se ridică până la înălțimea Alpilor, fac din această insulă mare, în timpul modern, un sanatoriu pentru cei grav bolnavi. Tot acolo s-a dus, căutând vindecare, și un medic renumit. Marea lui experiență și mâna lui iscusită i-au ajutat pe mulți bolnavi; priceperea lui medicală a respins de la multe vieți moartea iminentă; dar el personal n-a găsit vindecare. El s-a întors acasă cu conștientizarea limpede a seriozității bolii sale grave. Zadarnic a luptat împotriva ei cu toată energia și cu toată cunoștința lui medicală. Dorea așa de mult să mai trăiască și să mai lucreze, dar a venit o zi în care a recunoscut că pentru el nu mai există vindecare. Atunci a spus unui medic prieten, care îl trata: **„Sunt un om pierdut!”** Firește că el a vrut să spună cu aceasta că a căzut pradă morții. – Aceasta nu era o eroare, căci după câteva săptămâni și-a dat ultima suflare. Dar o mare eroare a fost aceasta, **că și-a considerat boala trupească drept cauză și moartea drept pecetluire a faptului că era pierdut.**

În această eroare se găsesc nenumărați oameni mari, deștepți – **poate și tu?** Crezi și tu că dacă a fost dată ultima suflare a plămânilor tăi, dacă a fost dată ultima bătaie a inimii tale, totul s-a sfârșit? Te gândești și tu că viața aceasta pământească și că tot ce suntem și avem pe pământ ar fi tot ce am avea de pierdut? Ah, boala trupească și moartea trupească nu i-ar fi putut produce nici o suferință marelui medic, dacă el ar fi recunoscut cauza adevărată a stării pierdute a tuturor oamenilor: **păcatul**, și dacă L-ar fi recunoscut și căutat pe adevăratul doctor, **pe Isus**, pe Salvatorul păcătoșilor vinovați, pe Mântuitorul și biruitorul morții. Acesta le spune alor Săi: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” (Ioan 11,25-26.)

Ce eroare fatală, dacă privim viața pământească, munca pământească, succesul pământesc, bolile trupului și moartea trupească drept singurele lucruri mari care contează, dacă nu recunoaștem că în viața pământească se tratează despre hotărârea pentru veșnicie, pentru viața veșnică sau moartea veșnică, despre salvarea sufletului de la pierzare, de sub puterea unui vrăjmaș sumbru, a lui satan. Nimeni nu știe ce a fost în inima și în viața aceluia mare medic: la soarta lui veșnică nimeni nu poate să adauge ceva sau să scoată ceva. El stă înaintea lui Dumnezeu; zarurile sunt aruncate, copacul a căzut. Acum nu este vorba despre acest bărbat merituos, renumit – **este vorba despre tine!**

Tu nu știi când, unde și cum îți va ieși moartea în cale – dar știi că te va prinde cu o forță irezistibilă. **Ești sigur că atunci nu vei fi un om pierdut, ci un om mântuit?** Dacă vrei să fii sigur de lucrul acesta, **trebuie să devii acum un om mântuit.**

Milioane de oameni, care își zic creștini, trec orbește pe lângă realitatea că Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri pe pământ **ca să ne salveze pe noi, păcătoșii vinovați, pierduți, din**

blestem, de vină și din lanțul păcatului. Răspunde odată la întrebarea: De ce a murit Fiul lui Dumnezeu pe cruce?

Ce motiv serios a trebuit să existe, încât Creatorul tuturor lucrurilor să vină din slava Tatălui Său aici jos, pe acest pământ sărman? El i-a văzut pe oameni, și pe tine și pe mine, ca vinovați și pierduți pe drum spre veșnica pierzare. Dragostea Lui a vrut să ne salveze. Da, El a venit și Și-a împovărat capul sfânt și fără vină cu poverile vinei noastre, S-a așezat în locul nostru sub judecata lui Dumnezeu și a suferit pedeapsa noastră. „Desigur, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui; și noi am socotit că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,4-5).

Acest eveniment, moartea de cruce a Fiului lui Dumnezeu, jertfa de pe Golgota, este evenimentul cel mai mare al tuturor timpurilor și al veșniciei, cel mai important care s-a petrecut și se va petrece vreodată, căci el îi deschide **oricărui păcătos credincios** poarta cerului, îl aduce sub harul lui Dumnezeu, îl smulge din puterea lui satan, din pierzarea iadului, îl transformă într-un copil împăcat, iubit al lui Dumnezeu. Căci așa vorbește Domnul: „Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit” (Ioan 10,9a).

„Un om pierdut” este numai acela care **pleacă dincolo, în veșnicie, împovărat cu vina lui. Un asemenea om parcurge valea întunecoasă a morții fără Isus, fără Prietenul salvator, fără să fi găsit viața veșnică.**

Ei bine, prietene, întrebarea stă limpede înaintea ta: este pusă problema vinei păcatului tău în ordine înaintea lui Dumnezeu? Nu te juca cu această întrebare serioasă, n-o privi ca naivă sau indiferentă!

Altfel îți va merge ca de curând unei ordonanțe. Acesta a luat cu el ca amintire interesantă de la locul de tragere al artileriei pedestre, focosul unei grenade de calibru mare. Fusesse prevenit. Știa că nu trebuie să aibă la el lucrul acela. Dar a nesocotit avertizările. Într-o zi a luat din dulap focosul ale cărui efecte nu și le-a putut imagina, pentru a-l privi. Focosul i-a scăpat din mână pe podea. Căderea a dus la descărcarea focosului. Raza de foc puternică, distrugătoare l-a lovit pe tânărul soldat și i-a zdrobit piciorul drept, mâna stângă, fața și l-a rănit mortal. **Tot astfel, mulți oameni poartă cu ei, în călătoria vieții lor amintirea, cunoștința vinei lor.** Ei n-au nici o idee despre efectul mortal al acestui lucru, despre care oamenii spun că este cu totul inofensiv, doar suntem cu toții păcătoși. Dar ce zguduitor, dacă într-un ceas, în care nu se așteaptă, forța îngrozitoare, blestemul păcatului năvălește peste păcătosul vinovat! O moarte subită îl smulge în veșnicie, el a căzut pe mâna morții veșnice. **Nici o nădejde nu mai este!** Ah, ar fi fost timp să scape de acest însoțitor înfricoșător, de vina neiertată a păcatului. Dar aceasta este păstrată ascunsă în dulapul amintirii, este privită doar pe furiș, din când în când, atunci când omul se crede neobservat. Acum este prea târziu. De ce oare? Pentru că a fost disprețuit glasul care avertizează, care caută, al dragostei lui Dumnezeu.

Pentru câți oameni nu este valabilă plângerea pe care Domnul a exprimat-o asupra locuitorilor Ierusalimului: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care sunt pentru pacea ta. Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi” (Luca 19,42)

Când a fost înmormântat acel medic vestit, n-a lipsit nimic din găteala exterioară și din solemnitate. La marea adunare funerară au vorbit medici experimentați, încercați, oameni de știință, au vorbit reprezentanții statului, bărbați de rang și prestigiu cu cuvinte impresionante. Ce recunoaștere frumoasă a meritelor, a caracterului, a însușirilor inimii celui decedat au fost aflate aici! Toți aceștia au privit în urmă la viața expirată. **Dar nimeni n-a privit înainte, în veșnicie, la realitate.** Ziarele au relatat amănunțit despre înmormântare și despre cuvântările ținute acolo. În toată această prezentare strălucită a serviciului funerar nu s-a găsit **nici un cuvânt de nădejde** pentru cel decedat și nici o îndrumare pentru cetele celor vii, care au stat în jurul

acestui sicriu și al acestui mormânt. Toți acești vorbitori sus-puși l-au celebrat pe cel decedat – să nu se fi gândit nici unul dintre ei că el însuși și toți cei care-l ascultă erau în drum spre moarte, spre veșnicie? Să nu se fi iscat în nimeni întrebarea: Oare sicriul, mormântul, descompunerea sunt sfârșitul fără nădejde al întregii lupte, al muncii și al celor îndurate pe pământ? Să nu se fi gândit nimeni că și cei decedați stau în fața Dumnezeului sfânt ca personalități nemuritoare? Domnul spune: „Dumnezeu nu este Dumnezeul morților, ci al celor vii. Căci pentru El trăiesc toți.” Aceasta este valabil și pentru credincioși și pentru necredincioși. Cine nu se gândește la aceasta, despre acela Domnul spune: „**Tare vă mai rătăciți!**”

Ce greșală mare să treci orbește pe lângă Prințul vieții, Isus, pe lângă crucea de pe Golgota, pe lângă seriozitatea veșniciei și pe lângă judecata viitoare, dacă inima este surdă pentru dragostea lui Dumnezeu. Tu să nu greși, prietene, cu o eroare așa de mare, ireparabilă, fatală!

Nr. 43 DE CE ESTE OMUL ÎN STARE?

„Gura le este plină de blestem și de amărăciune.
Au picioarele grabnice să verse sânge,
ruina și mizeria sunt pe căile lor.” (Romani 3,14-16)

Deja pe mulți oameni i-a preocupat întrebarea: dacă oamenii sunt în fond buni sau răi, dacă după firea noastră înăscută suntem înclinați spre dragoste, spre îndurare, spre adevăr sau spre egoism, spre neînduplecare, spre minciună – multe cărți groase au fost scrise despre acest lucru. Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? „Nu este nici un om drept, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere, nici unul care să caute pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnci. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar. Gâtlejul lor este un mormânt deschis; își folosesc limbile ca să înșele; sub buze au venin de aspidă. Gura le este plină de blestem și de amărăciune. Au picioarele grabnice să verse sânge, ruina și mizeria sunt pe căile lor, nu cunosc calea păcii. Frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor.” Pentru a-ți da seama de acest adevăr, nu trebuie să mergi acolo unde oamenii poartă haina de duminică a amabilității aparente. Vorbește odată cu un procuror, cu un director de închisoare sau du-te la sala curții cu juri – acolo înveți să răspunzi la întrebarea: **De ce este omul în stare?**

În 9 decembrie 1905, un negustor a găsit în pădurea din ținutul Nordpfalz o căciulă de pânză și în imediata apropiere zăcea o umbrelă închisă. Cam 60 de pași mai departe pământul era răscolit, așa că negustorul a avut imediat senzația că trebuie să fi avut loc o bătaie violentă. Două zile mai târziu, un pădurar a găsit în imediata apropiere a locului răscolit, în hățişul pădurii, un cadavru bărbătesc maltratat îngrozitor. Cadavru dădea la iveală un șir de răni prin împuşcare, lovire și împungere. Gâtul era tăiat de tot de la trup. Pădurarul l-a recunoscut în cadavru pe peticarul H. E. din M. La început pădurarul a fost de părere că E. devenise victima unui criminal, pentru a-l jefui. Dar curând s-a lămurit de altceva. Relațiile conjugale ale familiei erau de fapt cele mai îngrozitoare. Harța, cearta și bătăile erau între soți la ordinea zilei. E. era gelos fără măsură și cu toate că nevasta lui, de aceeași vârstă cu el, nu-i dădea nici cel mai mic motiv pentru așa ceva, totuși gelozia dintre soți ducea adesea la cele mai grave scene. La începutul lui decembrie 1905, fiul de 26 de ani, deja însurat, G. E., care era în Düsseldorf muncitor în fabrică, fusese în vizită la părinții lui. În timpul nopții G. E. a trebuit să-i vină o dată în ajutor mamei lui, deoarece tatăl lui o bătuse pe mamă foarte jalnic. În dimineața următoare doamna E. l-a rugat pe fiul ei să-l lichideze pe soț și tată. Mama i-a adus fiului cartușe și revolver ca să-l împuşte pe tată. G. E. le-a luat și în afară de acestea și-a mai luat un pumnal bine ascuțit. Apoi și-a însoțit tatăl în pădure. Acolo, ajunși în desiș, l-a împuşcat pe tată din spate. Acesta a fugit, fiul s-a grăbit după

el și a tras a doua oară. Împușcătura l-a nimerit pe bătrân în ceafă: a căzut la pământ văitându-se. Dar foarte curând a sărit iar în picioare și atunci s-a încins între tată și fiu o bătaie aprigă. În cele din urmă, tatăl epuizat a căzut din nou la pământ. Acum fiul a mai tras de trei ori asupra tatălui; acesta din urmă a murit curând după aceea. Dar fiului dezumanizat tot nu i-a ajuns cu atât. L-a înjunghiat în cap pe tatăl ucis de el și a încercat să-i taie tatălui capul. Dar la aceasta probabil că a fost deranjat. G. E. s-a dus apoi liniștit acasă, și-a luat rămas bun de la prieteni și de la rude, ca și când nu s-a întâmplat nimic. Câteva zile după aceea doamna E. a fost arestată, iar curând după aceea și fiul ei în Düsseldorf. După tăgăduirile de la început, amândoi și-au recunoscut fapta.

Câte unul obiectează acum: Da, acestea sunt cazuri izolate! Și totuși, în fiecare zi poți să citești în ziare din sălile tribunalului aceleași lucruri și chiar mai înfricoșătoare. Tocmai că nu este vorba numai despre personalități individuale denaturate, cele pe care le vedem aici, ci este vorba în același timp despre destăinuirea **a ceea ce este omul în stare, dacă nu este păzit de har**. Nu te lauda niciodată cu virtutea ta, cu lealitatea sau cu amabilitatea ta. Ia această realitate cu mulțumire smerită față de Dumnezeu: **ai fost păzit prin har!** Și inima ta este capabilă de orice nerecunoștință, cruzime, răutate.

Mulți susțin că generația noastră a devenit mai bună **prin cultură**; aceasta este o eroare absolută. Inima omului este și astăzi aceeași ca în acea zi când Cain și-a omorât fratele. Cu toate că succesele culturii, ale descoperirilor și ale tehnicii sunt uimitor de extraordinare în mijlocul creștinătății de nume, totuși, în mijlocul generației secolului al XX-lea a crescut: nerușinarea viciului, brutalitatea, josnicia, viclenia și capacitatea spre rău. Este suficient dacă ne gândim numai la numeroasele atacuri mortale de pe căile ferate și la numărul crescând al înfricoșătoarelor fapte sângeroase. Acestea din urmă au avut drept consecință că acum există la prefectura comandamentului de poliție din Berlin o „**comisie criminalistică**” specială. Această nouă instituție a fost creată pentru a avea imediat la îndemână funcționari cu experiență pentru anchetare în numeroasele crime.

În Franța a avut loc în decursul anului 1908 un număr mai mare de execuții publice. În orașelul Béthune au fost executați într-o singură zi cei patru capi ai unei mari bande de tâlhari, care au băgat spaima în tot ținutul de mai mulți ani. În timp de trei ani fuseseră grațiați toți criminalii condamnați la moarte. Președintele Republicii Franceze avea intenția să desființeze pedeapsa cu moartea. Consecința a fost că în decurs de șase ani cifra medie anuală a crimelor vrednice de moarte din Franța a crescut de la 995 la 1434 de cazuri. Așa că în toată țara a fost primit cu satisfacție faptul că acești infractori mânjiți cu sânge nu vor mai fi grațiați, ci executați public. Dar ce s-a întâmplat atunci? Mulțimea poporului revărsată cu miile la un loc, ținea o sărbătoare populară cu cântec și băutură. Călăul a fost întâmpinat cu strigăte de bucurie ca o personalitate populară. Puhoaiile de oameni veneau de departe cu trenul la acest spectacol. Ziarele au consacrat infractorilor articole lungi. Cum criminalii și infractorii n-au avut îndurare pentru victimele lor, tot așa de puțină simțire față de solemnitatea acestei clipe a avut și mulțimea care chiuia. Infractorul principal n-a fost nedrept când chiar înainte de execuția lui a strigat mulțimii de pe eșafod în jos: „Noi nu valorăm mult, dar voi toți împreună valorăți mult mai puțin!” – Este cunoscut că francezii se laudă că ei ar fi „națiunea care mărșăluiește în fruntea culturii omenești”. Acum să contribuim aici pentru a răspunde la întrebarea: dacă cultura îi duce pe oameni pe culme în privința morală, sau în ciuda întregii culturi inima omului este și rămâne rea din fire.

De ceea ce este capabilă inima omului s-a arătat odată la o altă execuție publică, cea mai zguduitoare și mai nedreaptă care a avut loc vreodată. Aceasta a **fost răstignirea Fiului lui Dumnezeu, El, Fiul lui Dumnezeu**, venise din cer pentru toți păcătoșii vinovați, deznădăjduiți din Ierusalim, din Franța, din Germania, chiar și pentru tine. Isus a venit ca salvator pe pământ, pe scena păcatului, a morții și a deznădejdiei. În fața mulțimii din Ierusalim stătea Fiul lui Dumnezeu, dragostea lui Dumnezeu în persoană. El îi curățise pe leproșii ei, orbilor ei le-a dat ochii, surzilor, urechea, bolnavilor lor, sănătatea, ba chiar le-a înviat morții – dar acum a fost

scos din cetate ca un criminal vinovat, pentru a fi răstignit între doi tâlhari. **Cum a fost posibil lucrul acesta?** Nici un locuitor al Ierusalimului n-ar fi considerat posibil în ziua intrării lui Isus în Ierusalim, când L-au întâmpinat cu ramuri de finic, că aceeași mulțime Îl va aduce la cruce pe Fiul lui David, pe care L-a întâmpinat cu strigăte de bucurie. **Dar i-a îndemnat la aceasta satan, stăpânul întunericului.**

Ce important este aici să înțelegem că același vrăjmaș sumbru exercită și astăzi stăpânire și putere asupra tuturor oamenilor neîntorși la Dumnezeu. Despre toți aceștia Dumnezeu spune că trebuie „să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu, ca să primească iertare de păcate” (Faptele Apostolilor 26,18). Aceasta este valabil și pentru tine, care încă nu ți-ai dat seama niciodată de adâncimile propriei tale inimi și de puterile lui satan. Permite să te întreb: **Ai fost deja vreodată dur, amar, nerecunoscător sau chiar grosolan față de mama ta?** Atunci cunoaște-ți propria inimă – tu nu ești bun din fire, ci despre inima ta Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Jeremia 17,9.) – Fiecare trebuie să trăiască ceasul în care să înceteze slujirea și ascultarea față de stăpânul acestei lumi, pentru a se abandona pentru timp și veșnicie în mâinile lui Isus, Cel răstignit și înălțat, Mântuitorul păcătoșilor vinovați. **Te-ai întors la Isus? Ai fugit de sub puterea lui satan?** O, cheamă Numele sfânt al lui Isus! Adu-I păcatele tale, inima ta rea, privește, crezând, la rănilor Lui de moarte. Atunci Isus va termina cu inima ta rea, înnăscută; vei primi o viață nouă, dumnezeiască; atunci se va spune și despre tine: „eliberat de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui” (Coloseni 1,13).

Nr. 44 CE POATE ȘI CE NU POATE OMUL

„Dumnezeu stă împotriva celor mândri,
dar celor smeriți le dă har.” (1 Petru 5,5)

Ziarele americane relatează următorul miracol al vitezei:

„O sală din fier, care oferă loc pentru 200 de persoane, a fost construită în Philadelphia în timp de patru ore. Într-o sâmbătă dimineață la ora 11, o mică armată de muncitori a năvălit pe un câmp și a ridicat această structură fermă din fier, ceea ce s-a petrecut în 50 de minute. Apoi au fost puse podelele, montate ferestrele și puse ușile. Fiecare avea munca lui precisă și cu toată graba n-a domnit încurcătura. În nici măcar două ore și jumătate clădirea a fost gată până la pusul geamurilor. Aceasta din urmă nu s-a putut face pentru că sticla s-a pierdut pe drum. – Chicago are gloria celei mai rapide fabricări de hârtie. În acest oraș al miracolelor a fost făcută din copacii care dimineața la ora 8 mai creșteau, hârtia pe care au fost tipărite paginile de seară ale unui ziar. – Că lâna de oaie poate fi transformată în cel mai scurt timp în haine, nu este nimic nou. O fabrică americană a vândut costume din stofă de lână, care cu șase ore mai înainte încă era pe spatele unei oi. – O fabrică din Massachusetts a livrat o pereche de cizme de damă cu 12 nasturi, bună de folosit, în 24 de ore. Pentru aceasta pielea a trecut prin mâinile a 57 de muncitori, au fost folosite 42 de mașini diferite, 40 de bucăți de piele și de material au fost tăiate și asamblate, au fost tăiate și găurite 24 de butoniere și au fost montați 24 de butoni. Dacă toate acestea sunt, într-adevăr, de încredere, nu putem stabili. Omul modern citește aceasta ca pe un triumf uluitor al celui mai modern progres cultural și extrage de aici un nou impuls pentru grandomania lui. Dar enumerarea trușă a ceea ce poate omul, amuțește îndată ce luăm seama la ce poate Dumnezeu și ni le pune sub ochi. El construiește într-o noapte un pod de gheață peste cel mai întins lac, El udă într-o jumătate de oră câmpia uscată a unui ținut întreg cu șiroaiele de

apă ale unei furtuni, El colorează în câteva minute toată bolta cerească și uriașii munți înzăpeziți ai Alpilor în roșu și galben. Ce mare este Dumnezeu – ce mic este omul! „Pentru că ei nu iau aminte la lucrările Domnului, la lucrarea mâinilor Lui.” (Psalmul 28,5.)

Aici rămâne incontestabil, că omul modern are privilegiul de nespus să folosească timpul într-un mod cu totul altfel decât generațiile anterioare și că distanțele care îi despart pe oameni unii de alții sunt biruite tot mai mult și mai mult prin rapiditatea mijloacelor moderne de circulație. Oceanul Atlantic este străbătut în cinci zile de uriașele hoteluri zburătoare, de luxoasele palate plutitoare ale rapidelor vapoare moderne. În timpul acestei călătorii rămâi în legătură prin telegrafia fără fir, întâi cu uscatul european și imediat după aceea cu coasta americană. Pe vapor se tipăresc ziare, care îi aprovizionează pe călători cu cele mai noi știri din Berlin sau New York. Mulți dintre pasageri se simt atunci mari, dacă își citesc ziarul proaspăt tipărit pe vapor. În timp ce înghit delicatose la masa îmbelșugată, uită că sunt în călătorie spre veșnicie cu o viteză care zboară. Ei văd, într-adevăr, minunile mării și bolta cerului, dar pe Mântuitorul care-i caută și-i iubește nu-L cunosc și nu-L vor.

Balonul dirijabil pare să deschidă circulației omenesți imperiul văzduhurilor, iar descoperirea aparatului de zbor pare să ofere posibilitatea, cu aeroplanul în loc de tren, să se poată atinge orice țință dorită a călătoriei mult mai repede și mai direct. Un avion francez a făcut deja călătoria de la Londra la Manchester (peste 250 de km) în timp scurt prin văzduh. Un altul a traversat în zbor strâmtoarea de la Calais cam în 40 de minute. Astfel a depășit omul în domeniul tehnic tot ce s-a considerat vreodată accesibil. Nu-i de mirare că oamenii entuziasmați de propria lor celebritate, s-au desprins în mândria lor oarbă de Dumnezeu și de teama de Dumnezeu. Mândria, pe care Dumnezeu o disprețuiește, a apucat ca o boală molipsitoare lumea civilizată modernă. Orice tânăr necopt se crede superior față de Dumnezeu și de Cuvântul lui Dumnezeu, se simte mare când declară sfintele porunci ale lui Dumnezeu drept hârburi învechite. În afară de aceasta, creștinătatea de nume se scufundă tot mai mult și mai mult în oroarea și viciul Sodomei și al Gomorei; dar Dumnezeu spune acestei generații arogante: „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogățiile lui. Ci, cel care se laudă, să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în aceasta Îmi găsesc plăcerea, zice Domnul” (Ieremia 9,23-24). Același om care privește așa de mândru la lucrarea mâinilor lui, nu cunoaște nici ajutor, nici mângâiere pentru cei descurajați, deznădăjduiți, împovărați de vină; el nu cunoaște nici inima omului în sărăcia ei, nici calea spre mângâiere și pace.

Când o mamă plânge după inima înstrăinată a fiului ei, cum s-a întâmplat de curând, fiu care se grăbește la nefericirea lui pe căile păcatului și ale încăpățânării – **care inventator are cheia pentru inima acestui fiu și cine cunoaște o cale pentru a-i înfrânge împotrivirea îndărătnică în fața lacrimilor și a dragostei sincere a mamei lui?** Toată bunătatea, toată îngăduința, plătirea tuturor datoriilor, toate darurile, scrisorile, rugămintele, îndemnurile, avertismentele – totul a rămas zadarnic.

Mai știi tu o cale? Omul nu cunoaște nici una, dar Dumnezeu cunoaște. Întoarce-te la Acela care pune în mișcare puteri și tării cerești ca răspuns la rugăciunea credinței. Crede-L capabil de a avea căi și rezultate mult peste toate performanțele tehnicienilor și ale inventatorilor.

Cinci ani nu și-a văzut această mamă fiul ușuratic și el nici măcar n-a scris; ea a aflat numai din când în când câte ceva despre el, pe căi ocolite. Dar ea și-a găsit adăpost la Dumnezeu, în rugăciunea credinței și Dumnezeu a răspuns. Fiul a venit de foarte departe. S-a petrecut ceea ce mama n-a îndrăznit să spere: fiul a mers cu ea ca să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Primul lucru pe care l-a auzit a fost că inima omului este o fortăreață care trebuie să capituleze în fața harului Mântuitorului care caută, să se predea fără condiții. Și s-a întâmplat. O zi după aceea acest fiu zăcea în genunchi în fața Mântuitorului prezent, Isus Hristos, cu rugăciunea: Doamne Isuse, vreau, salvează-mă!

Ingeniozitatea omenească și inventivitatea omenească pot construi căi ferate până la piscul acoperit cu zăpadă al celor mai înalți munți. Dacă drumul pare închis de ghețar și de meleaguri acoperite de zăpadă, se construiește în interiorul stâncilor un tunel, prin care călătorii ajung sigur în vârf, în ciuda zăpezii, a gheții și a furtunii. Balonul cu aer îi poartă pe cercetătorii îndrăzneți mai sus de Mont Blanc și Jungfrau – de curând a fost atinsă înălțimea de 6000 de metri. Acolo sus se observă și se stabilesc temperatura, densitatea aerului și curentul atmosferic. **Dar același om care poate face lucrurile acestea, nu știe să găsească drumul spre cer.** El stă încurcat, deznădăjduit la poarta veșniciei; își vede viața expirată – ceea ce a câștigat, a inventat, a construit se afundă fără valoare în prăpastia vremelniceii, în fața ochilor lui care se închid. **Ai tu o nădejde? Cunoști tu o salvare, o cale spre viața veșnică în fața morții?** Această cale n-a putut s-o găsească nici un om – **dar Dumnezeu a găsit-o.** Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri, a suferit și a murit pe crucea de pe Golgota pentru păcătoșii vinovați, înstrăinați de Dumnezeu, ca neamul nostru fără nădejde și pierdut să găsească drumul spre casa Tatălui, a lui Dumnezeu. Isus îi strigă păcătosului rătăcit: **„Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”** (Ioan 14,6). Oricât de multe lucruri ai realizat și oricât de mari lucruri ai făcut – nu poți să aduci liniște conștiinței tale, nu poți să găsești pacea cu Dumnezeu, nu poți să obții o nădejde indestructibilă – dar Dumnezeu în dragostea Sa minunată vrea să-ți dăruiască aceste bunătăți adevărate, indestructibile, din har. **El vrea să repare paguba păcatului tău, să rupă lanțurile păcatului tău, să ia povara de pe conștiința ta.** Deschide-ți, crezând, inima pentru Isus, Fiul lui Dumnezeu, încredințează-I toată viața ta și atunci El te va purta în mâinile atotputernice de har prin viața pământească până în slava lui Dumnezeu.

Firește că omul poate face un lucru: poate să răspundă dragostei lui Dumnezeu printr-un: **Nu vreau să mă las salvat!** El poate trece cu inimă nepăsătoare pe lângă crucea de pe Golgota. Și tu poți lucrul acesta, dar lasă-mă să te rog: **nu-l face, ci încredințează-te în smerenie minunatului Mântuitor, care vrea să facă din tine un copil fericit, smerit al lui Dumnezeu.** Aproape nici un cuvânt al Bibliei nu este așa de important pentru generația actuală ca acesta: **„Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.”**

Nr. 45 MINUNILE CREAȚIEI

„Când privesc cerurile, lucrarea degetelor tale,
luna și stelele pe care le-ai așezat Tu, îmi zic:
„Ce este omul, ca să te gândești la el
și fiul omului ca să-l bagi în seamă?”” (Psalmul 8,3-4)

Știi ceva despre nemărginirea și incomensurabilitatea creației lui Dumnezeu? Un astronom englez a încercat să fotografieze exact cerul înstelat, cel din emisfera nordică și cel din emisfera sudică. Până acum a înregistrat tot cerul înstelat din emisfera sudică pe 200 de plăci iar pe cel din emisfera nordică numai în parte și este preocupat să numere fiecare stea în parte. El apreciază până acum, că pe fiecare dintre clișeele lui sunt fotografiate 20 000-25 000 de stele și presupune că numărul total al lor se va ridica aproape la 23 milioane. El se gândește că poate în zece ani va stabili cifra exactă. Dar el însuși este convins că dacă în decursul timpului se vor fabrica lentile mai puternice și structuri perfecționate, va fi descoperit un număr mereu crescând de corpuri cerești.

Despre nemărginirea acestei lumi a stelelor îți faci o idee dacă afli că există stele care sunt la o depărtare de 1500 de ani lumină de noi. Știi ce este **un an lumină**? Este o distanță pe care lumina o străbate într-un an. Da, dar cât de repede fuge lumina? Ea străbate în zbor 312 000 de km pe secundă. Pentru a străbate distanța de la soare la pământ, care însumează 150 de milioane de km, lumina are nevoie de opt minute. Acum imaginează-ți o depărtare atât de nemărginită, încât lumina în loc de opt minute, să aibă nevoie de opt ore. Această distanță se va ridica la **9000 de milioane de kilometri**. Dar cine are timp și chef, acela să-și socotească singur cât de mare este distanța unui an lumină și apoi, cât de îndepărtate pot fi acele stele care sunt la 1500 de ani lumină departe de pământ. Lucrul acesta nu și-l poate imagina nici un gând omenesc, el întrece orice noțiune și totuși este o realitate, o taină de neînțeles a măreției Creatorului, a lui Dumnezeu, care te iubește.

Dumnezeu a deschis cartea creației în fața ochilor tuturor oamenilor, ca ei să-L recunoască pe El, pe Cel atotputernic. „Însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și divinitatea Lui se văd lămurit de la crearea lumii, fiind înțelese de minte prin lucrările făcute de El, așa că nu se pot dezvinovăți. Fiindcă măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit; ci s-au datat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat. Zicând că sunt înțelepți, au înnebunit” (Romani 1,20-22).

Dragă prietene, nu lăsa să îți se întunece inima, ci lasă **să lumineze în inima și-n viața ta soarele harului marelui, atotputernicului Dumnezeu** și atunci totul va deveni luminos. Oricine vede din cele de mai sus că există adevăruri și realități pe care rațiunea noastră nu le poate nici cerceta, nici explica – ele sunt divine și sunt mai presus de darul priceperii omului; dar ele îl învață pe orice om sincer să-L admire, să-L iubească și să se teamă de Creatorul sfânt și mare. Este har că în zilele noastre oamenii, prin perfecționarea telescoapelor astronomice cunosc tot mai mult din minunile creației, despre măreția lui Dumnezeu, care întrece orice cunoștință. „Când privesc cerurile, lucrarea degetelor tale, luna și stelele pe care le-ai așezat Tu, îmi zic: „Ce este omul, ca să te gândești la el și fiul omului ca să-l bagî în seamă?””

Cum ar putea un om să înțeleagă **măreția lui Dumnezeu**, dacă el nici măcar cu gândurile lui nu poate să cuprindă sau să pătrundă **lucrările lui Dumnezeu**! Noi nu putem sonda ochiul unei albine sau al unei muște în minunata lui alcătuire și la fel de puțin ne putem imagina soarele în mărimea lui de neînțeles; el este așa de mare, încât am putea forma din el 1280 000 de globuri de mărimea pământului. Dacă încerci totuși să-ți imaginezi, nu poți - și totuși este în fața ochilor tăi.

Potrivit cercetărilor astronomilor, soarele nu stă în nici un caz liniștit, nu, el zboară împreună cu pământul și cu toate planetele care-l înconjoară, **în fiecare secundă 60 de kilometri** pe o orbită până acum necunoscută, în univers. Miraculos cum aceste corpuri cerești nemăsurat de mari aleargă prin spațiul nemărginit! Se pare că pentru toate corpurile cerești, și pentru stelele fixe, care au fost recunoscute ca sori îndepărtați, există în univers un punct central, în jurul căruia se mișcă toate la distanțe incalculabile. Dar pământul pe care locuim se rotește și el în afară de aceasta în jurul lui însuși și anume, cu o viteză care la ecuator se ridică la 460 de metri pe secundă; în plus, el se rotește în jurul soarelui pe o orbită care într-un an măsoară 934 milioane de kilometri, adică viteza zborului său se ridică în fiecare secundă la aproximativ 30,5 kilometri. Tu nu observi chiar nimic din această întreită mișcare, din acest zbor grăbit - și totuși el te poartă cu o viteză de neînțeles prin spațiul cosmic.

Cea mai mare viteză care a fost măsurată până acum pentru mișcarea corpurilor cerești, a fost vizibilă când în septembrie 1882 a fost observată o cometă până atunci necunoscută. Aceasta a trecut într-un asemenea mod prin fața discului solar, încât la intrare și la ieșire a putut fi observată exact. S-a stabilit cu ceasul de cât timp are nevoie această cometă să parcurgă lățimea discului solar. Diametrul soarelui este de 1 400 000 de kilometri; și a reieșit că cometa a străbătut această distanță cu o viteză de 500 de kilometri pe secundă.

Acum permite-mi să întreb: nu merită osteneala de a-L cunoaște pe Dumnezeu sfânt și minunat, care a creat toate acestea și le menține? El nu este numai Creatorul tău și al universului, **El este Mântuitorul tău salvator, marele Îndurător, care te caută și te iubește.** El spune: „Și viața veșnică este aceasta: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17,3). **O, înțelege nemărginirea dragostei lui Dumnezeu:** Acela care a creat acești sori și universul, care „susține toate lucrurile cu cuvântul puterii Sale” (Evrei 1,3), Isus Hristos, a fost Om de dragul nostru, S-a împovărat cu vina noastră, a mers pe cruce ca garant al nostru, a suferit pedeapsa noastră, ca noi să găsim pace! Această dragoste este mai mare decât toate minunile creației, mai de neînțeles, mai vrednică de adorare – ah, înțelege cu inima: **Isus a suferit și a murit pentru tine!** În cartea creației citești măreția lui Dumnezeu, în cartea conștiinței tale citești vina ta, dar în crucea de la Golgota citești cât de nemărginit te iubește Dumnezeu. Ca noi să înțelegem toate acestea: limbajul creației, limbajul conștiinței, limbajul crucii, Dumnezeu ne-a dat minunatul Său Cuvânt, prin care noi Îl recunoaștem pe El, Cel de trei ori sfânt, ca pe Acela care este lumină și dragoste. Și ce găsești tu scris în această carte? El le spune tuturor oamenilor: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16). Dar Cuvântul lui Dumnezeu face o deosebire veșnică între cei care sunt pierduți și cei care sunt mântuiți: „Cuvântul crucii este o nebunie pentru cei care pier, dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 1,18).

Din care din cele două categorii faci parte? Dacă încă mai ești pierdut, atunci ascultă: trebuie să fii mântuit! O, privește în inima lui Dumnezeu, care ne iubește atât de nemărginit pe noi, chipuri ale lui Dumnezeu, desfigurate prin păcat, păcătoase, înstrăinate de Dumnezeu, încât L-a văzut pe singurul Său Fiu suferind și murind ca garant pentru vina noastră. El a dorit să ne salveze, să ne împăce, El vrea să facă din noi copii iubiți ai lui Dumnezeu. Lucrul acesta nu s-a petrecut prin minunile creației, **ci prin minunea dragostei și a harului de la Golgota, când Fiul lui Dumnezeu S-a jertfit pe Sine Însuși pe cruce, pentru a-i împăca pe păcătoșii vinovați cu Dumnezeu.**

La ce ne-ar folosi să cunoaștem un Dumnezeu așa de mare și de minunat, dacă noi trebuie să rămânem pentru totdeauna departe de El din cauza păcatelor noastre, prin vina pe care o purtăm? Dar acum, Acela a cărui sfântă maiestate ne face cunoscut firmamentul, ne-a deschis drumul spre inima de Tată a lui Dumnezeu, deoarece a fost pe cruce chezașul nostru și în judecata lui Dumnezeu a luat asupra capului Său nevinovat blestemul nostru. Te-ai smerit înaintea Lui, în țărână, crezând? Ai adus povara vinei tale la picioarele crucii Lui și ai apucat, crezând, minunea aceasta: Pedeapsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5)? Abia atunci poți să te bucuri copilărește că Dumnezeu este așa de mare și de minunat. Abia atunci ajunge inima ta să aibă pace, pentru că te știi purtat de brațele veșnice și păzit pentru timp și veșnicie de puterea și harul Tatălui tău ceresc.

Nr. 46 SCĂPAT DE SPAIMA MORȚII

„Isus Hristos a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.” (2 Timotei 1,10)

În 16 aprilie 1910 s-a scufundat în golful de la Hiroshima submarinul japonez nr.6. Când vasul a fost găsit și ridicat, a fost găsit un raport amănunțit al comandantului despre desfășurarea accidentului. El suna așa:

„Deși nu avem nici o scuză că am scufundat un vas al Majestății Sale, echipajul vasului este liniștit până în clipa morții și și-a făcut datoria. ...”

Raportul descrie apoi motivul catastrofei:

„... În timp ce lucrăm cu gazolină, ne-am scufundat prea tare în apă, apoi, când am vrut să închidem chepengul, s-a rupt lanțul. Am încercat să ținem chepengul închis cu mâinile, dar a fost prea târziu. Compartimentul alăturat era deja plin cu apă, iar vasul s-a scufundat într-un unghi de 36 de grade.” ...

„Cele de mai sus au fost scrise la ora 11 și 45 de minute, la lumina turnului. Acum suntem adânc în apa care crește tot mai sus. Hainele noastre sunt ude de tot. Înghețăm... Nivelul turnului arată 52. În ciuda tuturor eforturilor de a scoate apa, pompa rămâne nemișcată; după-amiază nu se va mai lucra. Mă bucur că întregul echipaj al acestui vas și-a îndeplinit bine datoria și sunt mulțumit. Am pus mereu moartea la socoteală când mi-am părăsit casa și testamentul meu este făcut. Îmi permit acum, plin de venerație, să vorbesc personal Majestății Voastre și vă rog plin de venerație, ca nici o familie a celor care s-au prăpădit să nu rămână expusă nevoii și lipsei.”

„Ora 12 și 30 de minute. Foarte greu de respirat. Îmi face impresia că inspirăm gazolină. Mă sufoc cu gazolină. Salutări și căpitanului Nakano... Este ora 12 și 40 de minute...”

Cine ar putea să citească acest document scris fără să fie impresionat? Acest bărbat a fost fără îndoială un **erou demn de admirat**, cu toate că nu era creștin. Poate gândește câte unul care citește aceasta: Dacă poți ca păgân să fii un astfel de erou ca acest japonez, dacă poți să mori fără Isus cu o asemenea disprețuire a morții, - **atunci pentru ce este nevoie de creștinism?** Cine gândește așa, aceluia îi lipsește chiar și începutul cunoașterii despre mântuire, pe care Evanghelia o aduce unei lumi pline de păcătoși pierduți. Un asemenea om încă nu are noțiunea despre blestemul păcatului, despre prăpastia care-l desparte pe păcătos de harul lui Dumnezeu, despre puterea ispășitoare a sângelui lui Isus, care a curs pe cruce pentru păcătoșii vinovați. El încă nu știe nimic despre fericirea inimii și despre pacea liniștită, care este partea copiilor împăcați ai lui Dumnezeu, despre viața nouă pe care a primit-o un creștin adevărat prin Duhul Sfânt. El nu știe, de asemenea, despre minunata nădejde a copiilor lui Dumnezeu, despre moștenirea care nu se veștejește, nestrăcioasă, nepătată, care este păstrată pentru ei în ceruri (1 Petru 1,4). Curajul eroic al unui păgân ajunge numai până la dăruirea de bună voie a vieții pământești – dincolo de moarte totul este întunecat pentru el. Dar credința vie a unui **creștin adevărat ajunge până în slava lui Dumnezeu – el știe** că pentru el este larg deschisă poarta cerească a casei Tatălui.

Isus, Prințul vieții, a adus pentru fiecare credincios **viața, o viață nouă, viața** veșnică. Un creștin adevărat trăiește pe pământ **pentru El**, pentru Mântuitorul minunat, pentru marele Salvator și va trăi veșnic **cu El** sus în casa Tatălui.

Unei doamne distinse și dornice de viață i-a fost vestită Evanghelia. După aceea i s-a arătat cât de necesar este să se pregătească de moarte, ca atunci când va veni clipa, să poată muri în pace. Atunci ea a spus: „**Voi vorbiți întotdeauna despre faptul că trebuie să murim fericiți; dar eu vreau să știu cum pot să trăiesc fericită!**” Ce a răspuns la aceasta acel martor al Evangheliei, nu știu. Dar aceasta știu, că această doamnă avea dreptate, când întreba de calea **cum se poate trăi fericit**. Firește că Evanghelia arată singura cale sigură pentru a muri fericit, dar **scopul ei propriu-zis nu este murirea, ci trăirea**. Mulți au despre creștinism concepția aceasta: Dacă un om este așa de bolnav sau așa de grav rănit, încât nu are nici o speranță să se însănătoșească, atunci este vremea să-și caute adăpostul la Dumnezeu. Desfătările și avuțiile pământului sunt pierdute pentru acest om muribund. Așa că atunci este bine ca cel puțin să poată muri în pace. Consecința unor asemenea concepții este un creștinism deformat. Omul trăiește pentru pământ, savurează plăcerea lumii atâta timp cât poate, iar dacă bătrânețea sau boala îi pune capăt, atunci își dorește să fie capabil, ca prin farmec, să mai găsească har pe patul morții, deoarece se bazează pe aceasta. **Că majoritatea oamenilor nu mai au deloc putere pe patul morții să-L apuce pe Dumnezeu și harul, la aceasta nu se gândesc.**

În majoritatea cazurilor moartea se apropie de oameni neașteptată sau îi apucă în inconștiență sau în acea obnubilare febrilă în care bolnavul nu are gânduri clare. Fiecare zi aduce duzini de știri despre moartea neașteptată a oamenilor, care în nici un caz nu s-au gândit la apropierea morții lor. Iată câteva exemple:

R., 27 martie. Inginerul șef. P. s-a prăbușit la traversarea bolții cuptorului circular, ca urmare a surpării tavanului, **în cuptorul care ardea**; el a **murit** la spital, rănit grav.

B., 22 aprilie. Vizitiul P. Ch. tocmai ocupase un post nou și era pe cale să intre pe poartă, șezând pe trăsură, când a fost strivit de trăsură în bolta porții. El a suferit o zdrobire a pieptului și și-a frânt gâtul, așa că moartea a survenit imediat.

Proprietarul Fr. P. al tipografiei din strada G. voia să folosească liftul pentru a ajunge la primul etaj al casei lui. El a deschis ușa și n-a văzut că liftul era plecat sus. Când a vrut să intre în lift, a căzut în casa ascensorului. În cădere a suferit o fractură de craniu, care a avut ca urmare moartea lui imediată.

În asemenea exemple - de felul lor putem să aflăm cu sutele și cu miile - devine limpede ce înseamnă un creștinism care nu urmărește decât convertirea **muribundului**, dar nu mântuirea și mărturia **celor vii**. Isus vrea să aibă martori vii în mijlocul acestei lumi a păcatului și a morții. De aceea le-a spus ucenicilor Lui: „și-Mi veți fi martori până la marginea pământului” (Faptele Apostolilor 1,8). Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că Domnul Isus a murit pe cruce, ca ai Săi, cei credincioși să trăiască spre cinstea Lui ca martori ai Lui. „El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc **să nu mai trăiască pentru ei înșiși**, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5,15). Cine trăiește pentru Isus, acela poate și să moară în pacea lui Dumnezeu, ba chiar în triumful unui biruitor. Este scris: „Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului” (Romani 14,8). La creștinii adevărați moartea scoate în evidență pecetea harului divin din timpul vieții lor. Fie că pleacă acasă de pe câmpul de luptă, fie de pe corăbii care se scufundă sau de pe patul de suferință, ei privesc în urmă în pace și înainte cu nădejde.

Acum câțiva ani a murit un om simplu din popor; el făcea parte dintre aceia care trec prin viață neobservați, dar fericiți și sinceri, știind că au găsit mântuirea veșnică în Isus. Se îmbolnăvise și boala l-a aruncat pe patul morții. Când s-a apropiat de sfârșit, rudele și câțiva prieteni stăteau în jurul patului său, așteptându-i ultima suflare. Atunci muribundul a mai deschis o dată ochii, i-a privit bucuros, pe rând pe cei care stăteau în jurul lui și a spus cu toată puterea: „Voi credeți că eu acum mor – dar abia acum încep **viața deplin** pentru mine!” – Cu acestea a închis ochii și a părăsit această lume, pentru a fi pentru totdeauna cu Isus, pe care l-a cunoscut ca pe Răscumpărătorul și Salvatorul lui și pe care-l mărturisise în viața lui. Da, acum începea pentru el viața propriu-zisă. Viața pe care o dobândise aici jos prin credința în Isus Hristos, o savura acum netulburat în pace fericită la Isus, Domnul lui. Ce triumf în fața morții!

Firește că această moarte a fost un cu totul alt triumf asupra morții decât sfârșitul eroic al acelui japonez. Acolo un erou și-a încheiat calea pământească în echilibru interior neclintit, dar fără o nădejde pentru veșnicie – aici a plecat acasă, la Domnul lui, în pace adâncă, un copil împăcat, iubit al lui Dumnezeu. Din această comparație putem să învățăm ce cuprinde acest cuvânt: „Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața” (1 Ioan 5,12).

Nr. 47 TEAMA DE COMETE ȘI DE SFÂRȘITUL LUMII

„Dumnezeu este adăpostul și tăria noastră, un ajutor
care nu lipsește niciodată în nevoi.” (Psalmul 46,1)

În luna martie a anului 1811 a apărut pe cerul emisferei nordice o cometă necunoscută până atunci, al cărei cap întrecea semnificativ mărimea soarelui; coada, calculată la o lungime de aproximativ 90 de milioane de kilometri, acoperea o mare parte a bolții cerești. Această miraculoasă formațiune cerească a rămas vizibilă timp de 17 luni, până în luna august a anului 1812. Seară de seară putea fi observată cu ochiul liber în strălucirea ei luminoasă. Această cometă a fost considerată de toată lumea ca prevestitor de evenimente zguduitoare.

Când Napoleon I, pe atunci în punctul culminant al puterii lui, s-a înarmat în primăvara lui 1812 împotriva Rusiei și în iunie a intrat în Rusia cu o armată de jumătate de milion – au fost recunoscute în evenimentele care au urmat atunci, împlinirea grozăviilor anunțate de cometă. Distrugerea marii armate franceze în gerul iernii rusești, prăbușirea puterii lui Napoleon – toate acestea păreau să confirme semnul ceresc profetic. Dar această cometă n-a fost un trimis al lui Dumnezeu pentru a profeti război și nenorocire, ci era, ca toată lumea stelelor, o dovadă a atotputerniciei lui Dumnezeu, care guverna peste viața indivizilor și a popoarelor. Un creștin adevărat, care-L cunoaște pe Dumnezeu ca pe Tatăl său iubitor și pe Isus ca pe Mântuitorul lui, nu va fi mânat spre temeri sumbre prin asemenea apariții minunate pe cerul înstelat, ci va spune: „Lăudați-L pe Domnul! Lăudați-L pe Domnul, din ceruri! Lăudați-L în locurile cele înalte! Lăudați-L, soare și lună! Lăudați-L, toate stelele luminii!” (Psalmul 148,1 și 3.) – Astronomii au calculat timpul de rotație a marii comete din 1811 la 3065 de ani. Deci nici o lunetă a vreunui om care trăiește acum nu va revedea această cometă minunată – dar ea trece în zbor grăbit pe orbita ei din universul infinit, prin fața ochilor marelui ei Creator. Domnul Dumnezeu veșnic este acela care „socotește numărul stelelor și le dă nume la toate”. (Psalmul 147,4.)

Și cometa Halley, a cărei coadă s-a încrucișat cu pământul nostru în noaptea de 18 spre 19 mai 1910, i-a băgat în sperieți deja de mai multe ori pe locuitorii pământului. Astronomii englezi au găsit în analele chinezești că această cometă a fost observată în ani: 240, 163, 83 și 12 înainte de nașterea Domnului. În anul 66 după nașterea Domnului, potrivit lui Josephus, (un istoriograf iudeu), cometa a fost văzută sub forma unei săbii deasupra Ierusalimului. Aceasta a prevestit asedierea și distrugerea Ierusalimului din anul 70. În schimb, în 1910 numai câțiva oameni au văzut cometa Halley; chiar observațiile astronomilor au fost cu puțin folos. Dar efectul acestei comete, care n-a fost văzută, a fost unul mult mai mare decât cel din 1811. După ce întâi oamenii cu reputație științifică au prevestit primejdii pentru globul pământesc, a fost asimilată de către cercurile largi ale populației întrebarea: ce s-ar putea întâmpla când coada cometei va traversa pământul? În ciuda întregii ironii, a batjocurii, a aroganței mulți oameni s-au temut, într-adevăr, de așa-zisul sfârșit al lumii, adică distrugerea globului pământesc.

Ziarele au tipărit multe pagini despre cum se va petrece așa-numita noapte a cometei în diferitele orașe și țări. Nu spunem prea mult dacă susținem că această cometă invizibilă a sculat în picioare orașe și popoare întregi și a adus la lumină în milioane de oameni ce era în inima lor, cu toate că astronomii abia dacă puteau descoperi ceva pe cer cu telescoapele lor enorme. Teama nebunească și aroganța nebunească circulau în paralel. Iată o scrisoare din New York din acele zile:

În ciuda tuturor asigurărilor liniștitoare ale oamenilor de știință, o mare parte a poporului credea că în noaptea din 18 spre 19 mai se va întâmpla ceva îngrozitor. Profesorul universitar, J., povestește că numărul scrisorilor în care era rugat să dea reguli de comportament la apropierea cometei este înfricoșător de mare. Agenți inventivi din New York au folosit teama de cometă pentru strălucite afaceri de asigurări. Cine vrea să fie asigurat, trebuie să plătească un dolar. Dacă suferă vreo lezare când coada cometei va traversa pământul, atunci i se plătesc 1000 de dolari. –

Altfel era cu societatea bogată din New York; ea aștepta cometa cu mâncare și băutură. Toate restaurantele și hotelurile sunt deja ocupate. Marile grădini ale restaurantelor de pe acoperișurile zgârie-norilor (casele uriașe de 20 și mai bine de etaje) sunt de mai multe zile rezervate. În statele sudice ale Uniunii, dimpotrivă, populația neagră aștepta cometa cu spaimă. Deja de câteva zile nu se mai lucra nimic. „La ce folosește să muncim, că lumea și-așa se sfârșește!” Bazându-se pe acest principiu, negri își părăseau plantațiile și atelierele, pentru a-și savura cu mâncare și băutură „ultimele zile ale vieții”, ca apoi să ceară ajutorul lui Dumnezeu în procesiuni și adunări în masă. – Din Roma se scris: Un pensionar s-a aruncat într-o fântână, dar a putut fi scos încă viu de către vecini. El a declarat că a vrut să-și pună capăt vieții din teamă de sfârșitul lumii.

În Germania predominau veselia și exuberanța în noaptea cometei, mai ales în orașe. Se sărbătorea o noapte veselă, ca în zilele carnavalului. Dar pe lângă aceasta a ieșit la lumină atâta nelegiuire și dispreț la adresa adevărului creștinismului, încât pentru o națiune care se numește creștină a fost extrem de rușinos. Cerul și iadul, Dumnezeu și satan erau tratați în multe locuri numai ca subiecte de glumă. Toate aceste cete de exuberanți, de batjocoritori și de caraghioși voiau să demonstreze în aroganța lor că: **„Această lume nu se va sfârși de fapt niciodată!** Ce spune Biblia despre sfârșitul acestei lumi este o înșelăciune pioasă. Această lume se va roti veșnic mai departe pe drumul ei!” – Astfel a ieșit la lumina zilei atât în cei obraznici, cât și în cei temători aceeași realitate: ei nu-L cunosc pe Dumnezeu, n-au nădejde pentru veșnicie, nu cunosc Cuvântul lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură caracterizează această stare cu cuvintele: „fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2,12).

Orice creștin credincios care cunoaște Biblia, știe precis că lumea se va sfârși, dar abia atunci când Adunarea lui Hristos, ceata celor mântuiți scump răscumpărați de Isus, va fi fost chemată de pe pământ și va fi ieșit în întâmpinarea Domnului. Despre sfârșitul acestei lumi Cuvântul lui Dumnezeu spune exact: „Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru: că pentru Domnul o zi este ca o mie de ani și o mie de ani ca o zi. Domnul nu își amână făgăduința, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare față de voi și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință. Ziua Domnului însă va veni ca un hoț; în ziua aceea cerurile vor trece cu zgomot șuierător, iar elementele aprinse de mare căldură se vor topi și pământul și toate lucrările de pe el vor fi arse” (2 Petru 3,8-10). În legătură cu felul cum se poate întâmpla aceasta, nu trebuie să ne batem capul. Dar să amintim că în constelația Lirei există un soare, steaua fixă Vega, mult, cu mult mai mare decât soarele nostru, care după măsurătoarea astronomilor s-ar deplasa cu o viteză de 81 de kilometri pe secundă în direcția sistemului nostru solar. Dacă acest soare enorm ar zbura mai departe, în aceeași direcție neschimbată, atunci el ar trebui, după părerea învățaților, după multe mii de ani să intre în sistemul nostru solar și să distrugă tot.⁴ Deci de lucrul acesta nu trebuie să se teamă nimeni din generația actuală; **dar oricine să se teamă de a apărea ca un păcătos neîmpăcat înaintea Creatorului sfânt al acestui univers infinit, dacă îl recheamă moartea.**

Vai de cel care trebuie să pășească împovărat cu vina vieții lui în fața tronului de judecată al Dumnezeului Sfânt! Oare nu știu toți acești oameni care se numesc creștini, că Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ și a murit pe cruce pentru a-i mântui pe păcătoși? De ce merg totuși nenumărate cete ca **pierduți** în veșnicie? Ei au disprețuit dragostea căutătoare a lui Dumnezeu, vestea despre cruce. Prietene, nu contează ce gândești despre comete, contează **ca tu să-ți deschizi inima pentru Isus**. Oricine ai fi, fie virtuos sau legat în păcate: Isus vrea să te mântuiască, sângele Lui a curs pentru vina ta. La El se găsește iertare desăvârșită și har veșnic. Acum, în timpul acesta trebuie să primești siguranță asupra iertării depline a vinei tale; Dumnezeu vrea să-ți dea deja acum viața veșnică. Atunci vei putea să privești în pace spre toate evenimentele viitoare. Atunci vei putea să spui, adăpostit la inima lui Dumnezeu: „Dumnezeu

⁴ Preluat din „Sternkunde”, de R. H. Blochmann, p.155.

este adăpostul și tăria noastră, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem chiar dacă s-ar răsturna pământul și s-ar zguduî munții în inima mărilor. Domnul oștirilor este cu noi, Dumnezeuul lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi” (Psalmul 46,1-2. 7).

Nr. 48 LIMBAJUL LUI DUMNEZEU ÎN TRĂSNET ȘI FURTUNĂ

„Poți tu să trimiți fulgerele ca să plece și să-ți zică:
„Iată-ne!”” (Iov 38,35)

Într-adevăr, încă n-a existat nici un an în care în Germania să fi fost loviți așa de mulți oameni de trăsnet ca în anul 1910. Într-o fabrică de carbon, în apropiere de Köln, a lovit trăsnetul și a produs mari devastări, nu mai puțin de 20 de persoane au suferit răni. În aceeași zi lumina unui trăsnet a lovit la Königsbrück, într-un detașament de infanterie saxonă și a doborât 18 oameni, dintre care trei au murit. În decursul a câtorva zile au fost omorâți de trăsnet 20 de oameni din Renania; în Kurhessen și în Turingia, peste o duzină. Pe locul de tragere al artileriei din Wahner Heide, lângă Köln, trăsnetul a intrat într-un detașament care exersa și a omorât doi tunari. În apropiere de Luxemburg, la o plimbare cu școala au fost omorâți trei copii și 19 au fost răniți ușor. În apropiere de Celle trăsnetul a lovit într-o grupă de muncitori; trei au fost omorâți, trei au fost grav răniți. În aceeași săptămână au fost omorâți de trăsnet 18 persoane în provincia Silezia. Cea mai zguduitoare nenorocire s-a întâmplat în 12 iunie, în stația Jungfernheide din Berlin, unde printr-un trăsnet au fost omorâte șase persoane, 17 au fost rănite grav și 70-80 au fost rănite ușor.

Oare avem aici de-a face **numai** cu fenomene naturale **sau Dumnezeu le vorbește** oamenilor prin aceste vești zguduitoare? Ca fenomen natural, fulgerul este de mult cercetat. El ia naștere ca orice scânteie electrică, prin împreunarea electricității opuse (electricitate pozitivă și negativă). Fulgerele trec în parte de la un nor la altul, în parte de la norul de furtună la pământ. Ținta propriu-zisă a fulgerului este apa freatică; în timp ce fulgerul își caută drumul într-acolo, este atras de copaci, turnuri, înaintea de toate într-acolo unde obiecte de metal îi oferă o bună direcție. De aceea este primejdios de a căuta protecție pe timp de furtună sub copaci înalți sau lângă gratii de fier și garduri de sârmă. Deci se cunoaște exact natura fulgerului, ca și efectele lui devastatoare, inflamabile și mortale. Dar despre Dumnezeu este scris: „**A însemnat drumul fulgerului și al tunetului**” (Iov 28,26). Deci fulgerul este tot așa sub puterea diriguitoare a lui Dumnezeu, ca orice glonț în luptă. Și despre acesta se cunoaște exact traiectoria, bătaia armei, forța de propulsie; **dar pe cine nimerește și cine trebuie să rămână păzit, aceasta stă în mâna lui Dumnezeu.**

Într-o furtună puternică (7 iunie 1910) trăsnetul a lovit într-un copac din D. Când au vrut să protejeze prin gudronare scoarța copacului deteriorată de trăsnet, au găsit că traiectoria fulgerului a fost de la o creangă până la un cuib de păsări, în care se aflau puii mici. Dar în loc să atingă cuibul de păsări, a sărit pe deasupra, la altă creangă; păsărelele au rămas nevătămate. „Nu se vând oare două vrăbii cu un ban? Totuși nici una nu cade la pământ fără voia Tatălui vostru” (Matei 10,29).

În 8 iunie 1910 ziarele din Wahn au relatat că locotenent-colonelul Br. a coborât de pe cal. Abia se îndepărtase doi pași, când trăsnetul a lovit calul și ordonanța care stătea alături și i-a omorât pe loc; ofițerul a rămas nevătămat. Aici Dumnezeu vorbește nu numai prin moartea subită a celui omorât, ci la fel de mult prin ocrotirea vizibilă și uimitoare a celui viu.

Dar de câte ori nu vorbește Dumnezeu zadarnic prin asemenea evenimente impresionante! Un bătrân de 85 de ani a povestit recent, cu indicarea datei exacte, următoarele: „Am fost ca bărbat tânăr la țară, în odaia familiei. În timp ce m-am ridicat ca să văd din ușă cum este vremea, un

băiat s-a așezat pe locul meu. În clipa aceea a lovit trăsnetul și l-a omorât pe băiat.” Acest bărbat ocrotit așa de minunat nu s-a smerit înaintea acestui limbaj zguduitor al lui Dumnezeu. Cu toate că după aceea viața și sănătatea lui au fost păstrate atâtea decenii, el nu s-a întors la Dumnezeu. Ce-i drept, se temea de moarte, dar pe Mântuitorul salvator L-a respins. Când la bătrânețea lui înaintată s-a simțit într-o zi bolnav și se văicărea că precis va trebui să moară curând, o rudă l-a îndrumat, avertizând, la Domnul Isus și la harul salvator. Care a fost răspunsul bătrânului? „Da, dacă-mi poți da siguranța că în cer pot merge la vânătoare și pot să împrusc căpriori, atunci vreau și eu să ajung acolo!” Ce imagine este aceasta despre starea unei inimi omenești, căreia Dumnezeu veșnic i-a vorbit așa de minunat și cu răbdare!

De ce au fost de curând așa de mulți oameni loviți de trăsnet? Ce are Dumnezeu de spus prin aceasta generației actuale? **Dumnezeu vrea să-i convingă pe oameni că peste neputința lor acționează atotputernicia dumnezeiască.** Oamenii pot să declare răzvrățiți: Nu există Dumnezeu! – dar ei nu-L pot demite pe Dumnezeu și să fugă de atotputernicia Lui. **Dumnezeu încă mai există!** Dacă oamenii nu vor să înțeleagă limbajul liniștit al bolții înstelate, atunci Domnul le vorbește prin furtună și vreme rea, prin tunet și fulger: **Dumnezeu încă mai este aici!** Când vei avea parte de următoarea furtună, observă, privește în strălucirea luminoasă a fulgerelor, ascultă lovitura puternică a tunetului și înțelege ce-ți strigă creația: **Dumnezeu încă mai există,** în ciuda a tot ce spun și tipăresc oamenii pentru a-L desființa pe Dumnezeu. Pune-L la socoteală pe Dumnezeu, pe Dumnezeul veșnic, atotputernic! Aceasta este întrebarea lui Dumnezeu, pe care o adresează oamenilor fiecare fulger care zvâcnește și fiecare tunet care se rostogolește: **Ești în ordine cu Dumnezeu?** Ești sigur de harului lui Dumnezeu? Ai siguranța iertării vinei tale și pace prin credință? Mulți oameni înțeleg exact această întrebare a lui Dumnezeu. Conștiința lor strigă: **Nu! Nu am pace!** Păcatul meu stă între Dumnezeul sfânt și mine! – Orice copil adevărat al lui Dumnezeu se bucură că Dumnezeul și Tatăl lui este așa de mare, așa de puternic, așa de minunat și sfânt.

Omul creat după chipul lui Dumnezeu poate mult. El găsește treptat puterile și efectele pe care Dumnezeu le-a pus în creație; astfel a pus puterea aburului și electricitatea în slujba civilizației și a circulației. Dar oricât de mult cucerește spiritul omenesc, întrebarea solemnă a lui Dumnezeu către oameni rămâne în picioare: **„Poți tu să trimiți fulgerele ca să plece și să-ți zică: „Iată-ne!”** Nu, omul nu poate face lucrul acesta; dar poate altceva: poate să se smerească în țărână înaintea Dumnezeului sfânt, să creadă în dragostea lui Dumnezeu, să se încredințeze harului lui Dumnezeu.

Când Ilie a trăit pe muntele Horeb prezența lui Dumnezeu, Cuvântul spune: „Și iată, Domnul trecea și înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela și după vânt, un cutremur de pământ. Domnul nu era în cutremurul de pământ. Și după cutremurul de pământ, un foc; Domnul nu era în focul acela. Și după foc, un susur blând și subțire” (1 Împărați 19,11-12). Când Ilie a auzit glasul acestei adieri blânde, și-a acoperit fața – era convins: acum se apropie Dumnezeu de mine! **Dumnezeu i S-a arătat în har.** Tot așa vorbește Dumnezeu și astăzi neamului de oameni prin cutremur, furtună și vreme rea; dar acestea nu sunt decât slujitorii Lui, descoperirea puterii Lui. El Însuși S-a revelat oamenilor în harul Său minunat și salvator **pe crucea de pe Golgota.** Ai înțeles că dragostea lui Dumnezeu s-a plecat aici **spre tine** și că mâinile Fiului lui Dumnezeu sunt întinse **spre tine** dinspre cruce?

Oricine ai fi, o, vino cu povara conștiinței, cu toată vina vieții tale la Isus, la Mântuitorul salvator! El este aproape de tine, cheamă Numele Lui! Atunci vei putea să treci în pace prin toate furtunile vieții tale, prin toate greutățile și primejdiile, vei putea să strigi de bucurie sub fulgerele care zvâcnesc și tunetele care se rostogolesc: **Este limbajul marelui meu Dumnezeu și Tatăl!**

Nr. 49 DUMNEZEU IUBEȘTE ADEVĂRUL – ÎL IUBEȘTI ȘI TU?

„Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume:
ca să mărturisesc despre adevăr.

Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” (Ioan 18,37)

Într-o mare firmă comercială a fost angajat un om care era cunoscut pentru multele lui minciuni. În afară de aceasta avea obiceiul rușinos ca atunci când stătea în fața patronului său, să-și pună mâna pe inimă și să-și înceapă minciunile cu vorbele: „Domnul meu, Dumnezeu iubește adevărul!” Acest mincinos mințea sub drapelul adevărului, căci aceasta este, într-adevăr, adevărat: Dumnezeu iubește adevărul și Dumnezeu îl binecuvântează pe cel sincer. Uneori costă jertfe mari dacă vrei să spui adevărul în lumea aceasta.

Într-un ziar s-a comunicat din M., că un băiat care a fost luat de suflet într-o casă, povestea tatălui adoptiv lucrurile rele pe care le văzuse la soția lui. Femeia, care a negat totul, i-a cerut bărbatului să-l bată pe băiat până își mărturisește minciunile. Bărbatul a făcut lucrul acesta într-un mod groaznic și întreba din când în când, în timp ce bătea sângeros copilul, dacă băiatul vrea să-și recunoască minciunile. Dar a primit mereu răspunsul: „Tată, nu pot să mint, am spus adevărul!” După ore de disciplinare, bărbatul i-a dat drumul băiatului; acesta l-a luat de după gât, l-a sărutat și i-a spus: „Tată, mi-e așa de frig...” - și a murit. S-a ajuns la o cercetare judecătorească. Acest băiat spusese adevărul; el a preferat să moară, decât să mintă. – Este și pentru tine adevărul așa de prețios? Este și pentru tine minciuna ceva respingător? Ce laudă frumoasă a scris de curând un tată despre fiul lui de 18 ani: „Nu-mi amintesc să fi auzit vreodată de la el un cuvânt neadevărat.” Ar putea să spună lucrul acesta și despre tine tatăl tău, mama ta? Din nefericire deja mulți fii, care au plecat nepătați de minciună din casa părintească, au învățat mai târziu să mintă, când au mers pe căi de care trebuiau să se rușineze și au făcut lucruri de care trebuiau să se rușineze. Este răspândită în mod deosebit opinia că în timpul soldăției, în cazarmă nu poți răzbate fără minciuni. Dar aceasta este o înșelăciune a lui satan, tatăl minciunii. Orice minciună îl aduce pe mincinos sub o putere sporită a lui satan și orice ruptură cu minciuna, orice sinceritate îl face pe om capabil și receptiv pentru adevărul lui Dumnezeu. Este scris: „**El păstrează sfatul sănătos pentru cei drepti**” (Proverbe 2,7). Ce făgăduință prețioasă! Ea este valabilă pentru orice om drept. **Ești tu drept?**

Dumnezeu a dat oricărui om un paznic al adevărului: **conștiința**. Ea îi pompează copilului sângele în obraji la prima minciună. Cât de tare avertizează și strigă acest paznic la oamenii sinceri, despre aceasta povestește un martor bătrân al lui Isus, din zilele copilăriei lui. El trăia deja ca băiat de șase ani într-o adevărată relație cu Dumnezeu. În vremea aceea a fost în vizită în casa unei familii prietene. Acolo a spus un neadevăr. Lupta interioară, care a fost ațâțată de glasul puternic al conștiinței, a fost așa de puternică, încât băiețelul a ajuns să facă febră; nu putea să mănânce, nici să se roage, nici să adoarmă. El însuși povestește: „În sfârșit am îndrăznit, în spaima conștiinței mele, s-o chem pe mama la mine și i-am cerut permisiunea să mă mai duc o dată în acea casă prietenă. Lucrul acesta mi-a fost permis. Am ajuns acolo, mi-am mărturisit minciuna și îndată a fost luată toată teama din inima mea; acasă am putut să-mi mănânc pâinea cu unt și să adorm.” Cine stă cu adevărat în relație intimă cu Dumnezeu, acela primește o conștiință la fel de sensibilă ca a acestui copil. El nu mai poate să adoarmă cu o minciună pe conștiință, pentru că orice minciună este o contradicție față de viața divină care este în el. Dar oamenii care-și amuțesc glasul conștiinței, se aleg cu o conștiință împietrită; despre unii Cuvântul lui Dumnezeu chiar spune că ei sunt ca „**însemnați cu fierul roșu în însăși conștiința lor**” (1 Timotei 4,2). Această împietrire are loc în mod deosebit în domeniul nesincerității, pentru că trăim într-o lume plină de minciună și de înșelăciune.

Mulți oameni, dacă vorbim cu ei despre păcatele lor, socotesc minciunile printre așa-zisele „păcate mici”, care nu contează așa de mult. Dar ce spune Dumnezeu? „Afară (în afara cetății cerești) sunt... oricine iubește și făptuiește minciuna” (Apocalipsa 22,15). O femeie a izbucnit în râs la întrebarea serioasă: „Ați mințit deja?” și a spus cu deplină convingere: „**Toți oamenii mint. Acesta nu este un păcat!**” Același lucru se putea citi de curând într-un articol de ziar; acolo se spunea: „Despre minciunile obișnuite, care sunt răspândite în toată viața socială, minciunile din: vanitate, politețe, pasiunea pentru bârfă, teamă, invidie, răutate, milă, avariție și așa mai departe, s-au scris volume; nu pentru a stabili o realitate, ci cu intenția nebunească de a reînnoi moral. **Dar a-l dezobișnui de minciună pe omul civilizat este o acțiune la fel de ridicolă ca aceea de a-l dezobișnui să mănânce.** Dacă pentru minciună s-ar da pedeapsa cu moartea, atunci ar trebui să urce pe eșafod toți oamenii, de la cel mai înalt om de stat, până la ultimul peticar.” Aceasta este, în orice caz, o sentință distrugătoare pentru caracterul mincinos al lumii, dată chiar din mijlocul ei. Din nefericire este adevărat! Există numai o putere pentru a birui duhul minciunii; această putere nu constă nici în amenințarea cu pedeapsa, nici în intenții bune – **este puterea lui Dumnezeu, puterea harului, puterea Evangheliei, puterea Duhului Sfânt, care este mai tare decât duhul minciunii în lume.** De aceea este scris despre cei credincioși: „Cel care este în voi este mai tare decât cel care este în lume” (1 Ioan 4,4). Lăudat fie Dumnezeu că asupra acestei lumi a minciunii acționează Dumnezeul adevărului în atotputernicie sfântă, care are putere să aducă adevărul la lumină! Aici pe pământ are loc o luptă mare între Dumnezeu și satan, între adevăr și minciună, între lumină și întuneric. Noi toți suntem din fire sub puterea dumnezeului veacului acestuia, doar suntem născuți în împărăția lui. De aceea mărturisește Pavel: „Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre păcătoase, făcând lucrurile voite și gândite de firea păcătoasă și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți” (Efeseni 2,3). N-ar folosi la nimic dacă un om și-ar propune cu seriozitate: nu mai vreau să mint! O asemenea intenție n-ar dura mai mult decât până ar veni următoarea ocazie, când din politețe sau din teama de oameni am spune totuși neadevărul. Din fire suntem făcuți capabili așa de felurit pentru aceasta, încât nu numai că putem minți cu vorbe sau în scrisori, nu, ci o putem face și cu expresia feței și cu gesturile. Există chiar multe ocazii în care se poate minți prin tăcere. Dacă, de exemplu, o mamă își întreabă copiii: „Cine a spart cana?” iar Fritz, care a făcut-o, tace chitic, minte. Ca și acest copil, așa mint și cei mari în nenumărate cazuri, prin aceea că adoptă aparența nevinovăției.

Toți oamenii au nevoie de eliberarea de sub puterea lui satan și de reînnoirea vieții prin puterea harului. De aceea este scris despre cei credincioși: „El ne-a eliberat de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor (Coloseni 1,13-14). Cum putem să avem parte de această reînnoire a vieții? Trebuie să venim cu toată robia păcatului și încătușarea, cu tot ce a fost păcat, minciună, necurăție în viață, la picioarele lui Isus, să-L chemăm pe El, Cel prezent, crezând. **El a fost pe cruce în judecata lui Dumnezeu cu povara vinei noastre, cu blestemul păcatului nostru.** Acolo l-a biruit pe satan, a deschis poarta harului pentru oricine care crede, spre o deplină eliberare. Isus îl cheamă pe orice om cinstit să găsească la El o iertare totală. O, pășește în lumina Lui, cheamă Numele Lui! El îți va da atunci putere dumnezeiască și pază pentru a umbla în adevăr.

Nr. 50 CUM ÎNGRIJEȘTE DOMNUL DE AI SĂI

„Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură
Domnul de cei care se tem de El.” (Psalmul 103,13)

Un inginer diplomat a scris recent următoarele: „Pentru majoritatea oamenilor, susținerea unui examen face parte dintre cele mai mari evenimente ale vieții. Rezultatul examenului, a-l trece sau a nu-l trece, hotărăște asupra viitorului lor. Deoarece ei nu știu nimic despre un Dumnezeu care guvernează asupra alor Săi și ascultă rugăciunile, își închipuie că succesul atâră numai de știința lor, de aptitudinile lor și de zelul lor. Ei nu vor să creadă că Dumnezeu le vine minunat în ajutor alor Săi chiar și în asemenea lucruri. Dar ce am trăit la examenul meu de inginer diplomat, ar trebui să-l pună pe gânduri pe câte unul în legătură cu puterea și măreția lui Dumnezeu; El nu tronează undeva în depărtarea infinită, ci El este atât de aproape de oameni, încât oricine Îl poate recunoaște ca Tată și să vină la El în relația unui copil iubit, prin credința în Isus, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul păcătoșilor.

În 22 iulie 1909 am fost trimis la Aachen de către universitatea tehnică din Darmstadt, cu scopul de a-mi susține examenul, împreună cu șapte studenți. În Aachen mai aveam timp de pregătire până în 20 septembrie. Cu toate că trupește eram obosit când am părăsit Darmstadt-ul, am plecat totuși cu toată vigoarea intelectuală și fizică la examenul scris, care dura cinci zile. Mă știam purtat de mijlocirea credinței unui cerc de frați și surori credincioși. În 30 septembrie a fost examenul oral, pentru care erau prevăzute nouă materii de examen. Am observat cum Domnul a condus totul, căci la unele materii mi-au căzut asemenea subiecte, pe care la pregătirea lucrărilor mele le-am avut în vedere în mod deosebit. Examenul oral a durat, cu o întrerupere de două ore, de la ora 8 dimineața, până la ora 10 seara. Înainte de aceasta Îi pusesem Domnului la picioare toată problema; L-am rugat să mă călăuzească în toate, de asemenea să mă facă să stau liniștit, în caz că nu voi lua examenul. După ce s-a terminat ultimul obiect, am avut impresia că am satisfăcut cerințele comisiei de examen; ceilalți candidați m-au felicitat. – Din cauza aceasta L-am uitat pe Domnul, care m-a condus atât de credincios până aici. Deja trimiteam în gând telegrame mamei și fraților și surorilor – atunci Domnul m-a îndemnat să nu-L uit. Și anume, imediat după ora 10 am fost chemat brusc încă o dată în fața comisiei de examinare. Trebuia să-mi îmbunătățesc rezultatul examenului la o materie în care nu trecusem bine. Am ajuns deci în fața comisiei - și m-am împotmolit de tot, ca și când n-aș fi știut nimic. Am înțeles că Domnul mi-a amintit deslușit și serios, că eram absolut dependent de harul Său. Am părăsit rușinat camera și afară l-am recunoscut Domnului că L-am uitat. El m-a iertat și m-a făcut să am parte de bunătatea și de bunăvoința Lui într-un mod minunat. Spre ora 10 și un sfert a urmat aducerea la cunoștință a rezultatelor. Cum a sunat rezultatul? **Numai unul luase examenul, iar acesta am fost eu.**”

Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri” (Filipeni 4,6). Dumnezeu a împlinit această promisiune. Este suficientă dragostea și puterea Tatălui pentru a-i purta pe toți ai Săi cu o purtare de grijă zilnic nouă prin toată viața pământească? Pentru a răspunde la această întrebare, împărtășim următoarele din scrisoarea unui misionar din Africa Centrală. Acest misionar vestea Evanghelia în ținutul Bihe. (Acest ținut este situat în sud-vestul Africii Centrale, pe cursul superior al râului Cuanza.) Scrisoarea poartă data din mai 1887.

„Când eram în Bihe aveam un bou de călărie bun, dar nu aveam șă. Chiar părea imposibil de făcut rost de o șă, deoarece până pe coasta îndepărtată nu exista nici un cal, iar arta călăriei în această țară era încă necunoscută. Se apropia ziua plecării mele și am încercat să-mi confecționez o șă; voiam să fac dintr-un sac vechi două pernițe de șă pentru spinarea bouului meu. Dar de unde să fac rost de restul materialului? Am adus această problemă înaintea lui Dumnezeu și L-am rugat să-mi dea totuși o șă, dacă s-ar putea procura vreuna din țară. Puțin după aceea a venit în

poarta grădinii casei mele un băiețel de vreo zece ani cu o șa pe cap. Un mulatru tocmai se întorsese dintr-o expediție, care îl dusesse cam 300 de mile departe spre sud, la buri. Acolo a cumpărat de la un bur un cal și o șa. Calul a murit pe drum; șaua a adus-o acasă și mi-a trimis-o mie în dimineața aceasta, pentru a face schimb cu ea pe o bucată de pânză calico. Sunt ferm convins că aceasta era singura șa din împărăția Bihe.

Câtăva vreme după aceea eram într-o localitate, Garenganze. Cizmele mele erau rupte și nu mai aveam altele. În drumețiile mele prin localități am fost nevoit să-mi înfășor picioarele cu pernițe groase, pentru a le proteja de pământul fierbinte. La început am avut în plan să mă interesez dacă undeva în țară ar fi de găsit o pereche de cizme, oricât de improbabil părea. Dar I-am spus nevoia mea Domnului, nu vreunui om. În dimineața următoare un bărbat tânăr trecea de-a lungul străzii cu o pereche de cizme, pe care voia să le vândă. Acestea au fost primele cizme care mi-au ieșit în cale în țara aceasta. Erau încă noi de tot, din cea mai bună piele; când le-am încercat, au fost cele mai potrivite cizme pe care le-am avut vreodată. Am întrebat de preț: răspunsul a fost: „Patru coți de pânză.” Mai aveam la îndemână tocmai patru coți de pânză. Cu cinci minute înainte de acest negoț n-aș fi crezut că se pot cumpăra asemenea cizme în mijlocul Africii, mai cu seamă că n-am găsit unele potrivite în Benguela (un ținut din regiunea de coastă, la vărsarea râului Cuanza, cam 370 de kilometri spre vest).”

Permite-mi să te întreb dacă se merită să-I slujești Domnului și să treci prin viața terestră ca un copil al lui Dumnezeu? Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu, care vor să treacă prin această viață cu încredere în propria lor putere, vor afla că vor rămâne de rușine cu propria lor putere. Ce viață tristă fără a-L cunoaște pe Dumnezeu și harul Său, de a trece prin lumea aceasta rea și egoistă și prin diferitele nevoi ale vieții fără nădejde pentru veșnicie!

Cât de sărac este omul care încă n-a trăit ceasul în care să poată spune: Păcatele îmi sunt iertate, am pace cu Dumnezeu! Dar cât de bogat și binecuvântat este oricine, căruia Mântuitorul salvator îi dă această certitudine: Toată vina este luată pentru totdeauna! Sunt un copil împăcat al Dumnezeului veșnic, pot să trec prin această viață fără griji, căci Dumnezeu îmi poartă de grijă ca un tată pentru copilul său iubit! Nu vrei să mergi pe acest drum binecuvântat? **Și pe tine te cheamă harul! Încredințează-te, crezând, Mântuitorului salvator, care a suferit pedeapsa pentru păcatele tale pe crucea de pe Golgota, ca tu să găsești pace!** O, de-ar înțelege oamenii ce cuprinde acest cuvânt: **să devii un copil al lui Dumnezeu! Tu l-ai înțeles?** L-ai trăit? Cine a avut parte de el, acela știe că: Dumnezeu a aruncat toate păcatele mele în marea de har – am pace cu Dumnezeu! Dumnezeu spune despre el: „Nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor” (Evrei 10,17). Un copil al lui Dumnezeu știe că atotputernicia lui Dumnezeu îl poartă; el are făgăduința: „Sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare” (Deuteronom 33,27). Un copil al lui Dumnezeu știe că Dumnezeul veșnic este Tatăl lui, care-l iubește cu cea mai duioasă dragoste. „Cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei care se tem de El; cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult a depărtat El greșelile noastre de la noi. Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei care se tem de El (Psalmul 103,11-13).

Nr. 51 ESTE MINȚITUL PĂCAT?

„Știu, Dumnezeu meu, că Tu cercetezi inima
și că iubești sinceritatea.” (1 Cronici 29,17)

Un creștin tânăr lucra într-un birou de asigurări. El a venit la un prieten ca la un părinte cu plângerea: „Nu pot să rămân acolo; mi se cere zilnic să scriu scrisori despre care știu că sunt numai neadevăr, în parte pentru a-i momi pe oameni la încheierea de asigurări, în parte pentru a târăgăna sau diminua plățirea sumelor datorate.” Prietenul cu experiență l-a sfătuit pe tânăr să-i declare agentului general că nu va mai scrie scrisori neadevărate, deoarece acest lucru este împotriva conștiinței lui. El a făcut aceasta și în ciuda mâniei inițiale a șefului, totuși a fost păstrat pe postul lui, pentru că i s-a recunoscut sinceritatea. O vreme după aceea chiar a fost promovată, iar astăzi are un post mai bun decât atunci.

În această lume a minciunii, creștinii sinceri ajung de multe ori în ispita de a spune un neadevăr sau să participe la unul, tăcând. Dar dacă rămân loiali, vor afla mai târziu că Domnul merge cu cei sinceri. Este scris: „Jertfa celor răi este o urâciune înaintea Domnului, dar rugăciunea celor drepti Îi este plăcută” (Proverbe 15,8).

Iată un alt exemplu din viață: Un credincios, în vârstă de abia 18 ani, era agent comercial ambulant într-o mare firmă comercială. Șeful biroului de acolo tocmai vânduse bine un lot mare de marfă contra bani lichizi. Dar cumpărătorul i s-a adresat tânărului agent cu o întrebare despre natura mărfii. Acesta n-a ascuns că marfa era stricată. Cumpărătorul s-a retras prin urmare din afacere, iar tânărul agent a fost amenințat cu concedierea de către șeful biroului. Dar el nu și-a pierdut curajul și s-a bazat pe decizia patronului. Acesta se întorsese în urmă cu câteva săptămâni la Isus și astfel a găsit tânărul creștin protecție și pază.

Majoritatea oamenilor nu se sperie de o minciună. Ei fac, într-adevăr, deosebirea între minciunile: de nevoie, de afaceri, de politețe și de milă – dar regula generală este că marea majoritate a oamenilor mint de îndată ce li se pare avantajos. – Întrebarea: „**Este mințitul păcat?**” li se pare multor oameni ridicolă. Ei spun: Toți oamenii mint; doar nu poți să răzbești prin viață deloc fără minciună. Oare există vreă meserie sau vreun mediu unde nu se minte? Ei nu vor deloc să creadă că la creștinii adevărați trebuie să fie absolut exclusă orice minciună, și în afacere, și în birou. De exemplu, un negustor tânăr declara ca imposibil că ar putea să existe o firmă sau o fabrică, la care să nu se mintă nici în vorbă, nici în scrisoare. Și totuși există asemenea negustori – mulțumiri fie aduse Domnului pentru aceasta! – care își țin și afacerea și biroul curate de orice neadevăr, de dragul onoarei Domnului Isus, căruia Îi slujesc și de dragul credinței pe care o mărturisesc. Tocmai de aceea, pentru că lumea din jurul nostru este plină de minciuni: vorbite, scrise, tipărite, telefonate și telegrafiate, de aceea este minciuna acel domeniu al păcatului în care astfel de oameni, care până acum au fost orbi pentru vina lor față de Dumnezeu, își pot recunoaște păcatele. Întrebarea: „**Este mințitul păcat?**” a devenit deja pentru mulți oameni cheia care le-a deschis conștiința, ca razele luminii lui Dumnezeu să poată lumina în întunericul inimii lor. Căci la întrebarea: „Puteți număra de câte ori ați mințit în viața dumneavoastră?”, majoritatea oamenilor spun limpede, fără ezitare **Nu!**

Orice minciună îl aduce pe mincinos în robia lui satan, care îl mână apoi dintr-o minciună în alta. Cuvântul: „oricine trăiește în păcat este rob al păcatului” se vede tocmai aici deosebit de limpede.

Recent s-a comunicat oficial în ziar, că aproximativ a treia parte a tuturor declarațiilor de impozit, în care posesorii își comunică venitul impozabil, au fost făcute prea mici. După investigațiile autorităților financiare, pentru anul fiscal 1908/1909 s-au descoperit 347 de milioane de mărci venit impozabil mai mult decât a fost comunicat; **de aici rezultă o prejudiciere a statului cu 11,5 milioane de mărci la impozitul pe profit într-un an.** Și

totuși fiecare declarație în parte a celor obligați să plătească impozit este iscălită cu cuvintele: **„Garantez că afirmațiile de mai sus le-am făcut după câte știu eu și conform conștiinței.”** Ce neadevăr înfricoșător ale cercurilor largi ale poporului nostru iese aici la lumina zilei! Dar dacă o dată am trecut sub tăcere în mod mincinos o parte a profitului imposabil, atunci trebuie – așa cum diavolul îi convinge pe oameni – să mințim mai departe în anul următor, pentru a scăpa de pedeapsa legală și de rușinea publică.

Aici nu este atins decât un domeniu al vieții publice, în care se vede cât de adânc și-a croit minciuna drum în toată viața națiunilor. Împăratul David a spus odinioară în fața întregului popor: „Știu, Dumnezeu meu, că Tu cercetezi inima și că **iubești sinceritatea.**” Acesta este un mare adevăr – dar este nevoie de mult har pentru a fi sincer în toate.

Un martor încercat al lui Dumnezeu povestește:

Este greu să ne purtăm întotdeauna loial cu semenii noștri, în mod deosebit de greu este la paturile de suferință și ale morții. Aici suntem foarte înclinați să-i mângâiem și pe aceia care nu trebuie mângâiați, ci scuturați serios. Câțiva dintre prietenii mei și cu mine am vizitat odată un bărbat grav bolnav. Ne-am rugat împreună cu el și i-am spus vestea bună, dar aveam impresia că toate acestea rămân fără efect și că va merge în veșnicie fără recunoașterea stării sale pierdute, fără pocăință, fără credința în Hristos. Unul dintre prietenii mei, care stătea la picioarele patului, l-a privit pe bolnav și a spus: **„Prietene, sunteți un om înșelat! Trebuie să muriți și nu aveți nici o nădejde întemeiată; dacă veți muri așa cum sunteți, veți fi pierdut pentru totdeauna!”** Soția bolnavului a fost lovită ca de trăsnet și a devenit ostilă. La fel și bolnavul. Dar când ne-am dus în ziua următoare iar acolo, Dumnezeu produsese în acest om o schimbare minunată. Acolo zăcea un bărbat care striga în mare chin sufletesc după har. Martorul credincios al lui Dumnezeu îi spusese adevărul pur. L-a costat mult efort să spună adevărul în fața morții, dar a fost mai loial față de bolnavul pe moarte, decât alții care i-au vorbit prietenos. Cuvântul adevărului, care a ieșit dintr-o inimă plină de dragoste, a fost pentru omul muribund un cuvânt spre mântuirea sufletului său. **Cuvântul lui Dumnezeu îi învață pe creștinii adevărați să le aducă oamenilor nu miere, ci sare.** „Cuvântul vostru să fie totdeauna cu har, dres cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia.” (Coloseni 4,6.) Dulcea amabilitate care nu mai numește păcatul „păcat” și eroarea n-o mai numește „eroare”, pentru că aceasta ar fi neprietenos, este înaintea lui Dumnezeu o urâciune. Dacă este rușinos a-i minți pe oameni în **probleme bănești**, mult mai rușinos este a-i minți aici, unde este vorba despre mântuirea sufletului, despre salvarea veșnică sau pierzarea veșnică. Nu este nici o lipsă de amabilitate, ci dragoste adevărată, valabilă înaintea lui Dumnezeu, dacă îi spunem unui om că va merge la pierzare pentru totdeauna în caz că va trăi mai departe în păcatul lui. Toți păcătoșii care nu sunt pregătiți să se pocăiască, aleargă în pierzarea iadului; lucrul acesta trebuie mărturisit limpede, ca omul să apuce viața veșnică prin credință, înainte de a fi prea târziu.

Satan, dumnezeul veacului acestuia, și-a organizat astfel împărăția, că le bagă oamenilor în cap părerea: **aici fiecare trebuie să mintă cu orice prilej!** El cere minciuna ca tribut. Dar cine vrea să vină la Dumnezeu, trebuie să rupă cu minciuna. Despre Împărăția lui Dumnezeu este scris, că oricine iubește și practică minciuna **este afară.** Deci unde vor fi mincinoșii în veșnicie? **„toți mincinoșii - partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, care este moartea a doua”** (Apocalipsa 21,8). Ei, prietene, „Domnul Dumnezeu este adevăr” (Ieremia 10,10), Isus este adevărul în persoană (Ioan 14,6), Duhul Sfânt este Duhul adevărului (Ioan 16,13). Dacă tu vrei să vii la acest Dumnezeu sfânt și vrei să fii de partea Lui, mântuit și binecuvântat pentru timp și veșnicie, atunci sinceritatea este începutul acestei reînnoiri a vieții. Începe să fii sincer față de Dumnezeu, prin aceea că te smerești în țărână **înaintea Lui** ca un păcătos vinovat. Atunci vei afla că Dumnezeu adevărului este în același timp și Dumnezeu harului și Tatăl îndurării. La Isus găsești **har și adevăr.** Încredințează-te Lui; El vrea să fie

Salvatorul tău din blestemul păcatului și de sub puterea minciunii. Spune-I ce a fost viața ta și cine ești - și atunci vei vedea cine este Isus, El, care a purtat pe crucea de pe Golgota pedeapsa și blestemul pentru vina ta.

Nr. 52 SE MAI PETREC ASTĂZI MINUNI?

„Este ceva prea greu pentru Mine?” (Ieremia 32,27)

Un ofițer povestește din timpul războiului din Africa de sud-vest: „În septembrie 1904 m-am îmbolnăvit de tifos. Aveam 39 de grade febră când în 19 septembrie am început drumul spre vest cu un transport de bolnavi. La carul nostru erau înhămați catâri. Eram cinci bolnavi; în afară de mine: un locotenent veterinar, un subofițer și doi soldați. Aveam de străbătut o regiune lipsită de apă, lungă de 80 de kilometri, între Otjimanamgombe și Kalkfontein. În 21 septembrie ne aflam în mijlocul acestui pustiu fără apă. Catârii au refuzat să mai tragă carul; erau complet epuizați. De aceea m-am hotărât să trimit animalele înainte, fără car, ca să poată aduce ajutor de la următorul punct de apă. Astfel am rămas în urmă noi, bolnavii, într-o stare de absolută epuizare. Ajutorul putea veni în cel mai bun caz după 24 de ore. Zăceam la 40 de grade Celsius, la umbra foii de cort întinse. Soarele ardea nemilos în jos. Toți aveam febră, senzația de sete era mare. Mai aveam **doi litri de apă**. Cu o cantitate așa de mică de apă, nici nu ne puteam gândi la prepararea de mâncare. Eu însumi eram așa de slăbit, încât nu puteam să merg mai departe de 20-30 de pași, apoi cădeam. În mod firesc, în această situație trebuia să punem la socoteală moartea prin însetare. Cu toate acestea eu eram într-o stare de spirit încrezătoare, căci știam sigur că Dumnezeu va răspunde rugăciunii de credință. **Așa că m-am rugat Domnului cu toată încrederea pentru ploaie**. După aceea am adormit. Când m-am trezit după un somn scurt, am avut în inima mea un sentiment de nedescris de bucurie și încredere, cu toate că cerul nu prezenta nici un nor - știam că **va ploua!** La ora patru și jumătate după-amiază s-a iscat un vânt puternic, care mâna în sus nori de ploaie din toate părțile. A început o ploaie grea, de durată, care a ținut o oră - **eram salvați!** I-am mulțumit Domnului pentru această minunată ascultare.”

În Biblie este scris: „Ilie era un om cu aceleași slăbiciuni ca și noi și s-a rugat cu stăruință să nu plouă și n-a plouat pe pământ trei ani și șase luni. Apoi s-a rugat din nou și cerul a dat ploaie și pământul și-a dat rodul” (Iacov 5,17-18).

Câte unul care a citit acest cuvânt poate s-a gândit: Așa ceva nu se mai întâmplă astăzi – cu toate acestea rugăciunea de credință mai înduplecă și astăzi mâna atotputernică a lui Dumnezeu, căci **Dumnezeu este credincios!** Dar de lucrul acesta nu are parte cel care se îndoiește, ci **cel care crede**. În aceeași Epistolă a lui Iacov este scris un cuvânt extrem de important: „Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască; pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și aruncat de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul, căci este un om nehotărât și nestatornic în toate căile sale” (Iacov 1,6-8).

Acest ofițer a trăit adevărul făgăduinței dumnezeiești: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări” (Psalmul 50,15). Dar pe atunci el încă nu înțelesese deosebirea între un **copil al lumii**, care în necazul lui striga la Dumnezeu după ajutor, și un copil al lui Dumnezeu, care vorbește cu Dumnezeu ca și cu Tatăl lui, cu încredere de copil. Ofițerul care a avut parte de acest răspuns uimitor al lui Dumnezeu la rugăciunea lui, încă nu știa pe atunci ce înseamnă **să fii mântuit**. Abia șase ani mai târziu, când I-a dat lui Isus inima lui, a găsit pace cu Dumnezeu și înfierea lui Dumnezeu.

Noi toți suntem chemați să ne găsim adăpost din povara vinei la minunatul Mântuitor și Salvator, Isus, care a luat asupra capului Său blestemul nostru, ca noi să găsim în El iertare, pace, înfierea lui Dumnezeu. Ce-i drept, toți oamenii au acces la ajutorul plin de har al lui Dumnezeu,

în toate nevoile și greutățile – dar un copil al lui Dumnezeu, care-L cunoaște pe Dumnezeul veșnic ca Tată al său, care prin Duhul Sfânt poate să spună: „Ava, Tată!”, are parte într-un cu totul alt mod de grija iubitoare și de ajutorul atotputernic al lui Dumnezeu, în lucrurile mici și mari. Cât de puțini oameni cunosc privilegiul de nespus al filiației lui Dumnezeu! Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică, ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: „Ava, Tată!”. Însuși Duhul mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Romani 8,15-16).

O creștină tânără a fost întrebată ce experiențe a făcut în primul an, de când devenise proprietatea lui Isus.

„Experiențe prețioase”, a răspuns ea. Îmi pare rău că nu L-am cunoscut pe Domnul mai devreme. Chiar astăzi am aflat că Mântuitorul credincios îmi poartă de grijă. Postul meu a fost de curând anulat. Am îngenunchat și am spus Domnului: „Tu știi că trebuie să-mi întrețin mama bătrână și frații și surorile mai mici; Te rog, scumpule Mântuitor, dă-mi un post nou!” Apoi am fost foarte liniștită și m-am gândit: Mă va ajuta. Înainte de convertirea mea am scris permanent o mulțime de oferte pentru a primi un post nou; acum I-am spus numai Domnului Isus. Și ascultați-mă numai: astăzi a venit la noi în birou un domn și m-a întrebat dacă nu vreau să vin la firma lui; îmi va da imediat 20 de mărci salariu lunar mai mult decât am primit până acum. Vedeți, atât de prietenos este Domnul!”

Așa că lasă-mă să întreb dacă creștinismul Bibliei, în legătură cu care așa de mulți oameni ridică mândri din umeri, este un lucru așa de disprețuit? În ceea ce mă privește pe mine, cred că este o fericire de nespus și un mare privilegiu să-L cunosc pe Isus și să pot să-I spun Dumnezeului veșnic „Ava, Tată, am încredere în Tine și Tu mă porți!”

Din partea cuiva de încredere a fost relatat următorul fapt: Într-un sătuc se adunau seara câțiva oameni convertiți, în general muncitori, pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru rugăciune. Aceasta a iscat o mare furtună în localitate. Cei în cauză, în casele cărora se adunau, au fost înștiințați că le va fi reziliat contractul pentru locuință, în caz că ar fi permis în continuare străngerile la ei. Atunci sărmanii și-au construit o colibă simplă afară, pe un loc viran de teren comunal, ca sală de adunare. Dar potrivnicii au hotărât să distrugă coliba; țăranul cel mai puternic din sat a preluat sarcina să execute lucrarea de distrugere și cu caii lui să transporte de acolo pietrele și grinzile construcției distruse. Credincioșii au auzit și și-au căutat adăpost la Dumnezeu. El i-a ascultat. Câteva ore înainte ca distrugerea să fie înfăptuită, o viespe l-a înțepat pe om în buză; ea s-a umflat îngrozitor, iar noaptea el a fost deja cadavru. De atunci înainte nu s-a mai atins nimeni de credincioși.

Dumnezeul Bibliei nu S-a schimbat; El nu Se va schimba niciodată. Cuvântul Său, făgăduințele Sale sunt la fel de imuabile ca inima Lui. Când Moise și-a încheiat pelerinajul lui de 120 de ani, a mărturisit despre Dumnezeul atotputernic: „El este Stânca, lucrarea Lui este perfectă, căci toate căile Lui sunt drepte. El este un Dumnezeu al credincioșiei și fără nedreptate, El este drept și integru!” (Deuteronom 32,4.) Moise s-a ținut de acest Dumnezeu al lui, pe care nu L-a văzut, ca și când L-ar fi văzut și L-a aflat în minunata Lui credincioșie. Orice creștin adevărat are parte de minunile lui Dumnezeu; toată viața lui va fi o experiență a puterii și a credincioșiei Dumnezeului veșnic. Un astfel de om spune împreună cu David: „Voi lăuda pe Domnul din toată inima mea; voi istorisi toate minunile Tale” (Psalmul 9,1). O, încredințează-te cu toată viața ta acestui Mântuitor minunat, măreț! Dacă vrei să înveți să cunoști dragostea Lui, privește la crucea de pe Golgota – acolo S-a jertfit El pentru o lume de păcătoși pierduți; și **pentru tine!**

Să te faci sănătos din boală – în urma rugăciunii să primești ploaie în pustiul secetos – să ai parte de purtarea de grijă a lui Dumnezeu în nevoia de bani și în șomaj – să-i vezi pe dușmanii furioși doborâți în urma rugăciunii credinței – acestea sunt minuni mari. Mai mare, mai sfântă, mai prețioasă este minunea când un păcătos împovărat de vină găsește pace la picioarele lui Isus

și poate spune: Sunt împăcat cu Dumnezeu! Vina mea este ispășită, sunt mântuit pentru totdeauna! Ai avut parte de minunea aceasta?

Nr. 53 ESTE AICI CINEVA CARE ȘTIE SĂ SE ROAGE?

„Cereți și vi se va da!” (Matei 7,7)

Întrebarea: „Este aici cineva care știe să se roage?” nu este o întrebare născocită, ci a fost adresată odată pe un vas austriac de război echipajului adunat de către comandantul vasului, într-un ceas grav. S-a arătat din nefericire că nu era nimeni acolo care știa să se roage. Atunci comandantul vasului s-a grăbit în cabina lui și a luat din dulapul lui de cărți o carte de rugăciuni, în speranța că va găsi acolo îndrumare pentru a se putea ruga - și anume, voia să se roage pentru mântuirea sufletului nemuritor al unui marinar muribund.

Întrebarea: „Este aici cineva care știe să se roage?” ar fi potrivită în multe case ale patriei noastre, în care nu locuiește nimeni care-L cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu viu, prezent și salvator. Există în suburbiile marilor orașe case uriașe în care locuiesc adesea mai bine de 100 de familii; în unele din aceste case am putea să mergem din ușă în ușă cu întrebarea. „Este aici cineva care știe să se roage?” și am primi răspunsul: Nu! Aici nu este nimeni care-L cunoaște pe Dumnezeu viu, prezent și care ar putea vorbi cu Dumnezeu în siguranța credinței. Și la fel ai putea să mergi la ușile celor bogați și tot așa ai putea în unele sate să bați la uși cu întrebarea: „Este aici cineva care știe să se roage?” La cât de multe uși răspunsul ar fi: „Nu!”? Și totuși există atâta jale, disperare, lacrimi, boală, căsnicii nefericite și tot felul de nevoi – ce trist dacă nu este nimeni care să știe să se roage! Pentru un recrut sau pentru un marinar aceasta este o întrebare extrem de importantă, dacă el în compania lui, în escadronul sau bateria lui sau pe vaporul lui găsește pe cineva care Îl cunoaște pe Dumnezeu ca pe Tatăl lui, pe Isus, pe Cel răstignit, ca pe Mântuitorul lui, dacă acolo este un om care se roagă, care în toate nevoile și greutățile își găsește adăpost la Dumnezeu viu și atotputernic. Din nefericire merg în cazarmă mulți recruți care nu știu nimic despre privilegiul de negrăit de a afla în orice dificultate ajutorul Dumnezeului veșnic. Tot astfel intră nenumărați oameni și în căsnicie **fără rugăciune**; ei deschid o afacere, aleg o meserie **fără rugăciune**. Mulți merg la spital, sunt anesteziați cu cloroform înaintea unei operații **fără rugăciune**, mor și merg în veșnicie **fără rugăciune**.

Dar trebuie să înțelegi corect, că vorba „**rugăciune**” nu înseamnă să spui o rugăciune învățată pe dinafară sau să citești o rugăciune dintr-o carte de rugăciuni – nu, să te rogi înseamnă: **să strigi cu încrederea inimii la Dumnezeu atotștiutor, atotputernic, prezent, cu încrederea că El ascultă, că poate și vrea să ajute și să salveze**. Făgăduințele lui Dumnezeu nu sunt valabile, bunăoară, numai în domeniul vinei și al păcatului – nu, ci și în sărăcie, în boală, în primejdie iminentă, în criză de locuință, dacă ne-am rătăcit în pădure, în furtună pe mare sau oricum altfel s-ar numii miile de nevoi pământești. Există un Ajutător atotputernic aproape de oameni. Cine-L cheamă, aceluia îi va răspunde. „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Căci oricine cere primește; cine caută găsește; și celui ce bate i se va deschide” (Matei 7,7-8)

Este așa de bine dacă oamenii, care încă nu-L cunosc pe Isus ca Mântuitor al lor și, prin urmare, nici pe Dumnezeu ca Tată al lor, pot să arunce priviri în realitatea unei **vieți cu Dumnezeu!** În mijlocul strâmtorărilor acestei vieți agitate este atât de mult nevoie ca oamenii să primească dovezi de încredere despre iubitoarea purtare de grijă a Dumnezeului credincios, care răspunde rugăciunii credinței. De aceea să împărtășim câte ceva din experiențele unei mari case

de caritate, în care este zilnic nevoie pentru mai bine de 300 de persoane de: mâncare, locuință, haine, pantofi:

Registrul de casă vorbea un limbaj serios și nu existau decât două posibilități: fie trebuia să ne limităm activitatea, fie trebuia să începem să cerem Domnului cu credință cele necesare. Gravitatea situației n-a fost tănuțită față de nimeni, nici față de surorile care slujeau, nici față de copii. Totul a apărut într-o cu totul altă lumină, iar Duhul lui Dumnezeu a trezit o conștiință absolut nouă a responsabilității comune și a învățat o ceată mică, dar crescândă, **să facă pași pe drumul credinței**. Avem un Dumnezeu despre care avem voie să credem că poate totul. În bunătatea Lui ne-a făcut curând să avem parte de oarecare întărire a credinței.

În căsuța în care locuiau cei mai mici zece copii ai noștri, sora a spus puțin după aceea: „Avem nevoie de pantofi! Toni nu mai poate merge așa; și ceilalți trebuie să primească niște pantofi.” Am întrebat: „V-ați rugat deja pentru ei?” Sora a tăcut, dar apoi le-a spus celor mici și L-au rugat împreună pe Tatăl din ceruri pentru pantofi; și după câteva zile a venit foarte fericită. **Primise un pachet din Hirschberg, fără expeditor, iar înăuntru erau trei perechi de pantofi noi.** O, cum ne-am bucurat și am mulțumit, mult, cu mult mai mult decât dacă ne-am fi putut duce, numai așa, și să-i cumpărăm. Cele 45 de eleve ale noastre aveau nevoie de ciorapi noi de vară, de duminică (în timpul săptămânii mergeau desculțe din mai până în octombrie). Atunci s-au rugat într-o seară toate împreună cu sora M. pentru ciorapi și după câteva zile au venit sărind: „**Abia de curând ne-am rugat pentru bani, iar aseară sora M. a primit o scrisoare și banii erau deja înăuntru. Așa de repede ascultă scumpul Mântuitor!**”

Cele 24 de eleve pentru menaj au luat și ele problema în serios. Ele nu s-au rugat numai pentru șorțuri și haine noi, ci chiar ele au avut ideea să ajute prin economisire. În loc de o chiflă și jumătate au vrut să mănânce numai una la cafeaua de după-amiază, iar banii pe care altfel îi dădeau pe vederi poștale, să-i adune într-o cutie. Era frumos să vezi cum în multe inimi s-au animat dorința și întrebarea: Ce pot să fac? Unii și-au adus banii de buzunar, alții au adus economiile de mai înainte, iar o colaboratoare a trimis 50 de mărci cu observația că putea să se roage mai bine, dacă a făcut ce a putut. Bucuria și încrederea noastră au crescut și am îndrăznit să-L rugăm pe Dumnezeu prin credință, să ne facă în stare până la 1 iulie să achităm toate cheltuielile și facturile care se adunaseră în mod îngrijorător, ca începând din acea zi să poată să înceapă un nou mod de calcul. Pentru lucrul acesta era nevoie de o sumă mare. În 5 iunie am primit știrea că o mare administrație industrială a dăruit 3000 de mărci instituției noastre. Era prima dată și din partea aceasta nu ne-am așteptat la ajutor. Unii ochi s-au umplut cu lacrimi de bucurie. Când la prânz le-am transmis știrea surorilor și celor din casă, o emoție a trecut printre rânduri și am cântat din adâncul inimii: „Da, cred, Dumnezeu ascultă rugăciunea!” Dar suma n-ar fi ajuns nici pe departe. Ne-am rugat și am crezut mai departe. Paisprezece zile înainte de 1 iulie a trebuit să plec într-o călătorie. La despărțire, sora S. m-a rugat pentru jachete noi pentru măicuțele bătrâne din așezământ. Într-adevăr, aveau nevoie de ele, dar îmi era limpede că nu aveam voie să facem nici o achiziție înainte să avem banii pentru ea. Am rugat-o pe soră să aștepte și să se roage și în drum spre gară am stabilit cu Dumnezeu că voi cumpăra jachetele, dacă El îmi va dăruia bani pe drum. Deja în dimineața următoare mi-au fost puse 100 de mărci în mână, cu toate că dătorul n-a știut nimic despre cele petrecute mai înainte și în următoarea localitate mai mare am putut să cumpăr jachetele de stambă dorite. Cum mi-a mers mai departe în călătorie nu am voie să divulg, dar aceasta pot s-o spun cu inima plină de mulțumire: când m-am întors acasă în 26 iunie, am adus cu mine un cec de 16 000 de mărci și spre miezul nopții ultimei zile de iunie au fost achitate ultimele facturi, care intraseră chiar seara și I-am mulțumit printre lacrimi de bucurie Dumnezeului nostru, care ne ascultase așa de minunat și care ne-a dat mai mult decât am cerut și am înțeles.

Ce priveliști minunate vedem aici în iubitoarea purtare de grijă a lui Dumnezeu pentru ai Săi! Nimic nu este prea mare, nimic nu este prea mic, nimic nu este prea greu, puterea și dragostea lui

Dumnezeu sunt capabile și gata să răspundă prin ajutor minunat la rugăciunea credinței. Aceste lucruri se pot mărturisi, - **dar ele nu folosesc decât aceluia care le pune la inimă, crezând.** Când Domnul le-a vorbit ucenicilor Lui despre rugăciune și despre bunăvoința Tatălui din cer de a răspunde rugăciunii credinței fără ezitare, a adăugat întrebarea: „Dar, când va veni Fiul Omului, va găsi El oare **credință** pe pământ?” (Luca 18,8). O, dacă ai putea să crezi, L-ai recunoaște pe Fiul lui Dumnezeu, care te caută și te iubește. Ai înțelege că Domnul vrea să te ia de mână și să te conducă pe calea harului. **Dar privilegiile filiației lui Dumnezeu sunt de găsit numai la picioarele crucii de pe Golgota.** Cine pune aici poverile păcatelor sale la picioarele Fiului lui Dumnezeu, ca un păcătos vinovat, cine-L recunoaște ca pe singurul împăciuitoare și se abandonează în mâinile Lui, crezând, cine-L primește ca Stăpân, Salvator și Prieten, acela găsește pace cu Dumnezeu și primește un drept divin: să se numească copil al lui Dumnezeu. Căci este scris: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu, care au fost născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1,12-13). Atunci începe viața cea nouă, în care facem experiențe în legătură cu dragostea de Tată și cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu.